ALLY CONDIE

AUTOARE DE BESTSELLERURI *NEW YORK TIMES*

ULTIMUL VOIAJ AL LUI POE BLYTHE

CORINTEENS

DECLARAT „CEL MAI BUN ROMAN PENTRU TINERI AL ANULUI" DE PUBLICAȚIA *SEVENTEEN*

„Un roman axat în mod special pe eroi și care caută să descopere frumusețea sufletului într-un pustiu apocaliptic. O poveste precisă, introspectivă, despre drumul pe care te poartă durerea."

Booklist

„Poe este o eroină aprigă, plină de contradicții și interesantă, pe măsură ce iese, puțin câte puțin, din vârtejul furiei [...]. Acțiune continuă, un cadru de tipul Vestului Sălbatic, personaje pline de culoare, o lume distopică plastic zugrăvită și un conducător sinistru."

Buffalo News

„Un cocktail *steampunk* îndrăznețde Mark Twain și seria CRONICILE ORAȘELOR FLĂMÂNDE a lui Philip Reeve."

Kirkus

„Inteligentă și puternică, Poe luptă mai presus de toate pentru a-și apăra nava [...]. O poveste bine țesută și convingătoare."

SLJ

Ilustrația copertei © 2020 Michael Heath
Designul copertei: Theresa Evangelista

ALLY CONDIE

ULTIMUL VOIAJ AL LUI POE BLYTHE

CORINTEENS

Colecție coordonată de
Shauki Al-Gareeb

ALLY CONDIE

ULTIMUL VOIAJ AL LUI POE BLYTHE

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRU SZÖLLÖ

CORINTEENS
2021

Redactare: Adelina Dragomir
Tehnoredactare computerizată: Dan Crăciun

ALLY CONDIE
THE LAST VOYAGE OF POE BLYTHE
Copyright © 2019 by Allyson Braithwaite Condie

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
Editurii CORINT BOOKS.
CORINTEENS este marcă înregistrată.

ISBN: 978-606-95080-4-6

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CONDIE, ALLY
Ultimul voiaj al lui Poe Blythe / Ally Condie; trad. din lb. engleză de Alexandru Szöllö. - București: CorinTeens, 2021
ISBN 978-606-95080-4-6

I. Szöllö, Alexandru (trad.)

821.111

PENTRU LAINEY, O STEA

CALL ÎMI SPUNE CĂ VEDE O STEA, IAR PE MINE MĂ UMFLĂ RÂSUL.

— Chiar o văd!

Îmi spune asta cu o voce serioasă și cu gura lipită de urechea mea.

Ridic capul. Chiar așa e. E jos, la orizont.

— Cu asta, sunt șase, zic eu.

— Șapte, spune el. Aia pe care-am văzut-o în prima noapte pe râu chiar *era* o stea.

— Nu era.

Ne contrazicem pe tema asta de săptămâni întregi, încă de când am plecat de la Avanpost și am urcat la bordul dragei ca să ajungem în amonte.

El râde încetișor, apoi începe să mă sărute din nou.

Sus, pe punte, e mai ușor să te auzi peste zgomotele scoase de nava noastră de metal cea înfometată. Dar tot e imposibil să ignori smuceala și scrâșnetul constant al dragei în timp ce-și croiește drum pe fluviu, în căutare de aur, lovindu-se de stânci și de pietre, sfărâmându-le. Face zob râurile și lasă în urmă gunoaie și mâl, distruge văi și mai pune o trâmbă de fum pe cer.

— Toate astea întrucât Amiralul are o slăbiciune pentru aur.

— Eu am o slăbiciune pentru tine, îmi spune Call.

Râd, pentru că e o mare prostie să spui așa ceva, chiar dacă e adevărat, și-l simt cum zâmbește.

— N-are nicio logică, spun eu. La ce-i bun tot aurul ăsta?

Știm cu toții că Amiralul vrea să ajute Avanpostul să prospere. El crede că, dacă facem rost de mai mult aur, o să reușim, dar nu știu sigur de ce crede asta. Am adunat destul cât să ne-ajungă o vreme, și nu prea mai avem cu ce să facem troc. Avem nevoie de atâtea alte lucruri. Aer mai curat, mai multă apă, medicamente mai bune, modalități de a reabilita terenul. Aurul nu face decât să poleiască timpul rămas până când vom muri.

— Cui îi pasă? zice Call. Dacă nu l-ar vrea amiralul, n-am putea în veci să fim aici.

Call spune lucruri de genul ăsta, dar i-am văzut expresia când privește la dezastrul pe care-l lăsăm în urma noastră. Albia râului dată peste cap, vietăți sufocate, și asta doar ca să scoatem noi aurul.

Deși mă trec fiorii când mă gândesc ce stricăciuni provocăm, ar fi bine să număr stelele cât încă pot s-o fac. Deja, în două săptămâni petrecute pe râu, am văzut mai multe decât ar vedea majoritatea oamenilor de la Avanpost într-o viață întreagă.

— *A fost o idee bună să venim aici*, șoptește Call. *Recunoaște!*

— O idee bună, zic eu, ca să-l tachinez. O idee bună să ne petrecem zilele într-o navă veche și destul de zgomotoasă încât să ne asurzească. O idee bună să ne petrecem nopțile stând de pază și stricându-ne ochii în timp ce ne uităm după tot felul de chestii în întuneric.

— O idee *foarte* bună, spune el.

Call îi auzise fără să vrea pe câțiva dintre mașiniști, în depozitul de fier vechi unde lucrăm, vorbind despre voiajele dragei.

— Nu e un post ideal, îi spuseseră mașiniștii lui Call. E periculos și trebuie să părăsești Avanpostul.

Lui Call, acele cuvinte îi sunau ca niște promisiuni, nu ca niște avertismente.

— E singurul mod în care o să vezi și tu lumea, Poe. Numai așa o să-ți scuturi praful Avanpostului de pe picioare.

Și amândoi eram conștienți că înscrierea pe dragă era o modalitate de a fi împreună, fără să ne așezăm la casa noastră, să avem copii și să lucrăm în fiecare zi în același loc, făcând aceleași lucruri.

Apoi, mai e și cel mai mare secret, cel mai frumos vis dintre toate.

O să scăpăm.

La punctul de cotitură, o să plecăm. O să fugim. O să fim liberi.

Mi-am imaginat totul. Lacuri albastre. Mirosul pădurii. Sunetele scoase de alte vietăți, care nu sunt oameni și cărora nu le pasă că noi suntem oameni. S-ar putea să nu rezistăm în sălbăticie prea mult, dar cine știe?

Prefer să mă sfâșie ceva decât să aștept degeaba. Și nu ajută la nimic să-mi fac griji în legătură cu ceea ce s-ar putea întâmpla mai târziu.

În schimb, mă gândesc la prezent. Îmi place prezentul. Un sărut în vârful dragei, sub un cer mânjit cu stele, cu mâinile lui Call atingându-mă.

— Oare-ar trebui să invităm pe cineva din echipaj să vină cu noi când plecăm? întreabă Call.

Și discuția asta am mai avut-o.

— Nu, spun eu. Doar noi.

Call îmi oftează la ureche, metalul se izbește și zgârie stânca, sita cu tambur întoarce pietrele și cerne aurul, iar apa scursă prin stăvilar se revarsă peste rocă și metal.

Apoi, se-aude clopotul de pe puntea de minerit.

Trag o înjurătură, pentru că știu ce presupune. Au nevoie de ajutor cu motorul principal al dragei, cel care alimentează toate sistemele principale ale navei.

— Du-te! spune Call. După aceea poți veni înapoi aici.

A trecut amurgul și se face direct noapte.

— Ai grijă cât lipsesc, zic eu. Fii cu ochii-n patru după bandiți!

— Mă descurc mai bine să stau de pază când nu ești tu aici, spune el, iar în lumina slabă, îi văd zâmbetul strâmb.

— E adevărat, zic eu. Nu o să mai urc.

Nu glumesc. Poate că ne-am bucurat prea mult de libertate, de faptul că suntem afară.

— Poe, spune Call, e în regulă. N-am văzut nici măcar un bandit pe râul ăsta.

Or fi început să moară. Știa toată lumea că așa avea să se întâmple.

Avanpostul e singurul loc în care se poate rezista. Singurul loc cu medicamente și hrană ca lumea, și cu protecția Amiralului și a miliției lui. Renunți la o parte din libertatea ta pentru el, dar majoritatea crede că e un compromis ușor de făcut.

Când plec, Call îmi atinge mâna, în întuneric.

— GATA, SPUNE NAOMI, chiar în timp ce echipamentul de minerit repornește, cu un uruit scăzut și constant, care ajunge să facă parte din tine, ca bătaia unei inimi.

Alimentat de conducte solare și de baterii, motorul principal aprovizionează tot ce există pe dragă prin sisteme de prize de putere. Sistemul de minerit este cel mai zgomotos. E încropit din sistemul inițial al dragei, pentru că nu aveam materialele de bază necesare pentru a-l înlocui. Cupele de minerit circulă pe banda lor, sita cu tambur care separă aurul de pietre se rotește, totul zăngănește, se învârte, râșnește. Pe fața bronzată a lui Naomi curge transpirația. Se șterge pe mâini cu o cârpă și face un gest din cap către Nik și către mine.

— Mersi!

— Cu plăcere! spune Nik.

Suntem nevoiți să țipăm ca să ne facem auziți peste zgomotul pe care-l face nava. Adesea ne citim doar pe buze.

— Îmi pare rău că te-am adus aici, puștoaico! îmi spune el.

La lumina de sub punte, fața lui pare fantomatică, dar prietenoasă.

— Sunt ceva stele pe puntea de sus? întreabă Naomi.

— Deja am văzut una în seara asta, zic eu. Ar trebui să urci și tu.

Nik râde.

— Nu vorbești serios. Tu și Call vreți puntea doar pentru voi.

Dau ochii peste cap la el, deși are dreptate. Dar și Naomi, și Nik mă urmează pe trepte, dornici de aer curat, după ce au stat pe puntea de minerit. În timp ce urcăm, mirosul brizei nopții, și poate chiar al unor păduri de pin din apropiere, plutește în jos spre noi. Trag aer în piept. Toate astea merită din plin.

— Call! strig eu în timp ce urc pe punte, dar el nu e unde l-am lăsat.

În luminile slabe care străjuiesc baza punții, văd câteva siluete care se mișcă. Cine mai e aici? Unii dintre membrii echipajului?

— Hei, spun eu, pășind pe punte, dar Naomi mă apucă puternic de braț, oprindu-mă.

Siluetele înaintează, se văd mai clar. Venind mai aproape, se transformă din umbre în oameni ale căror fețe nu le cunosc.

Bandiți.

— Vrem aurul, spune unul dintre ei. Spuneți-ne unde e! Acum!

Mintea mi-o ia razna. Privirea îmi aleargă peste tot.

Unde e Call?

N-a avut timp să tragă alarma. A avut, oare, timp să se ascundă?

— Spuneți-ne unde e, adaugă alt bandit, că vă omorâm pe toți și vi-l luăm oricum!

Îi privesc pe Naomi și pe Nik. Au mâinile ridicate.

— Nu puteți să ne omorâți pe toți! spun eu. Aveți nevoie de noi în viață. Nu știți să manevrați nava.

— Voi doi, mergeți cu noi jos! poruncește banditul către Naomi și Nik. Arătați-ne unde e aurul, că vă-mpușcăm!

Face un gest în direcția mea.

— Pe ea s-o țineți aici, sus!

Bandiții îndreaptă armele spre mine. Îmi fac tare multe griji pentru Call! Dar el e rapid. E bine. Probabil că se-ascunde pe undeva, așteptând să se facă rândul lui. Așteptând momentul în care să-i poată doborî, unul câte unul.

Trece un moment.

Apoi aud un zgomot cumplit: motorul navei se oprește. Ne țin pe loc.

Mă strecor spre marginea punții. Oare mai sunt bandiți care așteaptă acolo, jos, pe apă? Oare Call a evadat? Stă, oare, acolo, în râu, tăcut, sperând că o să privesc dincolo de bord? Oare așteaptă să mă prindă în cazul în care cad?

Dacă așteaptă, încă am putea să fugim. Am putea să plecăm fără să privim în urmă.

— Hai, spune banditul care mă păzește, uită-te!

Arunc o privire peste bord. Pe apă sunt puncte de lumină – bandiți în bărci, care țin torțe. Sunt cel puțin treizeci și șase acolo, în afară de cei aflați deja pe navă.

De unde-or fi atâția? Parcă începuseră să moară.

Pe dragă suntem doar douăzeci și trei de persoane. Nu putem face față unui grup înarmat de o asemenea dimensiune. Și suntem prea departe în amonte ca să putem să cerem ajutoare de la Avanpost. Și-au ales perfect momentul.

Unde e Call?

Încerc cu disperare să-l găsesc.

Bandiții mână restul echipajului pe trepte în sus și pe punte. Îi văd pe Naomi și pe Nik. Bucătarul. Căpitanul. Cartograful. Ceilalți mașiniști și minerii. Nimeni din echipajul nostru nu e înarmat. Probabil că bandiții ne-au luat armele.

Call nu e singurul care lipsește. Nici pe ofițerul secund nu-l văd.

Apoi, ultimii sus pe trepte, încă doi bandiți, fiecare cărând pe câte cineva.

Bun, mă gândesc, *am rănit câțiva*. Dar, apoi, îi aruncă pe cei doi pe puntea dragei și văd că unul dintre ei e secundul, iar celălalt e cu fața în jos, și niciunul dintre ei nu mișcă.

Eu, în schimb, da. Traversez puntea, cu pași împleticiți, și mă lovesc tare la genunchi când ajung lângă bărbatul cu fața în jos. Ating cu mâna un loc întunecat de pe spatele lui și, când o dau la o parte, e plină de sânge. Naomi scoate un sunet ca un strigăt. Foarte posibil să mă împuște și pe mine în spate, dar trebuie să știu. Trebuie să știu ceea ce știu deja.

Îl întorc. Și iată-l, cu fața scăldată-n luminile reci de pe punte, și-n cea a flăcărilor de la torțele bandiților. Are ochii deschiși, e singur.

Call.

Îmi lipesc degetul de buzele lui. Pielea lui mi se pare deja rece.

— Ridică-te! spune un bandit.

Nu mă ridic.

Call a fost împușcat în spate. Nu a apucat să tragă semnalul de alarmă. A fost împușcat în spate și era singur. Ce spun ochii lui? Nimic. Nu spun nimic. Nu e nimic. Nu mai e aici. Eu mai sunt aici?

E posibil să fii atât de gol pe dinăuntru fără să te ia vântul?

Arunc o privire în urmă, spre ceilalți membri ai echipajului. Prietenii mei. Naomi, căpitanul și toți ceilalți, și mă gândesc: *Aș*

vrea să fi murit voi în locul lui. Tu, tu și tu! Toți ceilalți de pe nava asta. Voi toți! V-aș da pe toți la schimb numai pentru el, și nu m-ar durea nici măcar un pic.

În raza mea vizuală mai apare cineva. Un bandit. Îi aud scrâșnetul bocancilor când se ghemuiește, dar nu-mi dezlipesc privirea de fața lui Call. De ochii lui.

— Știi cine suntem?

Vocea bărbatului e aspră ca piatra. Sau ca aurul. Nu aur de-ăla șlefuit, lucios, care-a fost rafinat și purificat. Genul ăla de aur mai greu, plin de pământ, pe care-l luăm de pe fundul râului.

— Bandiți, zic eu.

— Hoinari, mă corectează el.

Puțin îmi pasă mie cum își spun ei. Iau mâna aspră a lui Call într-a mea.

Am fața udă.

— Vă dăm drumul, spune bărbatul.

Nu ridică vocea, dar e destul de răsunătoare, iar pe navă e atât de liniște!

— V-am lăsat mâncare pe mal. E destul cât să ajungeți înapoi la Avanpost dacă mergeți repede și nu mâncați mult.

Se apropie, atât de mult, încât îi simt respirația pe obrazul meu și-i văd sclipirea din ochi la lumina torței.

— Să-i zici Amiralului vostru că ne-am săturat să mai luați de la noi. Să-i zici că asta-i ultima oară când lăsăm pe careva în viață.

Bag mâna în buzunarul cămășii lui Call. Mă uit la nasturi, la țesătură, în loc să mă uit în ochii lui fără viață. Unul dintre paznicii bandiților mă apucă de umăr ca să mă tragă înapoi, dar nu înainte să iau rigla pliantă pe care Call o avea mereu la el.

— Ce-i aia? întreabă banditul.

Nu-i răspund.

— Ajută-mă! îi spun eu lui Nik. Ajută-mă să-l luăm cu noi.

Deși Call a murit, nu vreau să-i las trupul pe mâna bandiților.

— Lasă-l! zice liderul bandei, cel cu vocea aspră. Hai, valea d-aici!

Clocotesc de-o furie zgomotoasă ca un motor.

— Naomi! spun eu. Mă ajuți?

Ea nu se mișcă. Are o față tristă, plină de regrete. Îi e teamă. Tuturor le e teamă. Mie nu mi-e. Ce-a fost mai rău s-a întâmplat deja.

În timp ce ei mă târăsc de-acolo, mă răsucesc și văd că bandiții îl târăsc și pe Call. Capul lui atârnă pe spate. Nu-și duce nimic din greutate.

E greu, și totuși nu e aici deloc.

De pe mal, draga e o siluetă enormă, adâncă, profilată pe cerul nopții, apoi e ca soarele, explodând.

— Au aruncat-o în aer!

Vocea căpitanului tremură.

Căldura ne copleșește. Câteva bucățele de metal topit cad în apă și sclipesc când se lovesc de stâncile pe care le-am distrus noi mai devreme.

Vântul își schimbă direcția, și văd o grămadă de stele în aerul mânjit, poluat. După care dispar din nou, acoperite de fumul scos de nava în flăcări.

Call e mort.

L-au nimicit pe Call. Care era totul.

Le fac o promisiune, în timp ce văpaia și fumul lor întunecă stelele.

O să vă nimicesc și eu.

DOI ANI MAI TÂRZIU

CAPITOLUL 1

— Noi vorbim despre tine.

— Știu, îi spun eu amiralului.

Îmi zice asta în timp ce stăm într-o încăpere din clădirea de birouri a depozitului de fier vechi, așteptând să sosească și restul consilierilor lui. Cvorumul Amiralului – un grup de patru bărbați și o femeie – îl sfătuiește și îl ajută să conducă Avanpostul. Am auzit frânturi din ce spune Cvorumul pe la spatele meu, din poveștile pe care le spun. Unele frumoase, altele urâte. Unele adevărate, altele false.

Se spune că trăiesc din banii Amiralului.

Că, de fapt, mi-e frică de râuri.

Se șușotește că eram mașinistă când am urcat prima oară la bordul dragei și că m-am întors cu mintea și setea de sânge a unui om de arme.

La două zile după ce Caleb a murit, în timp ce echipajul nostru pornea pe lungul drum înapoi spre Avanpost, am avut prima „revelație". Așa îi zice Amiralul. El le spune celor din Cvorum:

— Dumnezeu îi spune ceva în somn, iar ea redă lucrul acela printr-o schiță când se trezește.

Prima a fost despre un blindaj pentru dragă care ucide orice bandit încearcă să ajungă la bord. Celelalte revelații au fost despre cum să-l perfecționez.

Sunt două probleme în legătură cu teoria Amiralului despre revelații. În primul rând, nu cred în Dumnezeu, deci nu cred că îmi poate vorbi. În al doilea rând, nu mai dorm suficient de profund încât să visez.

Amiralul și cu mine urmărim muncitorii târându-se pe dragă în curtea de dedesubt. Nava a ieșit de pe râu ieri și a fost adusă pe uscat, la depozitul de fier vechi, pentru reparații.

E perioada zilei în care soarele e portocaliu-incandescent, un apus lent, suportabil doar pentru că știi că mai sunt doar câteva ore până să se lase răcoarea nopții. Probabil că echipajul asudă în timp ce repară armura dragei. Lucrând la depozitul de fier vechi alături de Call, am învățat cum e să ai hainele ude, apoi uscate și iar ude, pe măsură ce trec orele dintr-o zi; să ai mâinile negre de pământ și de ulei; să ți se strângă pielea pe nas de la soare; să te ardă și să ți se usuce ochii din cauză că ai privit de aproape metalul strălucitor și mecanismele bine strânse.

Doar asta-mi permit să-mi aduc aminte.

E multă agitație în curte în timp ce muncitorii își schimbă pozițiile. Draga e plină de tot felul de mecanisme îndreptate spre partea din față și în lateral. Armură. Când nava se mișcă, exteriorul ei se târăște ca un animal plin de paraziți. Mecanismele sunt destul de puternice încât să frângă un os ca pe o surcea, un maldăr de fier ca pe o creangă de copac.

Zeci de ani, cele două drage pe care le deținea Avanpostul n-au fost decât coloși de metal din vremuri demult apuse. Stăteau la marginea orașului, laolaltă cu toate celelalte deșeuri și mașinării prea mari ca să-ți bați capul cu mutatul lor. Când Amiralul ăsta a preluat puterea, a început să repare chestii, să încerce să găsească o cale de a ajuta Avanpostul să prospere, în loc să supraviețuiască pur și simplu. A adus câteva dintre relicve în depozitul de fier vechi al mașiniștilor, ca să le curețe și să le repare, inclusiv dragele.

Banditii au ars una în noaptea în care a murit Call. Acum mai e o singură navă cu care să se poată merge pe râuri după aur.

— Ah, spune Amiralul, bine ați venit!

Au sosit ceilalți. Generalul Dale, episcopul Weaver, generalul Foster, sora Haring. Dau mâna cu Amiralul și mă salută dând din cap.

Poziția mea la întrunirile astea e mereu una ciudată. Eu nu fac parte din Cvorum. Particip doar la întâlnirile care au legătură cu draga. Iar cetățenii Avanpostului mă consideră o ciudățenie. Nu o persoană. Când trec pe lângă ei pe stradă, zâmbesc și păstrează distanța. Lucru care are logică. Sunt de partea celor de la putere, și e cel mai bine să nu-i deranjez. Toată lumea din Avanpost știe lucrurile astea. Toată lumea are de lucru, se menține ocupată, toată lumea are fier vechi din care-și câștigă traiul. Ne vedem de treaba noastră. Asta a făcut ca Avanpostul să fie viabil atâția ani, doar prin noi înșine, fără vreun alt oraș sau așezare mare cale de sute de kilometri.

Și înțeleg și de ce Cvorumul nu m-a luat sub aripa lui colectivă. Oficial, nu sunt membră a grupului lor. Sunt mult mai tânără decât ei. Și n-o avea Cvorumul treabă cu oamenii pe care-i omor eu, dar nimeni nu vrea să stea în apropierea unei criminale.

E ceva-n neregulă cu ea.

Am auzit cuvintele astea rostite șoptit. Nu doar în ultima perioadă. Toată viața mea.

— Vă mulțumesc că ați venit la această întâlnire! spune Amiralul.

— Plăcerea e de partea noastră, spune sora Haring.

Are părul blond și îngrijit strâns într-un coc. E foarte frumoasă. Nu-mi place de nicio culoare. Nu-mi place niciunul dintre ei, dar ea-mi place cel mai puțin, pentru că-mi zâmbește cel mai mult.

— Vă rog, spune Amiralul, luați loc.

Masa și scaunele de lemn din încăpere poartă semnele uzurii. De la întâlnirea anterioară, au rămas în urmă cioturi rătăcite de creioane și bucățele de hârtie. Așa-i place Amiralului. Nu știu unde se întrunește Cvorumul de obicei, dar ori de câte ori ne vedem aici să discutăm despre dragă, Amiralul vrea să lase încăperea așa cum a fost la ultima întâlnire. Îi place senzația de zi de lucru, cu tot ce îi inspiră asta.

Episcopul Weaver își ocupă locul în dreapta Amiralului. Când sunt în ședințe cu Amiralul, îmi place să stau în stânga lui.

Mâna diavolului, cum spunea cineva.

Mă întreb cine stă în stânga lui atunci când eu nu sunt aici. Privirea generalului Dale rămâne ațintită asupra mea, în felul lui calculat, ca de obicei. Sora Haring zâmbește politicos. Nu-mi pasă ce cred despre mine. Treaba mea e să proiectez armura pentru dragă și să mă asigur că amândouă funcționează. Nu să discut cu Cvorumul, nu să-mi bat capul cu ce se ocupă *ei*.

— Am să vă dau niște vești bune din ultimul voiaj.

Amiralul se apleacă și își sprijină coatele pe masă. E înalt și lat în umeri, cu o barbă de culoarea nisipului, tunsă în formă pătrățoasă, și ochi albaștri pătrunzători. Are mereu pielea rozalie, de parcă a ieșit la soare și a muncit din greu. Cu ani în urmă, când a venit momentul alegerii unui nou Amiral, Avanpostul n-a putut să-i reziste. Are idei mari și arată ca un om din popor. Ca de obicei, poartă o bluză albastră, de lucru, pantaloni maro, cizme negre, uzate, și o cravată de mătase legată lejer în jurul gulerului, ca o idee venită în ultima clipă. Un gest degajat pentru cineva cu statutul lui.

Eu sunt îmbrăcată exact ca el, cu excepția cravatei. Și port părul lung, împletit.

Mă întreb ce ar spune Call dacă m-ar putea vedea acum. Nimic din toate astea nu e cum și-ar fi dorit el. Dar și-ar fi dorit să fiu în viață, și asta e calea pe care-am găsit-o pentru a rămâne așa.

— *Gilded Lily*[1] a funcționat perfect, spune amiralul.

Nu suport numele pe care i l-au dat navei. Nu o văd ca pe o *ea*, nici ca pe un *el*, la drept vorbind. E draga. E o bucată de metal.

Nu e vie.

— Am luat de două ori mai mult aur decât ne așteptam, continuă Amiralul.

Ochii îi strălucesc, așa cum se întâmplă de obicei când vorbește despre aur, și nu-și poate controla de tot emoția din glas.

E exact ca atunci când trebuie să se adreseze oamenilor, dar acum nu e ceva studiat. E fără intenție. Surprins așa cum e, nu pregătit, ca pentru o predică.

— *Ah*, face sora Haring, mulțumită.

Episcopul Weaver ridică din sprâncene, iar generalul Dale zâmbește.

Generalul Forster chiar își unește palmele de satisfacție.

— *Minunat!* spune el.

— A fost, de departe, cel mai reușit voiaj al nostru.

Amiralul așteaptă o clipă înainte să vorbească din nou.

— Deși nu a fost omorât niciun bandit.

Membrii Cvorumului încep să se foiască la auzul acestor cuvinte. O răsuflare, o încrucișare a brațelor, o reîncrucișare a picioarelor. Simt cum privirile lor se îndreaptă spre mine.

— N-a murit niciun bandit, spune Amiralul, pentru că mașinăria noastră are așa o reputație, încât niciunul dintre ei nu a îndrăznit să încerce să urce la bord.

Generalul Dale își încrucișează brațele.

— *Asta-i* interesant!

Privirile ni se întâlnesc. Văd o provocare în ochii lui. Parcă ar avea impresia că blindajul meu nu e suficient pentru a face față pericolului banditilor.

[1] „Crinul Aurit" (eng.) (n. tr.).

De parc-ar fi uitat de petele de culoarea ruginii de pe blindaj de când s-a întors draga din alte voiaje. De toate acele moduri în care mecanismele mele în mișcare, ascuțite, i-au tocat mărunt pe bandiți când au încercat să se îmbarce.

— Am văzut bandiți pe mal, de-a lungul râurilor, privindu-ne și urmărindu-ne, spune Amiralul, dar niciunul n-a îndrăznit să atace.

Am văzut. Așa spune el. Dar adevărul e că niciunul dintre cei din încăperea asta nu merge în voiaje. Amiralul rămâne în casa lui de pe insulă, iar eu stau în apartamentul meu din oraș. El se gândește la aur și la guvernare, iar eu mă gândesc la moarte și la Call.

— A sosit momentul, spune Amiralul. Suntem gata să curățăm fluviul Serpentine.

— Bine, spune sora Haring, în același moment în care episcopul Weaver zice „În sfârșit", cu o intonație ca de rugăciune.

Fluviul Serpentine. Cel mai mare din zonă; cu cel mai mare potențial pentru aur. Am așteptat, pentru că o să fie cel mai greu de dragat. E lung, adânc și intră mult pe teritoriul bandiților.

Un zâmbet subțire îmi apare pe buze și îmi plec capul, ca să-mi ascund plăcerea provocată de hotărârea Amiralului. Sper ca bandiții să-și adune curajul de care au nevoie ca să încerce să urce pe navă. Ca să-i putem face bucăți.

— Ca să fim siguri că totul decurge cum trebuie, locotenentul Blythe va veni în acest voiaj.

Ridic capul, surprinsă. Vrea să merg *eu*?

Nu așa ne-am înțeles, îmi vine să-i spun. Am proiectat blindajul navei în schimbul vieții mele și al vieților tuturor celorlalți membri ai echipajului dragei din primul meu voiaj. *Singurul meu voiaj.*

Am pierdut nava, am pierdut aurul. Știam că amiralul ar fi putut să ordone să fim omorâți, dar revelația mea despre blindaj ne-a salvat. Mi-a dat un avantaj. Ceva ce puteam folosi ca să negociez.

Îl privesc pe Amiral, ochii lui limpezi și linia foarte dreaptă a gurii lui. Lucrez pentru el. Trăiesc sub protecția lui. Și niciodată, absolut niciodată nu subestimez pericolul situației în care mă aflu.

— Acesta este cel mai important voiaj de până acum, spune Amiralul. Nu vreau să meargă nimic prost. Vreau ca mecanismele ucigașe să funcționeze.

— Vor funcționa, spun eu.

— Iar în cazul în care nu funcționează, vei fi acolo, spune el, cu o hotărâre rece în glas.

Când Amiralul îți spune să faci un lucru, îl faci.

Sau mori.

S-ar putea crede că, de când a murit Call, nu-mi mai pasă de moarte. Dar îmi pasă. L-am văzut. I-am văzut ochii privind în sus fără să vadă nimic. Am văzut cum s-a dus. Știam că nu mai e nicăieri în lume sau dincolo de ea. Se sfârșise.

Cvorumul mă privește.

De ce vrea Amiralul să plec în voiajul ăsta, și nu în oricare altul? Oare să se fi hotărât că s-a săturat de mine? O fi asta vreun soi de capcană?

S-ar putea să fie așa. S-ar putea să nu fie. În orice caz, dacă tot se întâmplă asta, măcar să profit cât pot de mult de situație.

— Întocmai, le spun eu consilierilor.

Îi fixez cu privirea pe fiecare dintre ei. Sora Haring nu zâmbește acum. Apoi întâlnesc privirea Amiralului.

— O să merg pe navă în calitate de căpitan.

Trebuie să recunosc: ce-i al Amiralului e al lui. Nici măcar nu clipește. Nu văd decât că strânge ușor din buze, ceea ce arată că l-am surprins.

Și că e furios.

CAPITOLUL 2

AMIRALUL SUSPENDĂ ȘEDINȚA CVORUMULUI ȘI ÎMI SPUNE SĂ RĂMÂN la urmă. Noi doi suntem încă așezați în capul mesei de lemn pline de zgârieturi. Fără ceilalți, pare foarte restrânsă. Îmi țin privirea ațintită asupra feței lui, a ochilor albaștri, de gheață, a pistruilor și a petelor de bătrânețe care i se amestecă pe piele. E o forță a naturii, o prezență magnetică, oriunde-ar fi.

Încă de când cu Pustiirea de-acum câteva generații, când lumea s-a îndepărtat de noi și am fost nevoiți să învățăm să supraviețuim singuri, am fost conduși de Amirali. Unii au fost mai buni decât alții. Oamenii mai în vârstă spun că fostul Amiral aproape a îngropat Avanpostul, iar acesta de acum ne-a salvat pe toți. „Nu-i e teamă nici acum de cinstita muncă", spun ei când îl văd spărgând lemne la depozitul de cherestea sau cărând bunuri cu căruța pe strada principală. „Își murdărește mâinile."

— Deci tu crezi c-o să te fac căpitan.

Amiralul se lasă pe spate în scaun și își încrucișează brațele la ceafă, unul dintre gesturile lui degajate, care vor să spună *Nu ai de ce să te temi de mine* și, în același timp, *Ai toate motivele să te temi de mine.*

— Dacă vreți să mă duc, o veți face, spun eu.

— *Tu* lucrezi pentru *mine.*

Lasă brațele jos și le sprijină de masă, dându-se mai aproape.

— Tu faci ce-ți cer eu. De-asta trăiești.

Știu toate astea. Nu am ce să zic. Fixez cu privirea mâinile Amiralului. Chiar sunt murdare. Are ulei sub unghii și la încheieturi.

— N-aș fi crezut că tu te consideri lider, spune el. Mereu ai preferat să lucrezi de una singură.

Vreau cât de mult control se poate dacă e să ies înapoi pe râu. Iar căpitanul e singura persoană de la bordul dragei care primește o cabină privată. Nu vreau să fiu nevoită să dorm la comun cu nimeni. Ideea de a avea propriul spațiu e un lux cu care m-am obișnuit în ultimii doi ani. Înainte de asta, am locuit, ca toți muncitorii necăsătoriți, în spațiul comun din apropierea locurilor noastre de muncă. Apartamentul meu e tot în apropiere de depozitul de fier vechi, dar am propriul dormitor și propria bucătărie. După ce-mi închei ziua de lucru, nu mai trebuie să vorbesc cu nimeni sau să văd țipenie de om.

— S-ar putea ca unii dintre membrii echipajului să aibă resentimente față de tine, continuă Amiralul. Ești tânără. Și ai fost într-un singur voiaj. Un voiaj *parțial*, chiar, ar spune unii. Expediția ta nu a cuprins tot fluviul. Și te-ai întors fără aur.

Nu-mi bat capul să scot în evidență influența pe care am avut-o în fiecare voiaj de-atunci încoace. Știe și Amiralul.

— Ce-i adevărat e că ai investit în nava asta mai mult decât oricine altcineva, adaugă el, când nu rup tăcerea.

— Cu excepția dumneavoastră.

— Într-adevăr.

Pe degetul mijlociu de la mâna lui dreaptă e un inel turcoaz. Îl poartă de atât de mult timp, încât parcă i s-a înfipt în carne, deși Amiralul nu e un bărbat masiv, iar degetele lui sunt suple.

— Nu subestima ura pe care bandiții o simt față de nava ta.

— Nu o să o fac, spun eu.

Mă bucur. Vreau să o urască. Și să se teamă de ea.

— Nava pleacă în șapte zile, spune el. Pregătește-te ca atare. O să pun să ți se trimită lista pasagerilor. Ca să te familiarizezi cu echipajul tău.

Amiralul zâmbește. Dinții foarte albi îi strălucesc.

— *Căpitan* Blythe.

Mă lasă singură în încăpere.

Simt ceva ce n-am prea simțit adesea în cei doi ani care-au trecut de când a murit Call. *Interes.* De ce nu încearcă bandiții să urce la bord?

Poate că nu știu exact *de ce* e Amiralul obsedat să scoată din ce în ce mai mult aur din râuri, dar înțeleg puterea obsesiei. Obsesia mea îmi îndreaptă coloana vertebrală.

Mă ține în viață.

CAPITOLUL 3

ASTĂZI PLECĂM.

De la o distanță destul de mare, zgâlțâită într-una dintre căruțele greoaie și vechi ale Amiralului, aproape că nici nu-mi văd nava pe râu. Cu munții în spate și o câmpie riverană înverzită în față, draga trece drept ceva ce nu e, o parte firească din peisaj. Răsăritul și apa pot face până și o mortăciune să pară pe jumătate vie.

Dar după aceea ne apropiem, și văd draga exact așa cum e.

Îmi vine să mă târăsc pe toată suprafața exterioară a navei, ca să mă asigur că toate mecanismele funcționează – să ating blindajul, să-l lustruiesc. Am mai făcut asta și înainte de celelalte voiaje, cele în care eu nu am plecat. Dar, de data asta, Amiralul nu mi-a dat voie. A spus că nu vrea să riște ca eu să mă accidentez.

Nu-mi place treaba asta. Voiam mai mult timp să verific nava.

Sunt prima care coboară din căruță când încetinește. Gărzile Amiralului de la dragă mă cunosc; ridic o mână, iar ei se dau la o parte.

— Nu lăsați pe nimeni să urce la bord până nu spun eu.

Ei aprobă din cap, iar eu urc pe navă. Am urcat prima. Și voi coborî ultima.

Asta înseamnă să fii căpitan.

• • •

CÂND COBOR SĂ VERIFIC MOTORUL și echipamentul de minerit, trec pe lângă ușa care duce în sus pe puntea superioară a navei. E încuiată. Acum, că draga e înarmată, nu există niciun motiv s-o deschidem. Odată ce începe voiajul, niciunul dintre noi n-o să mai meargă deasupra până nu se-ncheie. N-a mai reușit nimeni să urce și să se uite la stele de la Call încoace.

Adesea, avea probleme cu somnul. De obicei, era din cauză că avusese un început de vis pe care nu apuca să-l ducă până la sfârșit. Visa în afara lui însuși, ceea ce mereu mi s-a părut ciudat. De parcă ar fi urmărit lucrurile care i se întâmplau, n-ar fi trecut prin ele, așa cum mi se întâmpla mie de obicei.

Când eram mici și locuiam la orfelinat, odată la câteva săptămâni mă căuta la micul dejun ca să-mi povestească despre câte-un vis. La fel făcea și-n depozitul de fier vechi, când am mai crescut. Și mai târziu, pe dragă. Îmi spunea: *Am văzut un băiat care alerga, alerga*, sau *Era un bărbat care stătea lângă un copac, noaptea târziu, și ținea un felinar*, sau *Mama mergea pe un câmp și s-a oprit ca să culeagă trei flori.*

— Și pe urmă ce s-a întâmplat? întrebam eu.

— Atunci m-am trezit, spunea Call. Termină-l tu pentru mine, te rog.

Lui Call îi plăcea să inventez eu finaluri pentru visele lui. Când eram mai mică și tocmai ne certaserăm, uneori îl refuzam. Când ne-am mai maturizat și am început să-l iubesc, mă ruga mai rar, doar când voia neapărat să știe, și nu-l refuzam niciodată.

Ne-am împrietenit la orfelinat. Nici Call, nici eu nu aveam vreo poveste deosebit de tragică. Eram ca toți ceilalți copii de la orfelinat, în sensul că ne pierduserăm ambii părinți și, ca toți ceilalți, nu știam exact cum. Sunt foarte multe moduri de a muri în Avanpost – accident de muncă, la nașterea unui copil, de boli de plămâni din cauza poluării care împânzește cerul din orașe îndepărtate și din vremuri trecute, de oricare dintre nenumăratele boli

pe care nu le putem trata cu medicamentele în cantități limitate pe care le avem. Totuși, după cum ni se spune, e mai puțin periculos decât să te afli în sălbăticie.

Nu-mi aminteam mare lucru despre părinții mei – tata nu fusese niciodată prin preajmă, iar mama murise când aveam trei ani. Call avea amintiri mai concrete decât mine.

— Mama avea părul negru ca soarele, cum îl ai și tu, mi-a zis el cândva, când eram mici.

— Soarele nu-i negru, i-am spus eu.

— Ba e, dacă te uiți la el cu ochii închiși, a zis el. Îl vezi negru cu auriu.

— Și cu roșu, am spus eu.

— Da.

El a arătat spre părul meu. Eu mi-am tras de cozi ca să mă uit la ele. Avea dreptate. La soare, cumva, aveam fire aurii, sclipitoare, în părul împletit.

— N-ar trebui să te uiți la soare, am spus eu.

— Uneori nu vrei, a zis el. Dar o faci.

Eram invidioasă pe Call – pentru că-și ținea minte mama atât de bine! Mai târziu, mi-a spus și mai multe lucruri despre ea: că era iute la mânie, dar râdea adesea. Era greu să împaci imaginea asta cu Call, care era răbdător și râdea rar și profund.

Și Cal, și eu eram buni la meșteșugărit. Așadar, când a venit vremea să părăsim orfelinatul, la cincisprezece ani, am fost trimiși la depozitul de fier vechi să muncim cu cârca, să lucrăm cu piese pentru mașiniști și să învățăm de la ei.

Prima dată când am adormit, după moartea lui, am avut visul despre blindajul pentru dragă. Urmăream pe cineva cum îl construia. La puțin timp după aceea, mi-am dat seama că era Call. Încercam mereu să vorbesc cu el, dar nu-mi răspundea. Privea direct prin mine de fiecare dată.

Am fost mereu conștientă că nu era adevărat. Știam că nu venea Call la mine în vis ca să-mi spună cum să construiesc blindajul. Știam, pentru că nu era ceva ce și-ar fi dorit Call să construiesc în viața reală.

Dar tot l-am terminat, pentru el.

— ALINIAȚI-VĂ ÎN FAȚA MEA! spun eu către echipajul adunat pe mal. Nu vă bateți capul cu ordinea și rangul.

Într-o parte, Amiralul stă și privește.

Echipajul poartă uniforme de un verde-pal, precum cele pe care le aveam înainte; și chipiurile sunt la fel. Al meu are o insignă de căpitan pe el. Mi-am purtat părul împletit ca să nu-mi ajungă-n față, dar acum mă-ntreb dacă nu cumva codițele îmi fac chipiul să stea aiurea și să arăt penibil.

Echipajul stă în poziție de drepți, dar ținuta lor ca grup nu e perfectă, pentru că nu toți sunt militari autentici. E un talmeș-balmeș de mașiniști, mineri și alții, obligați să intre în slujba Amiralului pe durata acestei expediții. Majoritatea oamenilor din Avanpost nici nu e atentă la voiajele dragei. Lumea are atât de mult de lucru în viața de zi cu zi, încât nici nu se mai gândește la sarcinile celorlalți. Au încredere în Amiral, iar faptul că mențin Avanpostul viabil e slujba cu normă întreagă a tuturor locuitorilor de aici.

Cu câteva generații în urmă, când au venit oamenii să construiască Avanpostul în aceste ținuturi sălbatice unde locuim acum, pe Teritoriu, aveau sprijin, provizii și legături cu Uniunea care-i trimisese. Coloniștilor li se ceruse să stabilească Avanpostul drept punct de pornire pentru mai multe expediții de explorare, și pentru că Uniunea aflase că s-ar fi putut să fie mai mult aur de găsit pe Teritoriu. Dar, după câțiva ani, Uniunea a trimis vorbă că nu mai avea să păstreze Avanpostul. Spunea că e prea mult de lucru cu noi. Eram prea departe de restul provinciilor și orașelor lor. Prea greu

de protejat. Prea sălbatici. Nu găsiserăm destul aur ca să meritățm să-și piardă timpul cu noi, și nu părea să le mai pese de explorat. Uniunea a adus dragele la mal și a încetat să ne mai viziteze sau să mai aducă provizii. Eram pe cont propriu. Primul Amiral i-a adunat pe toți cei care locuiau în afara Avanpostului, pentru propria lor protecție. Banditii sunt urmașii celor care au refuzat să vină.

— Numele? îl întreb eu pe bărbatul din fața mea.

— Owen Fales, spune el.

— Tu ești unul dintre mineri.

M-am uitat iar și iar peste numele din lista pasagerilor. Le știu pe toate.

El aprobă din cap.

— Căpitan Blythe!

E mai în vârstă decât mine – are vreo treizeci sau patruzeci de ani –, dar pare că nu vorbește mult. Poate că n-o să-l deranjeze să fie condus de o persoană atât de tânără ca mine.

Merg printre rânduri. Când ajung la un tânăr cu ochii albaștri și părul negru, îmi urcă inima-n gât, așa cum se întâmplă de fiecare dată când îmi reamintesc pe neașteptate de Call. Bărbatul ăsta are culoarea părului și a tenului asemenea lui Call, și e și chipeș, dar, în afară de asta, nu seamănă deloc cu el.

— Brig Tanner, spune el.

— Secund, răspund eu, iar el aprobă din cap.

— Eira Clyde, spune fata de lângă el.

E foarte frumoasă, cu pomeți înalți și păr negru.

— Cartograf.

Ridic din sprâncene la ea. A vorbit înainte să apuc eu să deschid gura. Roșește, dându-și seama că a greșit, dar nu-și ferește privirea de a mea.

O fi obraznică? Sau doar lipsită de experiență? Rezist impulsului de a privi spre Amiral.

Sunt sigură că va avea pe cineva la bord care să mă urmărească. Să ne urmărească pe toți. Mă întreb cine-o fi.

Parcurg lista de nume și poziții. Ofițer Ophelia Hill, navigator. Ofițer Laura Seng, medic. Ofițer Cecil Clair, capelan. Ofițer Corwin Revis, mașinist-șef.

Apoi, o față atât de tânără, încât mă face să mă opresc. Trebuie să fie de vârsta mea, sau chiar mai tânăr.

— Tam Wallace, spune el.

— Bucătar pe navă, răspund eu.

Entuziasmul întipărit pe fața lui îmi amintește de mine cu doi ani în urmă. În mod sigur a auzit de nenumăratele nenorociri care-l așteaptă la bordul dragei – zgomotul asurzitor și munca grea, plictiseala, claustrofobia. Pe astea încă nu le-a simțit. Dar dacă e așa cum eram eu și Call, o să-i placă oricum voiajul, pentru că e o aventură. Simt un junghi în inimă când mă gândesc cine am fost, ce am pierdut.

— *Câți* ani ai? întreb eu.

— Șaisprezece.

Cu un an mai mic ca mine.

— Cum ai ajuns bucătar pe navă atât de tânăr?

Tam își trece mâna prin păr, încălcând protocolul care impune să ia poziția de drepți când căpitanul trece echipajul în revistă. Își dă seama la jumătate și lasă mâna pe lângă corp.

— Lucrez în sala de mese unde ia Amiralul cina. El mi-a dat misiunea asta.

— Dacă-i place cum gătești, de ce te folosește aiurea pe dragă? întreb eu.

— Vrea ca voiajul ăsta să fie reușit, spune Tam. Oamenii lucrează mai bine când sunt bine hrăniți.

Tânăr, maleabil, dar nu într-un mod care să i se pară amenințător Amiralului, cineva care are poziția convenabilă din bucătărie, unde aude toate bârfele...

Poate c-am găsit câinele de pază al Amiralului.

Aproape de capăt, văd singurul nume de pe lista pasagerilor pe care îl recunosc, singura persoană pe care *voiam* să o văd. Fosta mea șefă, actualul meu secund.

— Naomi Moran, spune ea.

Părul ei negru, cu șuvițe cărunte, e mai lung decât mi-l aminteam eu.

— Secund, spun eu.

— Căpitane Blythe, spune un gardian chiar lângă mine, amiralul e gata să se adreseze echipajului.

E o înțepătură subtilă. Aveam de gând să transmit eu mai întâi un mesaj; orice-aș spune după discursul lui ar fi o dezamăgire. Eu aprob din cap, iar gardianul strigă:

— Amiralul va vorbi acum!

Se întorc cu toții în direcția lui, ca florile după soare.

Amiralul poartă o haină și o vestă. Chiar și pe căldură. Știu că membrilor echipajului le va plăcea asta la nebunie. Îl vor vedea ca pe un semn de stimă. Poate că așa și e. Amiralul pare mai încântat decât l-am văzut vreodată.

— Vino-aici, căpitane Blythe, zice Amiralul.

Îmi ocup locul în stânga lui.

— Căpitanul Blythe a proiectat blindajul care ne protejează nava, încărcătura și echipajul atât de bine, spune Amiralul. Vreau ca acest echipaj să îi acorde tot respectul în cinstea vieților pe care le-a salvat. Căpitan Blythe!

Stau țeapănă și mă simt ciudat pe când ceilalți salută. Oare binecuvântarea Amiralului o să mă ajute sau o să-mi facă rău pe râu? Pe vremuri, echipajele erau alcătuite din oameni ca mine și Call, care-și doreau să iasă o vreme din Avanpost. Iar Amiralul avea nevoie de oameni care să-și facă treaba și pe care nu-i deranja să plece la drum. Funcționa pe cât de bine se putea. Dar acum situația

s-a schimbat. O simt în aerul mușcător de rece al dimineții, în schimbarea direcției vântului. În felul în care unii dintre membrii echipajului au ce căuta acolo, alții nu. Amiralul ne-a ales pe toți.

— Ăsta e ultimul fluviu, spune Amiralul. Ultimul voiaj. Misiunea voastră este importantă pentru Avanpost, pentru noi toți. Vă urez numai bine și știu că o să reușiți!

Își ridică pălăria cu boruri largi în aer, iar mulțimea izbucnește în urale, noi, toți, douăzeci și trei. Strig și eu alături de ceilalți, ca să nu-l înfurii pe Amiral.

Nu mi-a plăcut niciodată compania oamenilor, dar de când cu moartea lui Call, e și mai rău.

Privirea Amiralului o întâlnește pe-a mea, iar el zâmbește.

NU NE ÎMBRĂȚIȘĂM ȘI NU DĂM MÂNA, dar Naomi pășește chiar în spatele meu, iar umerii aproape ni se ating în timp ce ne îmbarcăm pe navă.

— Călătorim pe-o navă plină de copii și de neghiobi, spune Naomi încet.

— Ai dreptate, zic eu. Cu ce are Amiralul impresia că se joacă?

— Nu cred că se joacă.

Vocea lui Naomi e răgușită, cum e a oricui când ajunge la vârsta ei. Cum o să fie și a mea în cele din urmă.

— Cred că are *exact* pe cine vrea pentru voiajul ăsta. Doar că nu știu *de ce*.

CAPITOLUL 4

ACESTA E MOMENTUL ÎN CARE ÎNCEPE VOIAJUL. N-A FOST CEL ÎN care Amiralul a ținut un discurs, iar oamenii l-au ovaționat. *Acesta* este. Când motorul pornește, nava se pune în mișcare, blindajul intră în funcțiune, zbârnâind.

Mă copleșește un val de amintiri – Call și cu mine stând împreună pe puntea celeilalte drage, privind apa și copacii cum trec pe lângă noi. E nevoie de timp și de muncă pentru a da peste cap un râu în felul cum o face draga, așa că poți vedea aproape totul. Nava nu e rapidă. Naomi și cu mine suntem pe punte, în mica încăpere din partea din față a dragei. De-aici, putem cârmui nava și putem urmări cupele echipamentului de minerit ieșind la suprafață, înșiruindu-se unele după altele pe elevator. Sunt uriașe, fiecare cântărește patru sute cincizeci și trei de kilograme, și sunt făcute dintr-un metal suficient de puternic și de rezistent ca să facă față la frecarea de fundul râului și la ridicarea pietrelor.

Ferestrele punții mi-au dat de furcă în momentul în care proiectam blindajul, pentru că sunt un punct pentru o potențială breșă. Într-o dimineață m-am trezit, și lumea a trecut de la întuneric la lumină când am deschis ochii, și mi-am dat seama: *Nava are nevoie de pleoape.* Blindajul poate fi retras de la ferestre pentru a vedea sau poate fi extins peste ele, pentru siguranță.

În momentul de față, ferestrele sunt deschise, iar Naomi și cu mine urmărim fluviul cum alunecă încet pe dedesubtul nostru. Ea îmi face un semn cu degetul mare ridicat. Totul sună exact cum trebuie, zgomotos, plăcut și cumplit. Eu îi răspund printr-un zâmbet. Mă gândesc la ce mi-a spus Amiralul înainte să plecăm. *Nu subestima ura pe care-o simt banditii față de nava ta.* Dar *eu* una cred că banditii nu ar trebui să subestimeze cât de mult îmi *iubesc* eu nava. Sau, mai bine spus, cât de mult îmi place ce poate face.

E o chestie sucită, care pălește în comparație cu ce simțeam pentru Call. Dar tot e mai bine decât nimic.

RĂSUFLU UȘURATĂ în timp ce deschid ușa cabinei căpitanului. *Singură.* În sfârșit!

Pot lucra cu ceilalți când e nevoie să o fac, când proiectez sau îmbunătățesc nava.

Dar situația asta e diferită. *Locuiesc* din nou cu oameni. Suntem toți blocați pe dragă până când se încheie voiajul. Pe vremea când se făceau călătorii pe ocean, oamenii nu puteau pleca de pe nave pentru că erau înconjurați de ape. Aici, suntem la câțiva metri de mal, de uscat. E destul încât să-ți vină să înnebunești, să te gândești să evadezi sau să ieși din navă și să pleci. Asta e ciudat la dragă. Teoretic, ai putea să pleci. Practic, nu ai voie.

Niciunul dintre noi nu poate pleca. Nici măcar căpitanul.

Cabina mea nu e cu mult mai fainâ decât restul spațiilor de locuit pentru membrii echipajului, dar are un plus important – îmi oferă intimitate. Spațiul meu are un pat de campanie, un birou, cu un scaun lângă el, și un dulăpior. Totul e făcut din metal și prins cu nituri de perete și de podea.

Pe perete e prinsă cu piuneze o hartă a fluviului Serpentine. După ce-mi trântesc geanta pe pat, mă duc să studiez harta – cu zone verzi, albastre și maro, cu numele afluenților și cu văile lor.

Bate cineva la ușă. O deschid și-l văd pe secundul meu.

— Îmi cer scuze că te deranjez! spune Brig. Dar e ceva ce vrei să fac? Naomi e la cârmă și spune că încă nu are nevoie s-o înlocuiesc. Am fost până jos, pe puntea de minerit, și totul pare-a merge cum trebuie.

Așa. Ordine. Trebuie neapărat să învăț să le dau.

— Anunță adunarea din partea mea, spun eu. În timpul mesei, pe ambele ture.

Mâncăm în două ture, astfel încât să existe mereu personal care să țină nava în mișcare, iar cantina e singurul loc destul de mare încât să avem cu toții loc. În afară de puntea de minerit, presupun, dar acolo e greu s-auzi.

— Se rezolvă, căpitane Blythe!

Brig salută fără ironie. A avut parte de pregătire militară, sunt sigură, deși poartă aceeași uniformă ca toată lumea. Are o anume tristețe și hotărâre în privire, o resemnare aproape blândă, deși toate celelalte trăsături îi sunt puternic conturate – părul îi e pieptănat cu o precizie militară, umerii lați îi sunt drepți, iar poziția-i e verticală.

Ar ieși și un informator excelent pentru amiral din el.

Închid ușa.

Mă duc înapoi la geantă și scot pieptenele. Îl pun pe birou. Scot niște bluze. Când bag din nou mâna în geantă, rămân nemișcată în timp ce dau cu degetele de ceva necunoscut. Știu cum se simte tot ce-am băgat în geantă, iar obiectul ăsta nu e al meu. E din hârtie, moale și uzată, împăturită într-un pătrat mare.

O scot și o desfac.

E o hartă, care seamănă puțin cu cea de pe peretele meu. Doar că asta nu-i o hartă completă, ci o parte dintr-una. În colțuri, unde e împăturită, are găurele. E veche.

Dar mesajul scris pe ea e nou. E scrijelit cu cerneală neagră care s-a prelins pe hârtia moale ca un fuior de ceață.

Ăsta nu e fluviul tău.

E o amenințare? Îmi trec degetul mare peste cuvinte.

Bineînțeles că asta e.

Așadar, s-ar putea să fie cineva la bord care fraternizează cu banditii.

Împăturesc harta la loc și o bag repede în geantă.

Vrei să te joci cu mine de-a șoarecele și pisica? mă gândesc. *Bine. Hai să ne jucăm!*

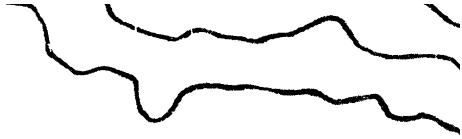

CAPITOLUL 5

— DECI, CÂT DE GREU TE OBIȘNUIEȘTI CU ZGOMOTUL? MĂ ÎNTREABĂ Tam, în timp ce trec prin mulțimea adunată pentru cină la cantină.

Zgomotul mineritului de dedesubt e suficient de puternic încât să-ți clănțăne dinții și să-ți zgâlțâie creierii-n cap.

Dar Tam pare să-i facă față ca lumea. Pare vesel și calm, și nu transpiră, deși în bucătărie trebuie să fie cald ca toți dracii.

— Curând, zic eu. Niciodată.

— Ai grijă!

Tam pune un vas cu capac de metal pe tava mea.

— Vezi să nu te arzi.

Îmi duc mâncarea la masa din partea din față a încăperii, pentru că acolo stătea căpitanul din timpul celuilalt voiaj al meu. Era un bărbat mai în vârstă, care părea mereu obosit, dar era corect și eficace. Nu l-am învinovățit niciodată pentru ce s-a întâmplat. Nu el l-a omorât pe Call.

Nava aia era geamăna acesteia, planul e la fel, dar Call n-a fost niciodată aici. Mă asigur că-mi aduc aminte de asta de fiecare dată când mă trezesc că mă gândesc la el, sperând, în ciuda tuturor, că o să-l văd venind de după vreun colț, intrând pe vreo ușă.

Cineva – Tam, ajutorul lui de la bucătărie? – a aranjat mesele, cu șervețele adevărate și flori în cupe grele de metal. Mugurii

delicați freamătă în vibrația constantă a dragei. O petală cade în timp ce eu îmi pun tava jos. Nu mă așez.

Privirile tuturor sunt ațintite asupra mea. Eu am fost ultima care a intrat în încăpere.

E timpul pentru prima adunare.

— N-o să vă țin mult, ca să puteți să mâncați, spun eu. Știu că pentru cei care n-ați mai fost la bord o să dureze ceva până vă obișnuiți cu draga, dar o să vină și asta, cu timpul. Sunt niște lucruri pe care trebuie *neapărat* să le țineți minte. Nu puteți pleca de pe navă. Nu puteți merge afară sau urca pe punte. Dacă faceți ceva care să ne compromită misiunea, consecințele vor fi rapide și severe.

Câțiva aprobă din cap, dar cei mai mulți rămân nemișcați. Conform listei pasagerilor, unsprezece membri ai echipajului au mai fost într-un voiaj cu draga, iar ceilalți nu au mai fost. Ca să lucreze pe navă, trebuie să aibă experiență legată de minerit sau de mașinării, sau să fie experți într-un alt domeniu în care avem nevoie de ei. Trebuie să știe și să tragă cu arma și să înoate. După părerea mea, ultimele două nu mai sunt necesare. Nu de când avem blindajul meu.

Mă uit în ochii câtorva bărbați din spate, care par mai verzi la față decât restul. Nava îi afectează. Poate că mișcarea le provoacă stări de greață. Sau zgomotul. Sau căldura multor trupuri prinse la înghesuială.

Încrucișez brațele. Transpir, dar la fel pățește toată lumea.

— Misiunea noastră e simplă. Adunăm aur și omorâm orice bandit care încearcă să ne facă rău sau să se bage peste misiunea noastră.

Cineva ridică o mână.

— Eu am auzit că, atunci când trebuie să întoarcem nava, s-ar putea să ne lăsați să ieșim să aruncăm o privire.

— Instrucțiunile pe care le-am primit spun clar altceva, zic eu.

Dezamăgirea se întipărește pe fața mai multor persoane. Oare de ce-or fi crezut că au vreo șansă? Toți știu că Amiralul o interzice.

Poate că ei cred că sunt vreo rebelă. Sau că sunt slabă și se pot impune cu forța în fața mea.

— O să stabilesc adunări în funcție de ce nevoi se ivesc, continui eu. Deocamdată, savurați-vă cina. Va fi singurul moment în care colegii voștri vor mirosi atât de proaspăt.

E o încercare jalnică de umor, dar ei râd. Mă așez. Am făcut ceea ce era nevoie să fac. Am impus regulile, am demonstrat că am de gând să mă țin de ele, am arătat că nu-s *complet* rece și fără spirit de camaraderie. Nu poți fi comandant de navă în felul ăsta. Nu știu eu prea multe, dar atâta lucru știu. Cred că sunt într-o relativă siguranță în legătură cu vreo revoltă, pentru că nu vrea nimeni să-i facă rău persoanei care a proiectat blindajul navei și care-o poate menține cel mai bine în stare de funcționare.

Poate în afară de persoana care mi-a lăsat biletul ăla.

Ridic capacul vasului, iar mirosul face să-mi lase instantaneu gura apă. În jurul meu, ceilalți murmură surprinși.

Nu e tocană sau vreuna dintre variantele ei, amestecul obișnuit de mâncare aruncată laolaltă în oală și asezonată ca să se ascundă cât e de tare e carnea. E o mâncare separată, distinctă, minunată – carne cu sos de culoarea vinului, salată verde crocantă, pâine cu coajă tare la exterior și cu miez aburind la interior.

Capetele tuturor se întorc spre zona de servire, dar Tam a dispărut.

Naomi se întoarce spre mine.

— Asta-mi aduce aminte de povestea aia cu copiii și cu vrăjitoarea din pădure, zice ea. De ce vrea Amiralul să ne îngrașe?

Râd, aducându-mi aminte.

— Nava asta nu e făcută din dulciuri.

— Nu, nu e, spune ea, iar expresia feței îi devine sumbră.

Poate că Amiralul vrea să ne mănânce. Nu așa s-a terminat povestea aia?

— Mă scuzați, zice un bărbat, ridicându-se. Aș dori să spun și eu câteva cuvinte, dacă s-ar putea.

Capelanul Clair. Îmi aduc aminte de el de azi-dimineață și de pe lista pasagerilor. Simt o iritare care mă pișcă. Nu i-am spus că poate vorbi.

Capelanul e scund, mai scund decât mine. E roșu și transpirat la față și are pete mari de sudoare la subraț. Îmi vine să-mi dau ochii peste cap.

— Puteți să vorbiți, îi spun. Dar repede.

Chiar atunci, se-aude zgomot la ușă. Toată lumea întoarce capetele, și-l văd pe Brig cum intră în forță în cantină cu doi membri ai echipajului, amândoi bărbați. Brig și bărbatul din dreapta încearcă să-l imobilizeze pe cel din mijloc, care se zbate. Oare-a avut loc vreo bătaie? Nu văd sânge deloc. Dar bărbatul pe care-l țin are o privire de sălbatic.

— Îmi pare rău că vă întrerup, spune Brig. Dar ăsta încerca să plece de pe navă. A ieșit pe punte și-a încercat să iasă pe fereastră.

— Mă scoate din minți! exclamă omul din mijloc.

Jonah Miller, îmi aduc aminte de la apel.

— Zgomotul! Cât de încet se mișcă! Lăsați-mă să plec și mă duc pe jos până la Avanpost. N-am ajuns departe.

— Nu o să oprim toată draga și să expunem echipajul la pericol, spun eu. Dacă ne oprim, devenim vulnerabili! Odată ce ne punem în mișcare, rămânem în mișcare!

El privește disperat prin jur, căutând să se gândească la altă cale de ieșire.

— Lăsați-mă să sar de pe punte! încearcă el, iar vocea lui are o notă de speranță.

— Nu se duce nimeni pe punte, zic eu. Și nu sare nimeni!

— Deci n-am cale de scăpare, zice, iar umerii lui se lasă. N-am cale de scăpare.

— Ba sigur că ai, spun eu. Am putea să te băgăm într-una dintre cupele de minerit de pe dragă, și-ajungi direct în fluviu. Nici măcar nu o să fie nevoie să oprim. Dacă nu te îneci și nu rămâi prins în niciun mecanism, poți să înoți până la mal și să mergi pe jos până la Avanpost.

Face ochii mari. Cuvintele mele i-au dat un nou motiv de-a intra în panică.

— Dacă există o cale de-a ieși, există și o cale pentru ca bandiții să poată intra!

Îmi pune răbdarea la încercare.

— Dacă încearcă să se îmbarce așa, n-o să ajungă prea departe, spun eu.

E adevărat că acele cupe care draghează fundul fluviului în căutare de aur sunt destul de mari încât să încapă o persoană, dacă persoana respectivă e suficient de mică de statură și stă ghemuită strâns. Dar am echipat șirul de cupe cu ghilotina, o lamă uriașă pe sub care trece fiecare cupă când ajunge pe navă. Nimeni care are peste zece ani n-ar putea să se facă *atât* de mic încât să nu se vadă *măcar* o parte a corpului ieșită în afară – un cap, un braț, un picior.

În încăpere e liniște.

— Poți să ieși, spun eu.

Joc la cacealma.

— Te-ajut chiar eu să ieși. Dar nu mai ai cum să intri.

Privirea lui Jonah e din nou sălbatică. Brig îl ține de braț. Eu înclin capul.

— Duceți-l de-aici! poruncesc eu. Trimiteți-l cu cupele. Scoateți-l de pe navă!

Oare o s-o facă Brig? Sunt interesată să aflu mai multe despre secundul meu. E contrar ordinelor Amiralului. N-are nimeni voie să plece de pe navă. Punct.

Dar, după aceea, Jonah începe să plângă.

— Rămân, spune el. Îmi pare rău!

— Atunci treci înapoi la muncă.

Fac un gest din cap spre celălalt membru al echipajului, care-l ține pe Jonah drept.

— Tu rămâi cu el. Îmi comunici imediat orice fel de problemă.

Brig mă privește în ochi în timp ce pornesc spre ușă.

Mă-ntreb dacă el l-ar fi scos pe om de pe navă.

Mă-ntreb dacă eu aș fi făcut-o.

Naomi se ridică.

— Solicit permisiunea de a vorbi, căpitane.

O spune suficient de tare încât s-o audă toată lumea de pe navă. Brig și ceilalți se opresc în pragul ușii.

— Permisiunea îți este acordată.

— Vreau să vorbesc în numele tuturor celor care au mers cu dumneavoastră în primul voiaj, spune Naomi. N-am avut ocazia să vă mulțumim. Pentru viețile noastre.

— Nu e nevoie, spun eu.

Înțelegerea pe care-am făcut-o cu Amiralul – blindajul proiectat de mine pentru protejarea vieților membrilor echipajului care-a pierdut cealaltă dragă – nu e un subiect pe care vreau să-l deschid în momentul de față. Îi fac semn să se așeze, dar ea nu vrea, așa că și eu rămân în picioare. Membrii echipajului își pun tacâmurile jos și se apleacă s-o asculte pe Naomi.

— Eu am plecat în următorul voiaj, știți. Primul cu blindajul dumneavoastră.

De ce-mi spune asta tocmai acum? În fața tuturor?

— Banditii au încercat să se îmbarce de câteva ori, continuă ea. I-am auzit, cu toată gălăgia făcută de dragă. Zbierau. Zgâriau ușile. Le loveau cu pumnii și cu armele.

Naomi face o pauză.

— Ne-am uitat pe fereastra de la punte când era neapărată nevoie să navigăm. Mai vedeam câte unul care cădea din când în când. Dar, bineînțeles, n-am ieșit până când n-am ajuns înapoi.

Cu toții stau nemișcați și o ascultă pe Naomi. Toată mâncarea noastră minunată se răcește. Îi simt mirosul. Mi-e foame.

— Când am ieșit și ne-am uitat la navă, părea că ruginise. Era foarte mult sânge. Am petrecut zile-ntregi curățând-o și dând-o cu ulei, ca să putem să pornim din nou la drum.

Câțiva membri ai echipajului se uită la mine cu o umbră de teamă în ochi.

Nu știu sigur ce să spun în liniștea asta, dar chiar în momentul acela, aud ușa de la bucătărie deschizându-se. Ne întoarcem cu toții și ne uităm la Tam.

Cară un tort. Un tort alb, impunător, penibil. Ceva atât de frivol și de rar în orice condiții, încât e de-a dreptul ridicol să-l vedem aici, pe dragă. Dar, cumva, a reușit.

Oare-a auzit ce-am spus? Privirea lui Tam o întâlnește pe a mea de după tort. Sunt doar cu un an mai în vârstă decât el, dar e atât de tânăr! E cum eram eu înainte.

— Am uitat eu de vreo nuntă? întreb, și simt cum tensiunea din încăpere cedează, iar unii dintre membrii echipajului râd.

— Suntem toți căsătoriți cu nava asta, spune Tam. Cu *Lily*.

Echipajul râde din nou, iar când Tam aduce tortul mai aproape, îmi dau seama că e draga. A transformat-o într-un desert. Într-un nor pufos și arătos.

Tam a vorbit în glumă, dar când îmi dă cuțitul ca să tai tortul, se asigură că mă fixează cu privirea. În ochii lui e un avertisment.

În legătură cu ce?

N-ar trebui să fac greșeala de a crede că Tam e ca mine, e cum eram eu înainte. S-ar putea să fie. S-ar putea să nu fie.

Înfig cuțitul în tort, apoi ling tăișul ascuțit, având grijă să nu-mi dea sângele.

— Adu alt cuțit, bucătarule.

Nu folosesc numele lui Tam, pentru că nu am motiv să o fac – membrii echipajului se adresează de obicei unii altora după funcții –, dar văd o umbră de suferință în ochii lui.

— Om fi noi în pântecele dragei acum, dar în curând o să umple ea burțile noastre!

Ceilalți râd din nou, iar după câteva clipe tai tortul, și Tam îl împarte, acceptând bătăi pe umăr în semn de felicitări.

— Mai păstrați și pentru cealaltă tură, le spune el.

Când sună clopoțelul de încheiere a turei, toată lumea se ridică să plece. În afară de Naomi și de mine, capelanul Clair e ultimul care iese. N-a mai apucat să vorbească.

— Ce crezi că voia să spună?

— Mă gândesc că era ceva în legătură cu Amiralul, spune ea. Că a lucra pentru el reprezintă un țel măreț și nobil.

Mă opresc la ușă.

— Deci am avut deja primul așa-numit dezertor, spun eu. Crezi că o să fie și mai mulți?

— Nu după ce-a fost mai înainte, zice Naomi. Și am auzit membrii echipajului vorbind despre tine. Spun că Amiralul are încredere în tine. Că ești dură.

Presupun că s-ar putea și mai rău de-atât.

Îi fac semn lui Naomi să iasă prima pe ușă, dar mai are ceva de spus.

— Te-ai schimbat.

Are o privire vicleană.

Strâng din buze. Naomi nu ar vorbi așa cu alt căpitan. Tonul îi e respectuos, dar își aduce aminte de trecutul nostru, vorbește de lucruri personale.

— Mulțumesc, secund, spun eu. Te rog să mă scuzi. Trebuie să mă pregătesc să vorbesc următorului grup.

— Sigur, spune Naomi.

Câteva persoane m-au provocat azi. Capelanul s-a băgat în față să vorbească fără invitație. Tam mi-a vorbit ca de la egal la egal. Brig a ezitat când i-am spus să-l scoată pe bărbat de pe navă. Naomi presupune că mă cunoaște.

Trebuie să pun capăt acestei povești.

CAPITOLUL 6

ÎMI CROIESC DRUM SPRE MICA PLATFORMĂ DE PE PUNTEA DE MINERIT, unde pot să văd mașinăriile funcționând și motorul mergând. Cei doi membri ai echipajului care stau de pază pe platformă mă salută din cap.

— Puteți să coborâți un pic, spun eu. Urc și eu o tură.

— Mulțumim, căpitane! spune unul dintre ei.

Le ocup poziția de pază.

E cel mai periculos loc de pe navă.

Toată lumea – fostul dezertor, însuși Amiralul, când i-am arătat pentru prima oară planurile – se îngrijorează că ar putea să se îmbarce cineva pe navă prin cupe. E primul loc prin care-și închipuie c-ar fi posibilă o breșă, acum că puntea de sus e sigură, iar ferestrele navei sunt blindate. Dar cea mai vulnerabilă parte a navei nu e cea prin care intră aurul. E cea prin care ies pietrele – o deschizătură dreptunghiulară numită transportorul de deșeuri, care iese din spatele navei. E mult deasupra fluviului, iar un flux constant de *deșeuri* sau de *noroi* – piatră și aluviuni– țâșnește din ea atât timp cât nava sapă după aur.

M-am gândit mult timp cum să asigur transportorul. I-am făcut același blindaj exterior pe care l-am folosit și pentru restul navei – cu mecanisme care se mișcă în permanență, gata să mestece și să scuipe.

Dar după asta, m-am blocat. Transportorul *trebuie* să aibă o deschizătură, trebuie să scape mereu de aluviuni, altfel ne-am scufunda cu toată greutatea aia. În cele din urmă, m-am hotărât să mă încred în forța brută a deșeurilor care ies și în faptul că blindajul meu acoperă totul cu excepția deschizăturii. Acele două lucruri, plus înălțimea trapei față de fluviu, înseamnă că oricine ar încerca să se îmbarce ar muri. Și n-ar fi o moarte plăcută să fii aruncat afară cu tot cu acele rămășițe și să fii îngropat, încă în viață, în gunoaiele navei, strivit de ceea ce nu ne mai trebuie, ceea ce nu putem folosi, și să te mai și îneci.

Nicio moarte nu e plăcută dacă încerci să urci la bordul navei mele.

Mă gândesc la toate sistemele care lucrează împreună. La echipamentele de minerit, la propulsoarele pe care nava le folosește pentru a se mișca, la blindaj – draga e ca o persoană, iar fiecare sistem se îmbină cu altele pentru a alcătui un întreg. Sunt modalități de a scoate din funcțiune sistemele de la motorul principal, dar avem rar ocazia să facem asta. Iar totul își ia energia de la conductele solare. E eficient. Nava mea merge bine.

Ăsta nu e fluviul tău.

E momentul să mă interesez de problema mesajului scris pe hartă. Mai am o oră la dispoziție până trebuie să ajung înapoi la cârmă.

Mai întâi, camera de logistică. Poate-o să găsesc acolo o hartă cu o bucată tăiată. Deși pare improbabil să am eu *atâta* noroc. Și vreau să discut cu cartograful navei, cu Eira Clyde. Tânăra cu părul negru.

Pe hol, dau peste Brig. Pentru că eu sunt căpitanul, cei mai mulți se dau la o parte sau se lipesc de perete. Nu și Brig.

— Vreau să vorbesc cu tine, spune el.

— Bun. Și eu vreau să vorbesc cu tine. Zi!

Sunt înaltă, dar el e și mai înalt, așa că trebuie să ne ferim capetele sub tavanul jos al dragei. Astfel, are loc un schimb de priviri incomod, care-mi place, pentru că, atunci când stăm jos sau drepți în picioare, Brig se poate întinde cât e de înalt și se poate uita de sus la mine.

— Ăla care voia să dezerteze, spune Brig, chiar l-ai fi trimis de pe navă? El așa crede. Și echipajul crede la fel.

Așa cum se întâmplă de fiecare dată când vorbesc cu Brig, îi simt charisma, atracția. E chipeș, dar e vorba de mai mult decât atât. Poate de timbrul vocii și de felul în care privește în ochi. Cei mai mulți nu fac așa. Ajung să-și ferească privirea. Brig emană o forță subtilă, care mă face să încerc să ocup mai mult spațiu ca să îi las lui mai puțin.

— Bineînțeles, spun eu.

El aprobă din cap, de parcă acela ar fi fost răspunsul pe care-l aștepta. Am senzația că mai vrea să spună ceva, dar după o pauză, cu tăcerea noastră și zgomotul navei, vorbesc eu în schimb:

— Când Jonah Miller a încercat să dezerteze, de ce l-ai adus la cantină, când știai că eu convocasem o adunare? De ce nu l-ai încuiat în camera lui și nu l-ai ținut acolo până mai târziu?

— L-am adus acolo pentru că am crezut că ai vrea să dai un exemplu folosindu-te de el, îmi explică Brig.

— Nu-mi pasă mie de exemple, spun eu. Dacă se întâmplă ceva rău, vreau să știe cât mai puțini oameni posibil. Vreau ca toată lumea să păstreze liniștea și să-și vadă de treabă. Și-așa e destul zgomot pe nava asta.

— Căpitane!

Nu e tocmai o recunoaștere a funcției mele. Se simte o notă de opoziție în vocea lui Brig.

— Iar eu vreau să-mi asculți ordinele, spun eu. Nava asta are nevoie de mine ca să funcționeze. De tine n-are nevoie.

Call râdea când amenințam pe cineva, pe încă un muncitor de la depozitul de fier vechi, pe încă un copil de pe terenul de joacă în copilărie.

— Nu ai fi în stare să faci vreun rău cuiva, spunea el.

— Ei nu știu asta, îi răspundeam eu.

— Dar eu știu, spunea Call.

— În mod sigur ne îngrijorează aceleași lucruri legate de voiajul ăsta, zice Brig. Poate-ar fi bine să discutăm despre ele.

— Tot ce vreau de la tine, spun eu, e să-mi urmezi ordinele.

Brig pare că vrea să vorbească din nou, dar mă întorc, ștergându-i pieptul cu umărul, pe holul strâmt, în timp ce trec pe lângă el.

Nu e nici pe departe destul loc pe nava asta.

CÂND A VENIT MOMENTUL să plecăm de la orfelinat și să ne mutăm în spațiile de locuit de la depozitul de fier vechi, Call și cu mine am mers pe jos până acolo împreună, cu rucsacurile pe umăr. Ne-am oprit în loc în același timp, în fața frescei uriașe pictate pe exteriorul din beton al clădirii.

Avanpostul e plin de fresce. Într-un fel, îmi plăceau, pentru că dădeau culoare clădirilor. Dar mă deranja lipsa proporțiilor la oameni. Cu toții erau reprezentați în același stil – bărbații aveau niște mușchi imposibil de mari și niște umeri lați, iar femeile aveau talii scobite și ochi enormi. Oamenii pictați ne fixau cu privirea în timp ce ne îndreptam spre cămine.

— Ne urmăresc, a spus el.

— Sunt invidioși. Noi putem să ne mișcăm, ei nu pot, am spus eu și am scos limba la ei, ceea ce l-a făcut pe Call să râdă.

Pe-atunci, încă eram doar prieteni, Call și cu mine. Abia în decursul următorului an, când treceam unul pe lângă celălalt în depozitul de fier vechi și stăteam unul lângă altul la masă, seara, s-au schimbat lucrurile. Fuseserăm mereu apropiați, dar noile

noastre vieți ne apropiaseră și mai mult. Aveam aceleași semne pe mâini, aceleași tăieturi de la metal. Ne povesteam unul altuia cum ne petreceam zilele, ne vorbeam despre nemulțumirea pe care-o simțeam amândoi în legătură cu munca pe care-o făceam, cu faptul că nu făceam altceva decât să reparăm lucruri, că nu apucam să *construim* niciodată nimic. Amândurora ni se părea că ne expira timpul. Simțeam că trebuia să facem ceva, măcar, cu viețile noastre, urgent, într-un nou mod.

Și ne-am îndrăgostit. Îmi aduc aminte că mă gândeam cât de ciudat, dar și de potrivit mi se părea, că știam că voiam o viață diferită și totodată că mi-l doream pe acel om, același și totuși nou, lângă mine.

CAPITOLUL 7

ÎN CALITATE DE CĂPITAN, POT MERGE ÎN ORICE LOC DE PE NAVĂ oricând, așa că deschid ușa camerei de logistică fără să bat. Eira se întoarce, cu un creion după ureche și cu altul în mână.

— Căpitan Blythe, spune ea, cum pot să te ajut?

— Îmi trebuie o hartă, zic eu.

Nu vreau să-i spun despre bilet. La urma urmei, e la fel de probabil, ca în cazul oricui altcuiva, ca ea să-l fi lăsat. De fapt, chiar mai probabil; ea are acces la toate hărțile cel mai ușor.

— Desigur, spune ea.

Camera de logistică e micuță, plină de dulapuri de metal, cu sertare lungi și subțiri. În mijlocul camerei e o masă mică, prinsă cu nituri de podea, cu un scaun.

— Ce hartă?

— Cea mai detaliată hartă pe care-o ai cu partea asta a fluviului!

— Cred că harta aia a fost dusă în camera ta la începutul voiajului, spune ea.

— Aș vrea să te mai uiți o dată, insist eu. Te-ajut. Promit că păstrez lucrurile în ordine. Nu vreau să-ți încurc munca.

Eira aprobă din cap și se îndreaptă către unul dintre dulapuri. Eu mă duc la dulapul de lângă ea și deschid un sertar, răsfoind hărțile, în timp ce stau și cu ochii pe ea.

Hărțile au o structură diferită în funcție de vechime – moi, sfărâmicioase, țepene, netede. Și toate au structuri diferite în funcție de ținuturile pe care le reprezintă. Preferatele mele sunt hărțile topografice, cu protuberanțe pe post de munți și plastic albastru și alunecos pe post de apă. Uniunea nu s-a zgârcit cu hărțile pe care le-a trimis odată cu primii coloniști, iar Avanpostul a avut mare grijă de ele de-atunci. Amiralul trebuie să aibă foarte mare încredere în Eira dacă a numit-o cartograf pe durata acestui voiaj.

— Uite una, spune ea, dar nu știu dacă-i mai bună decât aia pe care-o ai deja.

Iau harta de la ea și mă duc la masă. Ea se grăbește să dea la o parte hârtiile și ciornele, dar, înainte să facă asta, apuc să văd la ce lucra.

E o reprezentare artistică a dragei, și e superbă.

— Tu ai făcut asta?

Aruncă o privire spre mine. Își strânge buzele.

— Da, spune ea.

— La ce folosește?

— Mă tem că m-ați prins lucrând la ceva pentru simplul fapt că-mi face plăcere, spune ea. Nava mi se pare fascinantă. Și o provocare, din punct de vedere artistic. Blindajul tău e deosebit de greu de desenat.

Cred că spune asta ca pe un compliment. Privind desenul Eirei, simt un junghi de invidie. Niciodată nu mi s-a spus că-s artistă când vine vorba de ciornele și desenele mele. Munca mea e precisă. Exactă. Utilitară.

— Ai dreptate, zic eu. Harta asta nu-i chiar atât de bună ca aceea din cabina mea. Hai să ne mai uităm.

Ne întoarcem la dulap. Deși nava înaintează greoi dedesubtul nostru, aud sunetele mai slabe pe care le scoatem, sertarele trase, foșnetele hărților răsfoite de degetele noastre.

Intru într-un soi de ritm în timp ce răsfoiesc hârtiile și aproape îmi scapă harta pe care-o căutam. Trec peste ea, apoi trebuie să mă opresc și să revin. O pată de pe hartă se potrivește cu partea din spate a biletului lăsat în geanta mea. Recunosc contururile și curburile terenului reprezentat aici, iar hârtia pare-a avea o vechime asemănătoare.

O duc la masă și o întind, iar când o văd în întregime, îmi dau seama că am în față o hartă a fluviului Cutwater, cel pe care l-am dragat alături de Call. Înainte n-am recunoscut-o, pentru că arăta doar un pic de apă și de pământ.

Ăștia mi-au dat o bucată din pământul pe care a murit Call sau din apropierea lui!

Râd.

Eira mă privește surprinsă.

Ridic harta fluviului Cutwater și mut din greșeală desenul ei cu draga, astfel că mai scot la iveală o schiță de dedesubt.

E un desen cu oameni care privesc spre un soare auriu. Unii îngenunchează. Unii își feresc ochii. Iar în fața soarelui – parcă ar trage soarele după ea, li l-ar aduce – e draga, care strălucește și ea ca aurul. Pe punte, pe lângă blindaj, stă silueta în poziție de drepți a Amiralului.

E o ciornă a unei fresce.

E imposibil să negi talentul Eirei privind desenul cu draga, dar desenul ăsta e diferit. E foarte stilizat, ca toate celelalte opere de artă din Avanpost. Chiar și draga, pe care-a desenat-o atât de frumos în cealaltă lucrare a ei, e umflată, buhăită, nu complexă și exactă, ca în celălalt desen.

Eira îmi ia ciorna frescei.

— E o comandă la care lucrez pentru Amiral, spune ea, cu vocea perfect neutră.

Ia altă foaie de hârtie, iar în timp ce o dă la o parte, văd alt desen. E cu o persoană, desenată cu linii groase, aproape fără

trăsături, în linie cu toate celelalte siluete desenate în fresce. Dar recunosc poziția, părul împletit.

Aia s-ar zice că sunt eu.

Privirea Eirei o întâlnește pe a mea.

— Ești greu de desenat, spune ea.

— De ce-ai încerca măcar?

Ea pune desenul cu fresca jos pe masă, lângă schița care mă reprezenta pe mine.

— Aici o să fii, îmi explică ea, arătând spre mulțime. Am lăsat un loc ca să te adaug imediat ce îmi iese ciorna cum trebuie.

— E-n regulă, dacă nu-s una dintre ăia care îngenunchează, spun eu, iar ea mă privește cu un licăr de amuzament în ochi.

— Unde-o să ajungă? întreb.

Se pare că părțile laterale ale fiecărei clădiri din Avanpost sunt deja pline de fresce.

— Nu știu, răspunde ea.

Arată ca toate celelalte fresce, mă gândesc eu, din nou, în timp ce privirea-mi umblă peste desene.

Chiar aproape prea mult. Aproape ca o parodie.

— Mulțumesc! îi spun eu Eirei, împăturind harta fluviului Cutwater ca s-o iau cu mine.

— Cu plăcere! spune ea.

Sunt în stare să pun pariu că, după ce plec, o să se ducă și-o să noteze ce hartă am luat. O să știe c-am mințit-o, pentru că fluviul Cutwater nu-i nici pe departe în apropiere. Mă-ntreb ce-o să creadă despre mine atunci.

Închid ușa și iau harta sub braț. Nu sunt sigură, dar ceva din felul în care a desenat fresca aceea mă face să cred că Eira *nu* e câinele de pază al Amiralului.

Așadar, ea fraternizează cu bandiții?

Oare *ea* a lăsat biletul?

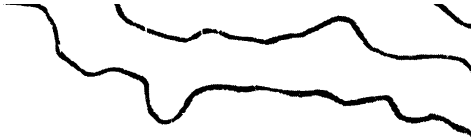

CAPITOLUL 8

Răsună o bătaie în ușa mea în puterea nopții. Mă întorc pe burtă, cu pătura de lână răsucindu-mi-se între picioare, și mă întind după felinarul de pe noptieră. Îmi lucește ușor în mână în timp ce răspund la ușă.

— Ce e? întreb eu.

— Căpitane, spune Naomi, cred că o să vreți să vedeți treaba asta!

Mă îmbrac repede și-mi trag bocancii în picioare. Părul mi-e lăsat pe spate, și mi-l împletesc din mers, urmând-o pe Naomi pe scara strâmtă, curbată, de metal, în adâncul dragei.

Echipa de minerit mă așteaptă. Lucrurile au mers destul de bine în prima noastră săptămână pe navă. N-am avut parte de incidente, cu excepția tentativei de dezertare din prima noapte. Unii dintre muncitori zâmbesc când îi privesc în ochi.

Veștile trebuie să fie bune.

— Uitați, căpitane! spune unul dintre bărbați.

Chiar și la lumina lămpii, chiar și înainte ca încărcătura să fie trecută prin sită, văd strălucirea șterșă și culoarea aurului. N-am mai văzut așa o încărcătură! E atât de mult aur, că se zărește printre pietre.

— De când e așa? întreb eu.

— De-acum o oră. Am luat mai mult aur în timpul ăsta decât în tot restul voiajului.

— Și calitatea-i bună?

— Foarte.

Minerul-șef, Noah Warren, ține o hartă întinsă în fața mea.

— O să trebuiască să ținem stânga în curând, spune el, iar eu mă uit în direcția în care arată. Ne apropiem de ceea ce se numește o împletitură, unde fluviul se împarte în câteva canale diferite, apoi se unește din nou câțiva kilometri mai târziu. Dar putem să presupunem, având în vedere modul în care e depus aurul pe fundul râului, că sunt șanse mai mari să avem în continuare succes dacă o luăm în amonte pe canalul din dreapta. Solicităm permisiunea de a devia de la traseu.

Noah e nevoit să strige ca să se facă auzit acolo, jos, dar e ceva tăcut, intim, la întreaga situație. Faptul că știm că afară e întuneric. Faptul că stăm cu toții treji noaptea pe apă. Suntem destul de departe pe râu încât să nu mai reușim să comunicăm cu Avanpostul de câteva zile. Eu trebuie să iau hotărârea asta. Urmăresc harta cu degetul. Sunt sigură că mulți se întreabă dacă voi rămâne pe calea pe care ne-a impus Amiralul să o urmăm. Mă întreb dacă persoana care a lăsat biletul încearcă să ne atragă în afara traseului, ca bandiții să ne poată ataca. Poate că e o capcană faptul că e atâta aur.

— Când trebuie să ne hotărâm?

— Presupun că mai sunt vreo două ore până ajungem la bifurcație, răspunde Noah. Plus-minus!

— Hai să vedem cât aur ne intră în următoarea oră, spun eu. Dacă rămânem fără aur, s-ar putea să nu mai aibă nicio relevanță.

— Să vă trezesc din nou când e momentul? întreabă Naomi.

— Nu, spun eu. Stau trează. Dar să-i ia cineva locul lui Brig la cârmă. Aș vrea să vorbesc cu voi, cu amândoi, despre ceea ce trebuie să facem.

— În regulă, spune Naomi. Deși eu nu am ce părere să exprim. E hotărârea dumneavoastră.

Mă surprinde asta.

Urc din nou pe platforma de pe puntea de minerit, dând liber gărzilor o clipă, ca să pot să mă gândesc. Privesc dincolo de partea din spate a dragei spre deschizătura din capătul transportorului, ca să mă asigur că funcționează luminile pe timp de noapte. Asta era altă dilemă – când se întuneca, oare să fi luminat partea asta a dragei, ca să vedem cine ar putea să urce? Dacă da, nici noi n-avem cum să scăpăm vederii altora. Amiralul și cu mine am decis să ținem nava luminată pe timpul voiajelor. Oricum ne dă zgomotul de gol. N-ai cum să ratezi draga când vine pe fluviu.

În spatele meu răsună pași. Sunt prea apăsați ca să fie ai lui Naomi, dar nu fără grație. Sunt pașii unei persoane care știe să se deplaseze discret, dar care a ales să nu o facă.

Brig vine și stă în stânga mea, astfel încât în câmpul meu vizual intră și el și transportorul.

— A zis Naomi că vrei să vorbești cu mine.

— Ți-a spus de aur? întreb eu.

— Da, spune el.

Mi-e greu să scot cuvintele pe gură. Mi-a fost mai ușor să o întreb pe Naomi.

— Am discutat deja cu Naomi. Ai vreo părere? În care parte a fluviului să o luăm?

— Eu aș rămâne pe traseul care ni s-a dat la începutul voiajului, spune Brig. Dar o să răspund alături de tine în fața Amiralului dacă alegi să deviezi.

Prima parte a răspunsului lui nu mă surprinde, dar a doua, da. Dacă treaba asta merge prost, să răspundem în fața Amiralului nu va fi lucru ușor. Oare Brig vorbește serios? Așa pare. Unul dintre felinare i se leagănă pe deasupra capului din cauza mișcării dragei,

iar trăsăturile lui par îngustate, apoi umbrite în lumina mișcătoare. Nu-l cunosc bine, și-l cunosc și mai puțin așa.

Privesc dincolo de Brig, spre transportor, dar îmi dau seama că ochii lui se concentrează cu totul pe fața mea.

— M-am bucurat să fiu ales pentru voiajul ăsta din câteva motive, spune el. Unul dintre ele a fost faptul că am ocazia să văd cu ochii mei blindajul.

E un compliment. Aș putea să-i mulțumesc.

— Transmite-le gărzilor să urce înapoi la posturi, spun eu.

Singură din nou. Mă trezesc uitându-mă o clipă la placa de metal care atârnă pe perete. Era una la fel ca ea pe cealaltă navă. Dragele sunt atât de vechi, încât există chiar și dinaintea Uniunii. Echipajele de demult scrijeliseră coduri pe placă, pentru semnalele sonore pe care le foloseau ca să comunice peste zgomotul făcut de echipamentul de minerit. Un semnal scurt înseamnă să oprească sita. Două semnale scurte înseamnă să o pornească din nou. Trei înseamnă că e o urgență, să oprească motorul și să sune alarma principală pe toată nava. Call și cu mine ne puneam întrebări legate de asta.

— N-ar trebui să fie unul scurt pentru urgențe? întrebasem eu. Dacă-ți taie un bandit gâtul, ideea e să fie semnalul rapid.

Call a clătinat din cap.

— Sângeroasă mai ești!

Aș putea să schimb sistemul de avertizare acum, dac-aș vrea. Sunt căpitanul.

Cum pericolul banditilor a fost înlăturat, cea mai probabilă urgență e că va trebui să oprim draga pentru că în navă a intrat ceva care ar putea sfărâma și strica mecanismele sau pentru că a căzut cineva în echipamentul de minerit.

Banditii nu sunt singurii care pot ucide. O persoană ar putea-o împinge pe alta printre mecanisme, trimițând-o pe transportor, cu tot cu deșeurile.

• • •

A EXPIRAT TIMPUL.

Aurul încă intră repede.

Echipajul tace, cu ochii la mine, așteptându-mi hotărârea.

— Ținem dreapta, îi spun eu lui Naomi. Dă-i de știre lui Brig.

Ea aprobă din cap și o ia pe scări în sus. Eu rămân jos, cu echipajul.

— Am voie? îl întreb pe Noah, iar el lasă câteva pepite în palmele mele făcute căuș.

Așa cocoloș cum sunt, îmi aduc aminte de niște inimioare fosilizate, grele și moarte.

CAPITOLUL 9

AUR, AUR ȘI IAR AUR. ÎN TREI ZILE, STRÂNGEM MAI MULT DECÂT PE toată durata întregului voiaj anterior.

— Nu mai ai unde să-l pui? îl întreabă unul dintre membrii echipajului pe Noah, în timp ce ne îndreptăm spre cantina navei, în pauza de prânz.

— O să te-aruncăm pe *tine* peste bord dacă ne mai trebuie spațiu, glumește Noah, drept răspuns.

Atmosfera e atât de diferită de prima zi de voiaj, încât toată lumea care aude râde. Nimeni nu se simte jignit, nimeni nu și-ar închipui să vrea să plece, nu în momentul ăsta.

— Dacă rămâneți fără spațiu, puteți umple camera mea, spune altcineva. Nu m-ar deranja să dorm pe un morman de aur.

Am un moment de bucurie, pentru că toți sunt atât de fericiți, pentru că toți zâmbesc, dar nu durează.

Nu e aurul nostru. E al Amiralului.

— Credeți c-o să ne scufundăm din cauza greutății? întreabă Tam.

E adevărat că motorul muncește mai din greu – avem o încărcătură grea și un drum lung de parcurs. S-ar putea să fie nevoie să ne întoarcem mai devreme dacă ne depășim capacitatea de depozitare înainte de a ajunge la punctul de cotitură pe fluviu pe care l-am plănuit.

Și apoi ce se-ntâmplă? Oare ne trimite Amiralul din nou? Sau vom fi adus destul pentru ce are el de gând?

— Deocamdată, suntem bine, spun eu. Iar ai fost pe puntea de minerit?

— Da, răspunde el. Au nevoie de ajutor. Și mi-ați dat permisiunea de a ajuta.

— Dacă n-are mâncarea de suferit.

— N-a avut, spune Tam.

E adevărat. Mănânc și ultima bucățică din mâncarea servită de Tam. Farfuria mea e mereu atât de curată, de parcă a lins-o o pisică.

— Dar când dormi?

— Nu dorm, spune el, apoi adaugă în grabă: Dorm, stați liniștită, sunt bine.

— Ține minte, spun eu. Nu-i Amiralul aici ca să-l impresionezi.

— Nu încerc să-l impresionez pe Amiral, spune Tam.

Ochii lui căprui au inflexiuni aurii. E ceva în privirea lui. Oare merită să scormonesc mai adânc, ca să aflu ce anume?

— E interesant, spune Tam. Cu cât luăm aur mai mult, cu atât păreți mai sumbră.

Are dreptate. Bogăția, ușurința, succesul întregii povești mă fac și mai neliniștită. Simt că nava și-a schimbat forma. Nu mai e o felină sălbatică suplă, cu colții și ghearele la vedere, cu blana zburlită. Acum e dolofană, sătulă, tolănită la soare, gata să-i fie scoase mațele.

CÂND INTRU ÎN CABINA MEA într-o seară, după cină, îmi dau imediat seama că a fost cineva acolo. Nu e nimic dat peste cap, dar totul e ușor nelalocul lui. Scaunul nu e chiar băgat sub birou. Colțul păturii mele e un pic tras de sub patul de campanie.

Cineva a vrut să știu că a fost acolo.

Cineva a vrut să mă sperie.

Cine-ar putea fi?

Eu am singura cheie a camerei.

Nu se poate, mă gândesc. *E clar că mai are altcineva alta.*

Oare Amiralul a dat cuiva o cheie ca să stea cu ochii pe mine? Ce chei o mai avea? De la puntea de minerit? De la puntea superioară? De la dulapurile pentru armele de foc de la fiecare nivel?

Încrucișez brațele și mă uit în jur fără să ating nimic, încercând să memorez tot ce e diferit. Doar după ce mă asigur că am observat totul, mă îndrept către birou, care are un sertar crăpat.

Acolo a pus persoana respectivă biletul – peste bluzele mele împăturite. Pare ceva personal. Nu-mi place. E o încălcare și mai mare a intimității decât ideea de-a-mi băga ceva în geantă.

Ăsta nu e aurul tău, scrie pe bilet.

Mototolesc hârtia în mână.

Ce e destul e destul.

Mă duc în hol, spre cea mai apropiată alarmă, și trag mânerul în jos. Nava începe să urle.

CAPITOLUL 10

NICI NU MIȘC.

Pare logic să pot să fac față zgomotului. Call a murit înainte de alarmă, când nava s-a oprit. Ăla e sunetul pe care nu cred c-aș fi în stare să-l suport. Pentru mine, sunetul morții lui Call e sunetul navei în care se lasă liniștea.

Echipajul cunoaște protocolul. Dacă sună alarma, trebuie să se prezinte la raport la posturile care le-au fost repartizate, în două dintre cele mai mari locuri de pe navă – unii la cantină, alții pe puntea de minerit. Naomi e pe punte, iar Brig răspunde de cantină. Eu ar trebui să asigur puntea de comandă, lăsând-o pe Ophelia Hill, navigatoarea, să manevreze vasul. După ce fac asta, îmi apelez secunzii pe sistemele de comunicare ale navei.

— Prezentă! răspunde Naomi, strigând ca să se-audă peste zgomotul făcut de sită, jos, pe puntea de minerit.

— Prezent, spune Brig.

— Bine, zic eu. Vin mai întâi pe puntea de minerit.

Unii dintre membrii echipajului sunt îmbrăcați în pijamale – era tura lor de dormit. Mă privesc cu atenție. Au încredere în mine? Oare-ar trebui să aibă?

— Draga în sine e stabilă și nu sunteți în vreun pericol imediat, spun eu, dar e un simpatizant al bandiților pe nava asta.

Ridic bucata de hârtie mototolită.

— Ăsta e al doilea mesaj pe care mi l-a lăsat. Nu putem risca nimic în voiajul ăsta, mai ales că totul merge atât de bine.

Sinceritatea pe care-am văzut-o întipărită pe fețele tuturor în ultimele zile a dispărut. Au ochii mijiți, fețele inexpresive, furioase sau îngrijorate.

— O să mă duc să percheziționez nava înainte să apuce ei să ascundă ceva, spun eu. Toată lumea rămâne aici până la semnalul meu. Aveți grijă de voi. Naomi, asigură-te că nu pleacă nimeni!

Membrii echipajului își mișcă picioarele. Cineva își drege glasul. Bunăvoința de care am avut parte pe navă se cerne precum aluviunile și se strecoară peste bord.

— Ar trebui să iei pe cineva cu tine, spune Naomi, aplecându-se spre urechea mea. Ca să ai un martor care să susțină orice ai găsi.

Are dreptate.

Pe cine?

Privesc spre echipaj. Sunt obosiți și au fețele pământii de la lipsa luminii. Sita cu tambur se întoarce, iar aurul vine mereu.

Tam, mă gândesc. Toată lumea *are încredere* în el. Avea dreptate cu privire la mâncare – chiar are un impact asupra moralului de pe navă. O să-l creadă pe cel care le dă de mâncare.

— Îl iau pe Tam, îi spun lui Naomi, iar ea aprobă din cap.

Sus, la cantină, grupul lui Brig e pregătit de atac. Tam e cu ei. Repet discursul pe care l-am ținut echipajului de pe puntea de minerit. Expresia lui Brig se schimbă fulgerător și cred că văd o notă de furie acolo. Și de trădare. Nu i-am spus despre bilete.

Pentru că e unul dintre suspecți. Ar trebui să știe lucrul ăsta.

Cineva ridică o mână, dar eu clatin din cap.

— O să răspund mai târziu la întrebări, spun eu. În momentul de față, ceea ce contează e timpul. Nu vreau să vă țin aici mai mult decât este nevoie. Avem o navă de condus.

Mă întorc cu fața spre Brig.

— Ai grijă să nu plece nimeni.

Brig ridică bărbia, în semn de aprobare.

— Trebuie să vii cu mine, îi spun eu lui Tam. Vreau să fie cineva martor la percheziție și am nevoie ca secunzii mei să rămână unde sunt, momentan. Mă întorc cât pot de curând.

Tam păstrează tăcerea în timp ce mă urmează pe hol. Știu că se apropie amurgul, pentru că am aruncat o privire la ceas.

Amurgul era momentul zilei preferat al lui Call, în Avanpost, când terminam munca la depozitul de fier vechi și aveam câteva clipe pentru noi. E ciudat. Aproape că simt că, dacă aș putea să ajung pe punte, l-aș vedea.

N-are nicio logică, mă gândesc. *Call e mort. Nu e pe punte. Nici măcar n-a fost pe nava asta.* Nici pe nava asta, nici pe fluviul ăsta.

Tam dă să spună ceva, apoi se oprește.

— Poftim? întreb eu.

— Căutăm și-n camera *dumneavoastră*?

Nu mă sinchisesc să-i dau satisfacția unui răspuns. N-o să mă apuc să-mi caut printre lucruri în fața lui Tam. Pe lângă asta, mi-am căutat deja în cameră. Și știu deja că nu e sigură.

— Nu atinge nimic. Doar fii atent la mine.

— Așa, spune el. Ce vreți să găsiți?

— O să știu când o să văd, spun eu. Sper.

Nu mă așteptam să mă deranjeze să scotocesc printre lucrurile oamenilor. Dar mă deranjează. Când vezi ce-și iau oamenii cu ei, începi să înveți lucruri despre ei.

Naomi nu are aproape nimic, în afară de obiectele-standard distribuite tuturor celor de pe navă. Are o carte decolorată, o culegere de basme, ceea ce e neașteptat. Pare cam excentric pentru Naomi.

Camera lui Brig îmi dezvăluie ceva mai multe. Sunt două pachete de cărți de joc uzate, niște haine care nu sunt standard

și niște fotografii cu niște oameni despre care presupun că sunt părinții lui Brig – o femeie mai în vârstă și un bărbat cu care Brig seamănă. Are și un briceag.

— Iau eu ăsta, spun și-l strecor în buzunar. Nu e voie să avem arme la bord. Brig știe treaba asta.

— E un cuțit, atâta tot, spune Tam.

Eu ridic din sprâncene la el.

— Ce e? Am zeci de cuțite în bucătărie.

— Asta nu mă-ncălzește cu nimic, spun eu.

Mergem mai departe, dintr-o cameră în alta.

Lucrurile Eirei sunt imaculate. Are o ținută pe care vrea s-o poarte când pleacă de pe navă, cred – o fustă albastră, o bluză albă, cu dantelă, niște pantofi care nu-s nici pe departe practici. O oglindă, niște fundițe. Un set de creioane colorate minunate.

— N-am găsit pe nimeni care să țină vreun jurnal, spune Tam în timp ce ieșim din camera Eirei.

— Nu e timp pentru asta.

— Eu îmi fac timp pentru asta.

— Deci tu *chiar* nu dormi, atunci, îi spun. Ce scrii?

Vreau să-i distrag atenția lui Tam. E foarte atent. Nu m-ar mira foarte tare să țină o listă în minte cu ce are fiecare persoană.

— Scriu despre ce se întâmplă. Dumneavoastră nu scrieți? Nu trebuie să consemnați undeva? Într-un soi de jurnal de bord al căpitanului?

— Nu, răspund eu. Adică, nu mi-a spus nimeni să fac asta.

Încep să mă enervez. Ce caut, mai exact? Credeam c-o să știu când o să găsesc, dar nu e așa. Și e clar că, oricine-ar fi fost, a fost destul de deștept încât să nu ascundă ceva în camera lui sau a ei. Orice ar da pe cineva de gol e probabil ascuns undeva pe navă. Într-un loc secret. Poate pe puntea de minerit sau la cantină?

Oare-ar fi trebuit să mă uit mai întâi în locurile alea?

Sau s-ar putea să fie la ei. Ar trebui să verific fiecare persoană în parte.

Deschid ușa și intrăm în cealaltă cameră. Altă cameră tipică, în care stau patru persoane. Două paturi de campanie, două dulapuri, fiecare cu câte două sertare. Fără birou.

— Asta e camera mea, spune Tam. Stau cu câțiva dintre ceilalți bucătari.

Pipăi în partea de jos a paturilor, întorc păturile. Bag mâinile în fețele de perne, le scutur întoarse invers.

Deschid sertarul lui Tam. Sunt nevoită să trag tare. Orice-ar fi înăuntru, e greu.

— Ce-ai acolo?

Sertarul cedează, iar eu dau înapoi, împleticindu-mă, și privesc fix înăuntru.

Aur.

Tot sertarul e plin. De pepitele noi, de calitate bună, pe care le-am tot dragat în ultimele zile.

Îl privesc pe Tam.

Pentru prima oară de când îl cunosc, are o expresie panicată.

— Nu l-am pus eu acolo! Nu e al meu!

O durere surdă începe să-mi zvâcnească în tâmpla dreaptă, în același timp cu bătăile inimii.

Aur. Aur. Aur.

Ce avea de gând să facă cu el? Ce înseamnă asta?

— Căpitan Blythe, spune el, vă rog, eu…

— Ieși! îi poruncesc eu lui Tam. Acum!

Ridică mâinile și, întorcându-se cu fața spre mine, iese din cabină. Se teme să-mi întoarcă spatele? Oare *eu* ar trebui să mă tem? Mă întreb dacă a ascuns un cuțit de bucătărie pe undeva.

— Mergi în fața mea, spun eu. Nu-mi da vreun motiv să fac situația și mai neplăcută decât e deja. Mergem la cantină.

Am nevoie de întăriri, și Brig e cel mai aproape.

— Căpitan Blythe, spune Tam și îmi dau seama că încearcă să rămână calm. Nu eu am luat aurul. Altcineva l-a pus acolo.

Am ajuns la trepte.

— Întoarce-te! spun eu. Coboară cu fața înainte, altfel o să cazi. Ține mâinile la vedere!

De ce ar fura aur? De ce l-ar fura oricare dintre membrii echipajului? E greu, e mătăhălos și ar fi prins în mod sigur dacă ar încerca să-l scoată de pe navă.

Oare de-asta era atât de dornic să ajute pe puntea de minerit?

Oare Tam mi-a lăsat biletele în cameră?

Un urlet străbate draga. E alarma. Din nou.

N-am tras-o eu de data asta.

Dincolo de ea se mai aude un sunet, sunetul tăcerii care se răspândește. Sita nu se învârte. Motorul nu merge.

Nava încetinește.

Sunetul unui sfârșit, sunetul a ceva care se oprește, care înainte se mișca – ăsta e sunetul care-mi provoacă greață.

AUD *CLANG, CLANG, CLANG*-UL unor pași care urcă în fugă de pe puntea de minerit. Cineva ajunge sus, aproape ciocnindu-se de Tam, înainte de-a se opri la limită.

E Naomi.

Când o văd, durerea surdă pe care o simțeam la tâmplă devine ascuțită. Întâi Tam, acum Naomi. Știu că nu pot să am încredere în oameni. Dar nu pot măcar să rămână acolo unde trebuie?

— Ți-am spus să rămâi jos! mă răstesc eu, dar ea mă întrerupe.

— Căpitane, spune ea, sunt banditii. S-au îmbarcat pe navă.

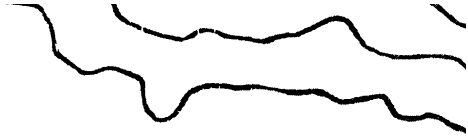

CAPITOLUL 11

— CĂTRE TOT ECHIPAJUL, OCUPAȚI POZIȚIILE DEFENSIVE DE urgență! spun eu în difuzorul de pe perete.

Pentru o clipă, vocea mea acoperă sirena de avertizare.

— E o breșă pe puntea de minerit.

Închid microfonul. Alarma continuă să urle, avertizându-ne.

— Armele! îi spun eu lui Naomi.

— A spart cineva lacătul de la dulapul cu arme din apropierea punții de minerit, îmi explică Naomi. Va trebui să le luăm de-aici, de sus.

O iau la goană pe hol înainte să își termine ea propoziția.

— Cum ajung la bord? strig eu în urmă, spre ea.

Tam aleargă alături de mine. Oare vine să lupte alături de noi sau împotriva noastră?

— Prin transportor, spune ea. A dezactivat cineva sistemul de minerit.

— Cine? întreb eu.

— Nu știu, spune ea. Imediat ce ultimele deșeuri au ieșit prin transportor, au început să se îmbarce bandiții.

— Cum?

Transportorul de deșeuri e sus, deasupra fluviului. Ar trebui să se cațăre pe blindajul meu ca să ajungă la el. M-am gândit la toate. *Nu-i așa?*

Am ajuns la dulapul cu arme.

O să-i prindem pe banditi. Am eu o procedură pentru asta.

Descui ușa, iar Naomi și cu mine ne luăm câte arme putem pe umeri. Tam se întinde și el după una, dar eu fac un semn spre ușa din capătul holului, de la una dintre debaralele cu provizii.

— Acolo! zic eu. Acum!

— Aveți nevoie de ajutorul meu! stăruie el.

— Nu pot să am încredere în tine, spun eu. Intră acolo *acum!* Naomi, acoperă-mă!

Ea mă acoperă, iar eu deschid dulapul cu cheia universală a căpitanului. Tam intră în dulap cu spatele, cu mâinile sus. Trântesc și încui ușa. A durat câteva secunde pe care nu le aveam de pierdut.

Dacă era aici sus, cu tine, nu ar fi avut cum să fie el cel care a dezactivat sistemul de minerit. Asta dacă nu cumva a reușit când era jos, pe puntea de minerit, mai devreme. Sau are pe cineva care lucrează cu el.

Clatin din cap.

Gândește-te mai târziu la asta. Acum, acționează!

Aud o parte din echipajul lui Brig venind pe scări în jos, de pe puntea de sus, ca să ni se alăture. Dacă a urmat protocolul, a trimis trei oameni sus, ca să păzească intrarea punții superioare, doi care să păzească puntea de comandă, iar restul în zona brezei. Asta ar trebui să se întâmple în caz de urgență, dacă nu-i spun eu altceva.

Oare i-am forțat eu mâna trădătorului? Oare faptul că am căutat prin lucrurile tuturor a dus la așa ceva? Sau era deja planificat?

— Intrați în rând, spun eu către restul echipajului, iar ei o fac fără un cuvânt.

Naomi și cu mine le dăm arme. Simt gustul acru al fricii în gură. Oricare om din echipajul meu ar putea fi mână-n mână cu banditii. Oricare dintre ei ne-ar putea împușca.

Ajungem după colț, iar zgomotul bocancilor noștri bubuie ca o furtună pe hol, spre puntea de minerit.

Ușa e larg deschisă.

Bandiții au armele îndreptate spre *echipajul meu.*

Alarma urlă.

— Căpitane!

E Naomi. Apoi mă împinge la o parte.

— Nu-i lăsați s-o ia în vizor! le strigă ea celorlalți.

Din spate, membrii echipajului se grăbesc să mă protejeze.

Chiar și acum, bandiții continuă să intre prin transportor. Unul după altul. Cupele rămân nemișcate, sita cu tambur nu se întoarce.

Dar eu cunosc nava atât de bine, încât până și peste sunetul alarmei îmi dau seama că blindajul e în regulă. E ultimul sistem care funcționează, alimentat de energia de la panourile solare. Bandiții l-au deconectat de la celelalte sisteme și l-au lăsat în funcțiune.

De ce?

Pentru că au găsit o cale de intrare. Și nu vor ca *noi* să încercăm să scăpăm.

Cum urcă la bord? Au învățat să zboare?

Nu.

Bandiții care vin prin transportor au ceva ciudat atașat de ei. Un soi de material care, pentru o clipă, am crezut că ar putea fi aripi, dar desigur că nu e vorba de așa ceva.

Și-au făcut planoare.

Bandiții și le dau jos din spinare imediat ce aterizează pe puntea de minerit. Ridică armele spre noi. Au mâinile pline de sânge, iar unul dintre ei cade la podea, cu sângele scurgându-i-se pe piept, formând un model cu zimți.

Când văd asta, înțeleg. Totul se aranjează, precum mecanismele blindajului meu.

Probabil că au ajuns undeva deasupra noastră și au planat înăuntru. Cu sistemele de minerit dezactivate, și cum aluviunile nu mai ies, ar putea, dacă s-ar sincroniza *perfect*, să planeze până la

deschizătura transportorului și să intre în navă. Tot s-ar tăia în marginile blindajului meu, dar ar fi posibil să intre.

Sunt de-a dreptul furioasă pe mine însămi. N-am crezut c-o să reușească să ajungă la noi de deasupra.

Cu cât stăm mai mult timp aici, cu atât vor fi mai mulți.

— Ascultați! strigă unul dintre bandiți.

Oare îl recunosc din noaptea aceea de acum doi ani? Cred că-i știu vocea. Vocea aceea aspră, tăioasă.

Are fața foarte bronzată. Îndreaptă pușca direct spre mine, ținând-o strâns în mâinile pline de sânge.

— Luăm prizonieri, dacă veniți de bunăvoie. Lăsați armele, ridicați mâinile! Luăm nava, dar nu trebuie neapărat să vă omorâm.

Mincinosule!

Am văzut ce fac ei. Mi-a rămas întipărit pe creier.

— Minți! zic eu. Am auzit ce-ai spus data trecută.

Fac un gest cu capul spre Naomi.

— Ai spus că e ultima oară când lași pe cineva în viață!

E un difuzor pe un perete din apropierea mea. Izbesc butonul de apel cu pumnul și strig:

— Am pierdut puntea de minerit, Brig! Blochează-ne! E un ordin!

Ar face bine să mă asculte.

Ridic arma. Va trebui să lovesc drept la țintă ca să ucid așa cum am de gând.

Nu ratez.

AM FOST RĂSPUNZĂTOARE pentru multe morți, dar niciodată n-am cauzat vreuna cu mâna mea, și mă întreb dacă o să mi se facă rău mai târziu. O senzație de gaură neagră în fundul stomacului îmi spune că da. Când o să am timp.

Am aruncat în aer panoul de control principal ca să opresc blindajul.

Tocmai mi-am omorât nava.

În momentele de confuzie care au urmat, Naomi, ceilalți și cu mine ne retragem înapoi pe scări în sus, chiar înainte ca ușa de metal dintre punți să se lase, blocând puntea de minerit de sub noi. Brig m-a auzit. A făcut ce i-am spus să facă.

Suntem în siguranță pentru moment.

Pentru un moment *foarte* scurt.

— Urcați treptele! strig eu către echipaj. Duceți-vă la cantină!

Unii pleacă fără să pună întrebări. Alții se uită la mine, cu spatele lipit de pereții holurilor înguste, ca să-i lase pe ceilalți să treacă.

— *Plecați!* strig eu. Acum!

Mă ascultă, făcându-și loc cu forța prin puhoiul de trupuri care se îndreaptă în goană spre cantină.

— Întăriți partea din spate! îi spun eu lui Naomi.

Durează două minute până să ajungem toți la cantină. Sunt două minute pe care nu o să le mai recuperăm niciodată și sper că nu le irosesc. Urc pe o masă, iar Brig le strigă tuturor să facă liniște.

— Bandiții o să spargă bariera, spun eu, și vin și mai mulți prin transportor.

— De ce naiba ai oprit blindajul? strigă cineva. Acum pot să se îmbarce cum îi taie capul! Ne-ai omorât pe toți!

— Nu! spun eu. Au lăsat blindajul în funcțiune ca să nu putem să coborâm de pe navă. Eu l-am pus în funcțiune ca să putem scăpa. Mergem pe puntea superioară, sărim de pe navă și găsim alta, după posibilități, după care ne regrupăm și recucerim draga.

— Sau putem să rămânem la bord și să luptăm aici! spune cineva.

— Nu! strigă altcineva. Ar fi mai bine să ne predăm armele și să încercăm să-i sabotăm mai târziu pe bandiți!

— Ai prefera să te *predai*?

Nu mi-a trecut niciodată asta prin cap.

— Ați găsit trădătorul? strigă o a treia persoană.

— Nu am avut timp, spun eu, clocotind de o furie care mă face să scuip cuvintele. *Noi* nu avem timp! Dacă vreți să plecați de pe navă, plecăm acum!

Brig și Naomi salută amândoi, iar eu apreciez gestul.

— Unde sunt mașiniștii?

Trei persoane ridică mâinile.

— Brig, du-i sus! spun eu. Ei evadează primii.

Ne lipsesc mașiniștii. Corwin, mașinistul nostru șef, nu a reușit să iasă pe ușa punții de minerit înainte să fie Brig nevoit să o închidă. Mai ales asta e o pierdere mare. Bandiții vor încerca probabil să-l oblige să repare nava. Dar pot să-i iau pe cei care ne-au mai rămas, care nu lucrau pe puntea de minerit când s-au îmbarcat bandiții. Pot face în așa fel încât bandiților să le fie cât mai greu posibil să repună draga în funcțiune.

— Nu avem de ales? întreabă unul.

— Nu, spun eu. Mergeți! Vă acopăr eu. Vin ultima.

Dând să iasă pe ușă, Brig se apleacă să-mi spună ceva la ureche:

— *Aveți grijă. Sunteți cel mai valoros om de pe nava asta.*

Are dreptate. Nu doar pentru că sunt căpitanul, ci pentru că am proiectat blindajul. Bandiții știu, oare, lucrul ăsta?

Dacă nu-l știu, o să-l știe în curând.

— Vin cu dumneavoastră, spune Eira.

Bine.

Știe despre navă și despre hărți. Ar fi trebuit s-o pun laolaltă cu mașiniștii, dar e și mai bine că ea a ales să vină.

Brig și Naomi îi împing pe mașiniști și pe Eira spre ușa cantinei. Eu arăt spre restul echipajului.

— Haideți să mergem!

Nu se mișcă nimeni.

Nu avem timp.

— Haideți *odată*! spun eu. Eu vă acopăr și sărim toți. Ne regrupăm și o să recuperăm nava.

— *Cum?* întreabă cineva, drept răspuns.

Nu știu. Nu am gândit chestia asta moment cu moment.

M-am gândit *trăiește acum* și *salvează nava mai târziu*. Nu pot să salvez nava dacă-s moartă.

Aud zgomote mai jos. Bandiții, vin după noi?

— Poate că *tu* ești trădătoarea! spune cineva. Poate că tu ne conduci pe toți la moarte.

— Nu sunt trădătoare, spun eu. Și nu mă predau.

Toți se uită la mine. Chipuri, chipuri și iar chipuri, și nimeni nu vrea să mă urmeze.

Dar îi am pe Brig, pe Eira, pe Naomi și pe mașiniști.

Oare Tam ar fi venit?

Nu e timp pentru el acum.

AUD BANDIȚII ÎN MIȘCARE JOS în timp ce urc treptele spre puntea superioară. Au reușit să spargă ușa. Brig și cu mine împingem ușa care duce la treptele spre punte ca să se deschidă, iar el îi conduce pe mașiniști pe trepte în sus, împleticindu-se, cu Eira în spatele lui. Îi fac un semn din cap lui Naomi să meargă și ea înainte, apoi trag câteva focuri în direcția treptelor și o iau la goană după ea. Vin după noi.

Brig așteaptă în capul scărilor, cu ceilalți. Îi arunc cheia să deschidă ultima trapă înainte de punte.

— Imediat ce se deschide, fugiți afară și săriți în fluviu! le spun eu tuturor. Nu încercați să coborâți. Blindajul nu e în mișcare, dar e tăios. Ocoliți-l când săriți. Și dacă încercați să urcați, bandiții o să aibă mai mult timp să vă ia unul câte unul.

Brig aprobă din cap.

— Vă acopăr eu! îmi spune el.

— Nu, spun eu. Tu și Naomi o luați înainte. Vă acopăr eu pe toți! Ne întâlnim în pădurile dinspre vest! Desigur, s-ar putea ca zona aia să colcăie de bandiți, dar nu cred. La cum intră bandiții pe nava noastră, ei sunt mai sus decât noi, ceea ce înseamnă că sunt pe insula de la est de fluviu.

Trec de mașiniști și de Eira pe trepte ca să pot să-i acopăr pe Naomi și pe Brig când o să sară. Privesc spre capătul punții, care e complet nemișcat.

De-aici, de sus, văd mult mai mulți bandiți în lumina soarelui care apune.

Zeci, pe o insulă, cu aripile planoarelor lor.

Grupul de stânci pe care s-au cocoțat e situat perfect astfel încât să se năpustească din zbor asupra noastră. Și vântul e perfect. Elementele naturii au conspirat împotriva noastră, împreună cu trădătorul de la bord.

Mintea mi-o ia razna, încercând să prindă un răspuns care să pună toate mecanismele în mișcare, care să mă ajute să înțeleg cum s-a întâmplat asta. Cine a sugerat să schimbăm traseul? Cine a spus să venim în partea asta a fluviului?

Cine e trădătorul?

Bandiții sunt pregătiți. Așteaptă. Acum, c-am scos blindajul din funcțiune, o să coboare până la noi ca păianjenii-n bătaia vântului. Trebuie să coborâm până nu-și dau seama că blindajul e jos și încep să sară pe puntea de sus. N-o să reușim în veci să ținem piept atâtora.

Ni se închide fereastra de oportunitate.

— Căpitane…, spune Brig.

— *Du-te!* zic eu.

El și Naomi o iau la fugă în același timp, aplecați și rapizi, dar Brig e ceva mai iute. Sare repede peste bord, chiar și cu blindajul

care se ridică până aproape de balustradă. Lui Naomi îi ia ceva mai mult, dar reușește și ea să treacă de balustradă.

Nu aud nicio împușcătură.

— *Plecați!* le spun eu celorlalți.

Eira aprobă din cap spre mine, apoi o ia la goană pe puntea navei, având grijă să evite blindajul. Urcă și trece peste el.

— Nu știu să înot! spune unul dintre mașiniști, chircit pe punte.

Aproape că ni s-a terminat timpul.

— Știi să înoți, îi spun eu. Altfel nu te-ar fi lăsat pe nava asta. O să fii bine.

Nu mă pricep la asta. Nu știu să implor și să mă milogesc.

— Te-ajut eu! Du-te!

— Nu, spune el.

— Nu avem cum să supraviețuim, când banditii-s acolo, afară, spune alt mașinist. Nu avem cum să supraviețuim în pădure!

— Ba aveți cum!

Ridic pușca, amenințându-i.

— *Acum!*

Ceva din privirea mea îi face să tresară, dar niciunul dintre ei nu dă să plece.

Aș *putea* să-i împușc. Asta ar trebui să fac. Să umplu puntea de sângele lor în timp ce ei se fac mici și pierd vremea. Dacă nu mă ajută pe mine, ar trebui să fac în așa fel încât să nu-i poată ajuta pe banditi.

Pe insulă, banditii se deplasează într-un fel de formațiune.

Ne-au observat aici, sus. Ne-au văzut sărind în lumina amurgului. Știu că blindajul e coborât.

Era doar o chestiune de timp, și a expirat timpul.

Azi vor muri oameni.

Dar nu eu. Când mor eu, Call e mort.

— O să ne-ajutați când vine momentul să urcăm înapoi pe navă, spun eu, lăsând jos pușca.

Nu pot să risc să se descarce în timp ce sar. Bag mâna în buzunarul de la piept după rigla lui Call și o țin cât pot de strâns, aruncându-mi picioarele peste margine și clătinându-mă pe marginea țepoasă ca un porc spinos a navei mele.

Un grup de bandiți sare de pe insulă exact cu un moment înainte să sar eu de pe dragă. Plutesc ca niște comete strălucitor-întunecate, cu materialul textil al parașutelor lucind, cu siluetele negre ale corpurilor lor profilându-se în lumina soarelui care cobora la asfințit.

CAPITOLUL 12

SIMT GUSTUL APEI FLUVIALE PUTERNIC ÎN GURĂ, IAR MARGINEA riglei îmi taie mâna în timp ce mă târăsc prin iarba înaltă de la mal.

O să mă ridic și o să fug în continuare. O să mă îndrept spre visul pe care l-am avut, Call și cu mine. O să-i las pe ceilalți în urmă.

Pentru o clipă, sunt ispitită.

Apoi aud fluviul cum izbește nava din spatele meu.

Și nu pot să mă abțin. Privesc în urmă.

Silueta unui bandit se profilează pe punte. Îmi stă inima în loc. Acolo obișnuia Call să stea ca să privească în depărtare, pe cealaltă dragă. În lumina de văpaie portocalie a cerului, cu vârfurile roz ale munților, cu noaptea care urmează să se lase, silueta ar putea fi a lui.

Dar nu e Call.

Din cauza ăstora, a tuturor, n-o să fie niciodată Call.

Niciodată n-o să fug până nu-i dobor pe toți.

CAPITOLUL 13

CE MAI HARABABURĂ AM FĂCUT!

Râd de una singură, în barbă.

Mi-aș dori să-mi fi păstrat pușca în loc să o fi lăsat în urmă pe punte. Poate că nu s-ar fi descărcat accidental în timp ce coboram. Poate că nu ar fi stricat-o apa.

Sunt udă leoarcă. Îmi șterg mâinile de bluza îmbibată și bag rigla în buzunar, pipăind să văd dacă a scăpat cuțitul pe care l-am luat din camera lui Brig. A scăpat. Numai asta mai am.

Se lasă noaptea și, deși este vară, simt un frig tăios în aer.

Mă întreb dacă Tam e tot încuiat.

Nu a apucat să se explice. Totul a mers cum nu trebuia și l-am lăsat pe dragă. Dar am făcut ce-am știut mai bine.

N-ar fi trebuit să fiu eu în veci cea răspunzătoare de voiajul ăsta.

Eu nu-i înțeleg pe oameni. Îl înțelegeam doar pe Call. Și îmi înțeleg nava.

Și pot recupera doar una din cele două.

ÎN ULTIMELE CLIPE de lumină a zilei, găsesc urme în noroi, care duc mai adânc în pădure. Sunt două șiruri, laolaltă, iar amprentele bocancilor sunt ca ale mele. După mărime, aș putea să presupun

că sunt ale lui Brig și ale lui Naomi sau ale lui Brig și ale Eirei. Doi dintre membrii echipajului s-au regăsit și merg împreună, ceea ce înseamnă că au reușit să iasă din fluviu și să ajungă la mal. Patru dintre noi au sărit, și cel puțin trei au scăpat cu viață.

E și asta ceva.

Draga rămâne nemișcată, deci aud fiecare sunet pe care-l scot în timp ce o iau spre nord, pe urmele de pași. Merg în paralel cu râul, dar rămân ascunse în pădure. Cum au reușit ceilalți să mi-o ia atât de mult înainte, atât de repede? N-am pierdut *atât* de mult timp încercând să-i conving pe mașiniști să vină cu mine!

Mi se pare ciudat să merg pe uscat după atâta timp pe navă. Totul pare solid și alunecos în același timp. Frunzele mi se mișcă sub picioare, dar pământul în sine nu se mișcă. Aerul miroase minunat. A curat. Din câte-mi dau seama, mare parte din miros vine de la pinii din jurul meu. *Să fi putut Call* să miroasă aerul ăsta! Ăsta da aer pentru alergat!

Hai, dă-i drumul!

Iar am senzația aia, foarte puternică.

Îmi atrage ceva atenția în pădurea aflată mai în sus, în amonte. Lumini, care sclipesc printre crengile copacilor. Pâlpâie și se mișcă, la fel cum lumina soarelui se reflectă în undele unui iaz.

Renunț să mai merg pe urme și mă furișez printre copaci. Nu știu cum să mă mișc și repede și în liniște prin tufișuri, așa că sunt nevoită să mă mulțumesc să merg încet. Crengile mă zgârie, iar apa-mi picură pe spate. Dar luminile mă atrag mai aproape.

Stele. Cred că sunt stele.

Un băț îmi trosnește sub picioare.

Mai încet!

Dar trebuie să văd neapărat.

Sunt atât de multe!

Mai repede, mai repede, printre copaci.

Luminile se fac mai mari. Oare nu țineam eu bine minte stelele de când fusesem pe râu cu Call? Astea nu sunt înalte și reci, ci aproape, chiar jos. Mi se pare c-aș putea să le smulg de pe cer și să le simt căldura plăcută, radiantă, în palmele făcute căuș.

Prea aproape, prea aurii.

Nu sunt stele.

Mă opresc în tufișuri, uluită.

Luminile fac parte dintr-un sat, care se află sus, în *copaci.*

Casele atârnă de pe trunchiurile copacilor ca niște bărci, ca niște burți pline. Înăuntru, oamenii se mișcă precum niște siluete, se urcă pe scări de jos, de pe pământ. Nu-și fac griji c-o să dea foc la pădure, cu lămpile-alea de prin copaci? Nu există electricitate în afara Avanpostului. Și cum au atașat casele de copaci? Mă furișez mai aproape.

Oamenii se strigă unii pe ceilalți, cu voci care par fericite, în plină sărbătoare. Oare și ăștia-s bandiți? Dacă sunt, oare ce au auzit de la asociații lor de pe dragă? Oare sunt încântați de victoria lor? Oare știu că unii dintre noi au scăpat în pădure?

Trebuie neapărat să încerc să îi găsesc pe ceilalți. Nu pot să recuperez draga de una singură.

Noaptea s-a lăsat de tot, iar eu sunt obosită și mi-e frig. Îmi desprind în sfârșit privirea de frumosul și imposibilul sat al bandiților și-mi croiesc drum înapoi printre tufișuri. Găsesc un loc de odihnă unde să pot să mai zăresc un licăr de lumină printre copaci.

Ghemuindu-mă pe pământ, mă acopăr cu frunze și pământ. Nu există niciun pericol să adorm. E prea frig și sunt prea aproape de bandiți ca să fac asta. Dar în timp ce stau întinsă acolo, pe întuneric, le mai fac o promisiune.

O să plătiți pentru că mi-ați furat nava!

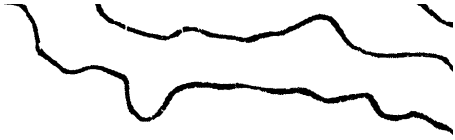

CAPITOLUL 14

Lumina zorilor pătrunde printre copaci. Sătenii s-au trezit și se strigă unii pe ceilalți. Îmi întind membrele înghețate și mă ridic pe jumătate, ținându-mi capul sub tufișuri, dar înălțându-mă destul încât să văd satul la lumină pentru prima oară.

Nu mi-am închipuit aiurea.

Casele îmi aduc aminte de cuiburile de viespi sau de rândunici de pe sub obloanele caselor din Avanpost. Sunt ca navele acelea mici pe care le studiam la școala de mecanică, cele care navigau cu energie eoliană. Cadrele lor de lemn se văd din copaci, iar traversele suple, aurii, sunt acoperite cu pânză. Modul în care sunt concepute îmi aduce aminte de planoare, iar hainele sătenilor și cadența cuvintelor lor îmi sunt și ele cunoscute. Chiar *sunt* bandiți.

Mi se pare ciudat, un soi de canibalizare, cum își construiesc structurile din lemn și le atașează chiar de echivalentele neciopite ale traverselor. Dar e eficient. S-au descurcat cu ce-au avut la dispoziție.

Când am conceput blindajul pentru dragă, încercam să asigur protecția noastră împotriva bandiților fără să știu foarte multe despre ei. Nu o să mai fac greșeala asta.

Mă intrigă modul lor de a construi. Vreau să arunc o privire de mai aproape. Vreau să știu cum procedează.

Trebuie să le fie greu să ancoreze casele pe crengi. În timp ce mă strecor prin tufișuri, văd locurile în care bandiții au fost nevoiți să taie crengi din copaci ca să creeze mai mult spațiu pentru case.

De ce să construiască atât de sus? Le-o fi teamă de ceva de la sol?

Degetele-mi sunt înțepenite și reci și suflu peste ele, ținându-mi mâinile asemenea caselor din copaci, ca să ajungă mai mult aer. Mă-ntreb dacă să îndrăznesc să risc să mă apropii mai tare când satul începe să se pună în mișcare.

Unii bandiți coboară scările, roind. Alții coboară saci și cutii la sol. Părțile de pânză ale caselor par că respiră și se umflă, apoi cad la pământ încet, plutind ca baloanele și unduindu-se în coborâre.

Desfac tabăra.

Oare a dat cineva vreun semnal? Mi-a scăpat mie?

Odată înlăturată toată pânza, echipe de bandiți urcă în copaci folosindu-se de frânghii. Detașează traversele de lemn și le coboară spre oamenii care așteaptă la sol. Odată ce temeliile caselor sunt coborâte, bandiții le dezasamblează și le înfășoară în pânză. Apoi, împăturite, le iau pe umeri. Chiar și mergând pe jos, o să fie mai rapizi decât draga când se pune în mișcare.

Ridic capul puțin mai sus ca să-i văd cum pleacă, iar frunzele verzi din fața mea se leagănă. Întind mâna în față ca să le opresc.

Deci *așa* ne urmăresc, așa au atât de mulți oameni! Așa au rezistat atât de mult timp, iar conducătorii Avanpostului nu au reușit niciodată să-i scoată de tot la iveală! Bandiții au sate, și mai și trăiesc în mișcare.

Se-aude un sunet, în spatele meu. Mă fac mică, mă întorc, și văd...

O fată. Cu părul negru, cu hainele umede. Slăbuță. Privește fix spre tufișurile în care mă ascund. Scrâșnetele aspre ale frunzelor îmi zgârie urechile și părul, scoțând niște sunete de parc-ar spune *te văd.*

E Eira.

Nu are rost să mă ascund. Mă ridic pe jumătate, încet. Mi-a ascultat ordinele și a sărit de pe dragă, dar oare mi-e aliată sau inamică? Tot ce-ar trebui ca să ne dea de gol în fața bandiților ar fi un strigăt.

Părul Eirei e încâlcit, hainele-i sunt murdare, iar buzele vinețiii. Mă întreb dacă și ei îi e la fel de frig cum îmi e mie, și în ce loc din pădure și-a petrecut noaptea.

Spune ceva, dar nu aud ce.

Eira se furișează cu un pas mai aproape. Abia se-aude ceva. Se pricepe mai bine să păstreze tăcerea decât mine.

Buzele i se mișcă din nou și, de data asta, reușesc să-mi dau seama ce spune.

Căpitane, veniți cu mine!

În spatele nostru, aud un geamăt și o izbitură în lemn, și pe bandiți strigând. A căzut ceva. O traversă. Un copac. Aș vrea să mă întorc și să văd ce s-a întâmplat, dar nu vreau să stau cu spatele la Eira.

Brig, spune ea, pe mutește. Din nou, văd cuvintele pe care le rostește, dar nu le aud. *Naomi. Pe-aici!*

Am reușit cu toții.

Oare o să mă ajute să recuperez nava?

Există doar un mod prin care pot afla.

— CUM M-AI GĂSIT? o întreb eu pe Eira în timp ce mă conduce prin pădure.

— *Am venit să mă uit mai bine la bandiți*, șoptește ea, ținând o creangă în loc ca să nu mă plesnească peste față.

E un gest binevoitor, dar aproape inutil – cum sunt atâtea crengi care cresc în sus și-n jos în desișurile pădurii, sunt deja zgâriată toată.

— Cât de repede v-ați găsit toți trei?

— N-a durat mult, spune ea. Brig și cu mine am ajuns la mal în aproape același loc. Apoi a văzut-o pe Naomi că se chinuia și s-a dus după ea. E rănită.

Arunc o privire în urmă în direcția taberei bandiților.

— Cât mai e până acolo? întreb eu. Nu vreau să le pierd urma.

— Nu e departe.

— Cât de gravă e rana lui Naomi?

— Mie nu mi se pare că arată bine. Dar ea spune că e bine. E rănită la brat.

După câteva momente, apar și ei, murdari, zdrențăroși, stând în verdele, maroniul și cenușiul pădurii.

— Căpitane, spune Brig, ridicându-se în picioare.

Are o tăietură la șaua nasului.

— Ați reușit!

— Am reușit! spun eu. Cu toții am reușit!

Ei trei și-au ținut unul altuia de cald pe durata nopții, dar par la fel de înfrigurați și de înfometați cum mă simt și eu. Naomi își ține brațul într-un mod ciudat, iar sângele i-a îmbibat mâneca. Partea de jos a bluzei i-a fost ruptă ca să și-o lege în jurul rănii.

— M-am lovit de ceva în apă când am ajuns jos, spune ea. O să fiu bine.

— Rana-i adâncă, mă informează Brig.

— Măcar nu mai țâșnește sângele, spune Naomi. Hai să o luăm din loc! Suntem prea aproape de bandiți!

— Nu vreau să-i pierd de tot, spun eu. Avem nevoie de ei.

— Pentru ce? întreabă Eira.

— Ca să ne luăm nava înapoi.

Privirea lui Brig o întâlnește pe-a mea peste capetele celorlalți doi. Știe că ăsta e următorul pas. Bine.

— Avem ceva timp, nu mult, cât demolează ei satul, spun eu. Dar nu putem să-i pierdem. Au informații de care noi avem

nevoie. Și o să trebuiască să furăm de la ei dacă vrem să nu murim de foame. Eu nu am mâncare deloc. Voi aveți?

Toți trei clatină din cap.

Nu.

Întind rigla și briceagul lui Brig, cel pe care l-am confiscat când i-am percheziționat camera cu Tam. Brig ridică din sprâncene când vede, dar nu spune nimic.

— Ce altceva mai avem?

— Am astea.

Eira scoate un pix și un creion din buzunar.

— Suntem un grup de soldați de ispravă, spune Naomi. Toți ne-am lăsat puștile în urmă.

— Oricum ni le-ar fi nenorocit apa, subliniază Brig.

— Putem să-i desenăm și să-i măsurăm până ni se supun, spune Eira, iar pe figura lui Brig se întipărește un zâmbet.

Îi privesc atent fața lui Naomi, căutând semne ale durerii. Văd hotărâre și epuizare pe fața ei. E cea mai în vârstă dintre noi, cu mulți ani mai în vârstă decât noi.

— I-a curățat cineva rana?

— Eira s-a descurcat bine azi-noapte cu asta, spune Naomi.

— Puteți să-mi spuneți cum, mai exact, o să ne recuperăm nava?

— Încă nu știu, răspund eu. N-am avut timp să mă gândesc.

— Nu v-ați imaginat că blindajul dumneavoastră o să eșueze, nu? întreabă Eira.

— Blindajul ei *nu* a cedat, spune Naomi. Era un trădător pe navă. A dezactivat sistemul de minerit, iar banditii au intrat prin transportor. Fără trădător, banditii n-ar fi reușit niciodată să urce la bordul navei.

Ceața se agață de copacii de un verde-închis din fundal. Hainele noastre – murdare, tot umede – se contopesc cu mediul

înconjurător, deci mi se pare că fețele celorlalți ies puternic în evidență în timp ce se uită la mine și unii la alții.

— E posibil, spun eu, ca trădătorul să fi sărit cu noi.

— Nu sunt eu, spune Brig. Vreau să ajung acasă. Am familie acolo.

— Și eu, adaugă Eira.

— Niciunul dintre voi nu are cum să dovedească asta, spun eu. Va trebui să vă credem pe cuvânt.

— E adevărat.

Eira nu pare ofensată.

— Eu nu am familie, spune Naomi. Dar navele astea sunt viața mea. Am fost în fiecare voiaj cu draga. Vreau să-l duc pe ăsta până la capăt.

— Nici eu nu am familie, spun eu.

Brig râde ușor.

— Nu cred că vă bănuiește nimeni pe dumneavoastră.

Cu toții vrem să recuperăm nava, dintr-un motiv sau altul. Brig și Eira își doresc să se întoarcă la Avanpost. Nava este casa lui Naomi și creația mea.

— De ce l-ați încuiat pe Tam? întreabă Naomi.

Ceilalți doi se întorc să mă fixeze cu privirea.

— Am găsit aur în camera lui, spun eu. Chiar atunci când s-a declanșat alarma. Naomi și cu mine trebuia să găsim arme și să ajungem pe puntea de minerit. N-aveam de gând să-i dau lui Tam o armă pe mână atât timp cât nu știam cine era sau ce altceva mai ascundea. Ar fi putut să mă împuște în spate.

— O să-i dea bandiții drumul, spune Eira. Dacă el era trădătorul, o să se bucure să-l vadă. Dacă nu, poate să se predea la fel ca restul lumii.

— Dacă într-adevăr a fost Tam, lucra cu altcineva, spun eu. Era cu mine când a fost dezactivat sistemul de minerit.

Dacă nu a fost Tam, cine-a fost? Câți trădători sunt?

Întrebările atârnă în aerul plăcut al pădurii, între noi.

— Va trebui să avem grijă, spune Brig, după un moment. Nu vrem ca bandiții să-și dea seama că suntem aici.

— Probabil că știu deja, spun eu. Probabil țin legătura cu bandiții de pe dragă. În mod sigur știu că unii dintre noi au sărit. Poate au și văzut când s-a întâmplat. Iar cadavrele noastre n-au fost aduse de valuri la mal.

Doar când mă gândesc la apă, la fluviu, mă apucă neliniștea și vreau să ajung pe navă.

— Îi urmărim pe bandiți și ne dăm seama cum să-i doborâm. Ne descurcăm noi cumva, spun eu. Am deja câteva idei după acele ore petrecute observându-i, dar încă nu sunt pregătită să vi le împărtășesc.

Pun rigla înapoi în buzunar și țin în mână cuțitul, pregătit de atac.

— Brig, tu ești în frunte! Naomi e următoarea, apoi Eira. Eu vin ultima.

Vreau să stau cu ochii pe ei, pe toți.

Eira tremură când și când în timp ce ne furișăm încet prin tufișuri, chiar dacă o fantă de lumină a zilei începe în cele din urmă să pătrundă printre copaci. Dar nu se plânge. Niciunul dintre noi nu se plânge. Naomi privește în urmă și-mi oferă un zâmbet amar, cu buzele strânse, de parc-ar spune: *S-ar putea să fie și mai rău de-atât.*

Faptul că Brig este înalt presupune că e nevoit să se aplece și să rămână constant jos. Naomi și Eira trebuie doar să-și aplece capetele. Brig ține niște crengi negre și așteaptă ca Naomi să le ia de la el, ca să nu fie plesnită peste față când trece prin tufișuri. Are o frunză-n păr și mă mănâncă degetele să i-o smulg. Nu pentru că aș vrea să-l ating, ci pentru că îmi place ca lucrurile să fie în regulă.

N-ar trebui să fim în pădure, să ne fie frig și foame, cu părul plin de gunoaie. Ar trebui să fim în siguranță, la căldură și hrăniți ca lumea, pe nava mea. Oricine-a făcut asta va plăti. Furia clocotește în mine, și apuc strâns cuțitul.

Brig spunea că eu sunt singura persoană despre care el *nu* credea că e trădătorul. Dar eu nu pot spune același lucru despre el.

Și despre niciunul dintre ei.

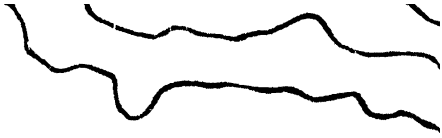

CAPITOLUL 15

CÂND BANDIȚII AU TRECUT CU TOȚII MAI DEPARTE, CÂND NU MAI auzim zgomotele pe care le scot în timp ce-și croiesc drum prin pădure, noi patru ne strecurăm într-un luminiș.

— *Mai întâi hrana,* șoptesc eu.

Bandiții nu s-au sinchisit să ascundă dovezile existenței taberei lor. Au făcut curățenie și au luat ce le-a trebuit, dar sunt urme de pași peste tot, urme de târâre pe pământ, gropi pentru foc cu lemne arse. Și grămezi de gunoi. Mușteleă bâzâie de zor în jurul lor. Cu toții ne-apucăm să scotocim în liniște prin resturi, scoțând bucăți de carne, coji de legume, un cotor de măr. Rămășițele bandiților îmi ridică niște semne de întrebare. *Ce fel de animale vânează? Cum au găsit un măr aici?*

— Îi simt lipsa lui Tam, spune Brig, scuipând o bucată de ceva stricat pe pământ.

Încerc să dau la o parte rușinea de a mânca din grămada de gunoi a bandiților. Cu cât le înfulec mai repede resturile, cu atât pot să pornesc mai curând pe urmele lor. O să mă țină în viață destul încât să îi înfrâng.

— Haideți să mergem, spun eu, după alte câteva îmbucături. Nu vreau să-i pierd.

— Am putea să ne despărțim, propune Naomi. Doi dintre noi ar putea să rămână aici și să scotocească după orice pot, iar doi

ar putea să le dea de urmă și să se întoarcă aici după ceilalți. Noi suntem mai rapizi decât ei. Nu cărăm nimic după noi.

M-am gândit și eu la asta. Nu vreau să pierd timp, dar e adevărat că avem nevoie de hrană și trebuie să aflăm ce putem din tabăra abandonată. Dar pe cine las răspunzător de orice pereche din care eu nu fac parte? Dintre toți acești oameni în care nu am încredere, presupun că pe Naomi o bănuiesc cel mai puțin.

— Naomi și Eira vor rămâne aici, spun eu. Brig și cu mine vom lua urma bandiților și ne vom întoarce după voi. Ne întâlnim acolo unde ați dormit azi-noapte.

Eira aruncă o privire spre Naomi. Sunt sigură că Eira o să fie prea bună ca să spună că ea nu vrea să rămână în urmă. Așa și e.

— Tu mergi din nou primul, îi spun eu lui Brig.

Noi doi pornim la drum pe cărarea lăsată de bandiți după ce și-au desfăcut tabăra. E mult mai ușor așa decât să ne croim drum forțat prin tufișuri. E clar că bandiții știu unde merg. Ăsta e terenul lor.

Așa cum nava e terenul meu.

Un sunet. Un strigăt?

Brig nu pare să-l fi auzit. Îl apuc de haină ca să-l împiedic să înainteze, iar el se întoarce surprins, fixându-mă cu ochii lui albaștri. Întorc repede capul în direcția fluviului.

Alt strigăt. Iar la distanță se aude cumva sunetul apei?

— *Ai grijă!* îi șoptesc eu lui Brig. Hai să ieșim de pe cărare! Să ne îndreptăm spre râu. Cred că într-acolo au luat-o.

Ne ghemuim și pornim încet. Frunzele și crengile ne zgârie hainele, părul, pielea. Mă dor picioarele de la cum mă chinui să stau pe vine.

Apoi, îi văd pe bandiți. Sunt un puhoi, adunați pe un banc de nisip cenușiu și sclipitor, care iese în evidență pe fluviu.

Cât de departe suntem de dragă? Arunc o privire în urmă, în aval, și o văd, tăcută și nemișcată. Mă forțez să privesc în altă parte, să-mi înghit furia.

Buzele lui Brig se mișcă. Numără. Încearcă să-și facă o idee cu câți bandiți avem de-a face.

Lumina soarelui sclipește pe suprafața apei din amonte și, la început, nu mi-e clar ce văd pe bancul de nisip. Dar pe măsură ce mă uit, devine tot mai clar. Prinde contur.

Bandiții își transformă casele în bărci.

Îndoaie traversele aurii, leagă pânzele peste curburi. Așa cum au făcut și prin copaci, dar acum fac asta pe apă.

Brig se uită în urmă și-mi întâlnește privirea.

Arhitectura lor e atât de practică, de simplă. Dar pe mine asta nu mă păcălește. E nevoie de o minte ascuțită – de mai multe minți ascuțite – ca să vii cu niște concepte atât de curate, de directe și, totuși, atât de complexe.

Unii dintre bandiți vâslesc deja în aval, în direcția dragei încă tăcute; ceilalți asamblează mai multe bărci și pornesc în amonte. Cred că vor să încerce să reconstruiască satul în alt loc.

Brig și cu mine pornim în amonte de pe bancul de nisip, în căutarea unui punct de observație sigur, pentru a urmări operațiunile de pe navă sau – sper – pentru a găsi un punct prin care să trec și să văd mai bine.

În timp ce ne furișăm pe mal, privesc din tufișuri, încercând să-mi dau seama cum asamblează fiecare barcă, enervată din nou că nu pot să văd exact cum funcționează totul. Probabil că pânza e impermeabilă, ca să împiedice ploaia să le intre în case, iar apa râului să le îmbibe și să le scufunde bărcile. Dar *cum* le făcuseră impermeabile?

Bărcile astea – cu pânzele bătute de vânt și cu tijele curbate străbătând apa – fac să fie posibilă mișcarea. Mai mult decât atât,

banditii au soarele-n față în timpul zilei și stelele strălucind deasupra capului noaptea. Nu sunt închiși înăuntru. Văd. Se folosesc de fluviu în loc să-l distrugă.

Învață din asta, Poe, îmi spun eu. *Așa o să-i dobori.*

Deși cea mai mare parte a satului se mută mai departe în amonte, câteva bărci vin în aval să întâlnească draga.

Tăcerea de pe navă mă încurajează. Banditii par să fi fost incapabili să înceapă din nou activitatea de minerit. Când am aruncat în aer panoul de control, e posibil să fi avariat mai mult decât comenzile pentru blindaj. Ideea-mi dă speranță.

Mă întreb de ce au făcut sătenii tabere la distanță de la bun început. Sunt câteva motive care-mi vin în minte. Dacă mergea ceva prost și îi omoram pe banditii care încercau să urce la bord, nu i-am fi observat pe ceilalți din sat, dacă erau la o distanță mai mare în amonte față de navă. Și, bineînțeles, ar fi fost greu de determinat locul exact în care s-ar fi oprit draga.

Sau mai există un motiv, unul despre care încă nu știu destul încât să mă gândesc la el.

Câteva minute mai târziu, văd ceva și-mi stă inima-n loc.

Urme de pași. Lăsate de bocanci ca ai noștri.

Urmele sunt mai mici decât ale lui Brig, mai mari decât ale Eirei și ale lui Naomi, și nu sunt ale mele, pentru că eu nu am mai fost niciodată în partea asta a malului.

A mai reușit cineva să scape de pe navă.

Fără un cuvânt, îl trag pe Brig de mânecă. După ce se întoarce, arăt spre urmele de pe malul plin de noroi împrejmuit cu iarbă. El ridică din sprâncene spre mine.

A mai scăpat cineva? Sau i-au dat banditii drumul?

O altă bifurcație în drum, o altă împletitură pe fluviu. Oare să mă iau după urmele astea ca să văd dacă sunt mai multe sau să merg în continuare spre dragă, ca să aflu ce se-ntâmplă? Care e cea

mai bună metodă de-a ne recupera nava? Sunt nehotărâtă. Îi fac semn lui Brig să se lase mai jos în smârcul plin de buruieni cât mă hotărăsc eu.

Nu putem să vorbim cu voce tare atât de aproape de bandiți. Arăt spre urme cu o mână și în direcția dragei cu cealaltă, apoi ridic din umeri.

În ce parte s-o luăm?

Brig se prinde ce vreau să spun. Se gândește un minut, cu o expresie calmă și meditativă. Apoi, arată spre urme.

Am hotărât încotro mergem. Arăt spre dragă și îi fac semn să o ia într-acolo.

— NU E VORBA de faptul că nu am încredere în tine, spun eu, când stăm ascunși mai aproape de mal.

— Ba *este* vorba de faptul că nu ai încredere în mine, îmi răspunde Brig, dar tonul lui e blând și mă întreb dacă se amuză. Dar dacă spun opusul față de ce cred cu adevărat?

— S-ar putea, zic eu. Și poate că mi-am și dat seama de asta.

Nu mă străduiesc să fiu amuzantă, dar el îmi zâmbește, rapid și cu toată fața, ca o străfulgerare. Simt șocul acelui zâmbet, momentul neașteptat de legătură.

— Nu văd vreun loc bun prin care să trecem, spun eu.

Mă enervează treaba asta, pentru că vreau să mă apropii mai mult de dragă. Am putea traversa chiar și un râu atât de lat și de adânc, pentru că în urma trecerii noastre cu draga au rămas pietre și bolovani sfărâmați, dar am fi complet expuși sub cerul mare și albastru. Ne așezăm amândoi pe vine. După un timp, ne obosesc picioarele și îngenunchem, apoi ne sucim în diferite poziții. Ne ghemuim pe jumătate. Îngenunchem pe jumătate. Când te ascunzi alături de cineva, ai un sentiment ciudat de intim, pentru că ești în sincron cu fiecare respirație și cu fiecare mișcare a lui. Eu nu sunt

obișnuită să stau nemișcată atât de mult, și cred că nici Brig nu e, deși trebuie să recunosc că se pricepe mai bine să păstreze liniștea decât mine.

— Câți ani aveai când ți-ai început pregătirea militară? îl întreb eu, încet, arătând cu degetul spre decorațiile militare de pe haina lui.

— Șaisprezece, șoptește el. Acum două veri.

Încep să mă familiarizez cu bucata de pământ pe care ne-am instalat. După liniile clare, făcute de mâna omului, ale dragei, complexitatea pădurii și a țărmului mi se par uimitoare. Pietre mari și mici îmi pătrund în carne. Clipocitul apei la mal, vântul care-mi mângâie pielea, mirosul de pin, noroi și fructe coapte.

— Ai făcut parte din garda Amiralului?

Înainte să apuce să-mi răspundă, vedem amândoi o mișcare de partea cealaltă a râului și rămânem nemișcați. Banditii ies din tufișuri, ducând cu ei o barcă. Mi-aș dori să fim mai aproape, ca să-i pot vedea mai bine, să le pot vedea fețele.

Mă întreb ce au aflat Naomi și Eira. Sper că sunt prudente și, în cazul în care sunt prinse, nu le vor spune banditilor că e și altcineva aici cu ele.

Mă întreb dacă persoana care-a lăsat acele urme de bocanci ne urmărește. Din copaci. Din tufișuri. De oriunde altundeva de-a lungul fluviului. Ideea că e posibil să fie așa face să mă treacă fiorii. Banditii aflați pe nava mea au coborât rampa, astfel încât ceilalți să poată urca. E concepută pentru a se sprijini de uscat, dar ei o folosesc ca să aducă barca înăuntru, așa că rampa e împinsă direct în apă. Barca lor e suficient de mică încât să o tragă pe rampă după ei, iar în absența scrâșnetelor dragei, aud sunetul lemnului zgâriind metalul.

Unii dintre banditi se apleacă spre exterior să atingă blindajul nemișcat de pe partea laterală a dragei în timp ce vin la bord.

Nu o atingeți! Nu e un animal de companie care să fie mângâiat. E o lamă menită să vă taie. Să vă omoare pur și simplu.

Lasă rampa afară, cu barca pe ea.

Panica pe care-am încercat să o stăpânesc mă înjunghie în inimă.

Suntem atât de aproape! Trebuie neapărat să-mi recuperez nava. Dacă am încerca să urcăm la bordul dragei acum?

— Cât de bine știi să înoți? îl întreb eu pe Brig.

— Nu mă descurc rău, spune el.

Mă privește, privește barca.

— Crezi că reușim să trecem fără să ne vadă nimeni?

În acel moment, aud oameni strigând. A mai plecat o barcă de la țărm. Iar sus, pe puntea dragei, șase bandiți s-au adunat cu planoarele lor. Sunt peste tot.

— Să dea dracii, murmur eu în barbă.

Ia-o ușor, Poe!

Vreau să mă întorc pe nava mea, dar trebuie să o iau încet. S-o fac cum trebuie, ca să nu fim prinși.

Studiez draga, iar mintea începe să mi-o ia la vale. Trebuie să urcăm la bord înainte să activeze ei blindajul. Dar un singur cuțit nu o să fie suficient împotriva lor. Bandiții au armele noastre. Eu încă mă boscorodesc pentru că mi-am lăsat-o în urmă pe a mea.

Dacă aș construi un soi de capcană care să oprească nava, sau niște capcane mai mici care să-i prindă pe bandiți în timp ce se deplasează între navă și țărm? Ce materiale aș putea folosi? Eu sunt obișnuită cu oțelul. Aici nu-i decât lemn și piatră.

Trebuie să existe o cale. Sunt sigură că mi-a scăpat mie ceva.

— Ce-ai observat la bandiți de când îi urmărim? îl întreb eu pe Brig.

— Copiii, spune el.

— Poftim?

Ăsta nu e răspunsul pe care-l așteptam.

— Nu sunt mulți, spune el. Desigur, poate că-i țin în case, în siguranță, dar n-am văzut mulți d-ăștia mici.

N-am acordat atenție numărului de copii. Nici măcar n-am apucat să număr câți bandiți am văzut în sat. Am fost prea absorbită de casele pe care le transformau în bărci. De mecanismele modului lor de viață, nu de oameni în sine.

— Nu am observat, recunosc eu în fața lui Brig. Eram concentrată pe case. Pe bărci.

— E bine și-așa, spune el. Când știi ce construiește cineva, știi cine este.

Simt un val călduros de satisfacție – e adevărat, are dreptate –, apoi mă izbește un gând. Dacă se uită cineva la blindajul dragei, crede că mă cunoaște?

Bun. Asta-i bine.

Chiar mă cunoaște.

CAPITOLUL 16

ÎMI GHIORȚĂIE STOMACUL DE FOAME, IAR GÂTUL MI-E USCAT CA IASCA atunci când se face vremea să ne întoarcem. Brig și cu mine luăm apă în palme dintr-un pârâu care se varsă în fluviu; îmi notez în minte că trebuie să găsim sau să șterpelim ceva în care să putem să ținem apă.

Brig merge în față până înapoi la locul nostru de întâlnire, aproape fără nicio greșeală. Deși nu-mi stă în fire, sunt impresionată. Sunt locuri în care ar fi fost ușor să fie tentat să ocolească. Pe alocuri, copacii sunt înghesuiți laolaltă – alteori, formează coridoare naturale, iar lumina pătrunde blând printre ramurile lor. Brig și cu mine nu scoatem un cuvânt.

Naomi și Eira s-au întors deja și stau pe niște copaci răsturnați. Ridică privirile; se citește ușurarea pe fețele lor când văd că suntem noi.

— Ați aflat ceva? întreb eu. Ați găsit ceva de mâncare?

— Păi, spune Naomi, se poate spune și așa.

Apoi, iese cineva de după un copac din spatele ei.

Tam.

Cu hainele încă umede de la apa fluviului, cu mâinile ridicate ca să văd că nu are nimic în ele.

— Cum ai scăpat? îl întreb.

Țin brațele jos, în caz că trebuie să iau cuțitul în mână. Tam și cu mine ne confruntăm în luminiș, cu toți ceilalți stând în jurul

nostru. Brig e la nivelul cotului meu. Să mă apere? Să îl ajute pe Tam să mă doboare?

— M-au găsit banditii, spune Tam. Mi-au dat drumul, ca să mă alătur celorlalți pe navă. Toți dormim înghesuiți câte opt sau zece într-o cabină.

Fața lui e vânătă – fruntea, obrajii, nasul, bărbia –, și la fel îi sunt și brațele și antebrațele. Oare l-or fi bătut banditii?

— Nava nu funcționează, așa că aseară am ieșit prin trapa pentru deșeuri.

— N-aveau pe nimeni care stătea de pază?

— Ba da, spune el, dar am trecut de ei.

Povestea lui pare dubioasă. Prea simplă. Dar vânătăile de pe corpul lui se potrivesc cu cele pe care le-ar putea căpăta cineva care ar ieși prin trapa pentru deșeuri și ar ateriza pe gunoaie și pe pietre în apă.

— Am adus mâncare.

Tam înclină capul spre un sac de pânză aflat în spatele lui, aproape de unul dintre copacii căzuți.

— Ceva care n-o să se strice dacă se udă un pic.

— Eira, spun eu, ia sacul și arată-ne ce e în el!

Ea se supune, târând sacul verde din pânză în mijlocul cercului nostru larg, mai aproape de mine decât de Tam. Scoate alimentele unul câte unul.

Are conserve de carne. Morcovi. Cartofi. Îmi lasă gura apă.

E și o plită de tabără mică și cam prăpădită, cu un rezervor mic cu kerosen care vine prins de ea.

— Ai încercat s-aduci cu tine o bucătărie întreagă, spune Brig.

— N-am vrut să mor de foame, spune Tam.

Apoi, Eira scoate o oală ciobită din sac. Clatină din cap.

— E de mare mirare că nu te-ai scufundat cu atâta greutate în spate.

— Am scos greutatea pe trapă mai întâi, spune Tam. Tură de probă.

Mai e mâncare și un cuțit. Îi cer Eirei să mi-l dea.

— Poți să pui restul în sac, îi spun eu lui Tam.

El se mișcă de parc-ar avea și corpul plin de vânătăi și ia toată mâncarea în brațe.

— O să gătesc ceva din asta la cină, acum.

— Nu prea ai cum să gătești aici. O să se vadă sau o să se simtă mirosul.

— Bun, spune Tam. Atunci dați-mi cuțitul înapoi, vă tai mărunt mâncarea și v-o asezonez. Dacă tot suntem nevoiți să mâncăm cartofi cruzi, măcar să aibă și ei un gust.

— De ce să am încredere în tine cu un cuțit? întreb eu. Ai furat aur.

Tam își pierde un pic din stăpânirea de sine.

— V-am spus. N-am fost eu. Nu știu cum a ajuns în camera mea!

— Și vrei să te cred.

— Am avut timp să vin cu o poveste mai ca lumea, spune el. Dar ăsta-i adevărul.

— Poate că ești pur și simplu prea prost ca să vii cu o poveste mai ca lumea.

Eira inspiră adânc.

— Bine, spune Tam, pe un ton pozitiv.

Încearcă să fie tipul șarmant și sincer care era pe dragă, dar nici măcar lui nu prea-i iese. Suntem în pădure, încercând să găsim o cale prin care să ajungem la navă, dar avem foarte puține șanse să reușim. Din nou, panica reușește să mi se furișeze în minte. O dau la o parte.

— Tai eu mâncarea.

Țin cuțitul lui Tam ridicat. Eira îmi dă un morcov, iar eu îl feliez în oală și simt tăișul ascuțit pe deget. Tai morcovi, cartofi și fâșii de carne conservată, iar ceilalți mă urmăresc. Cu toții suntem precauți și înfometați în lumina amurgului.

Îi dau oala lui Tam, iar el începe să asezoneze mâncarea.

— Spune-ne ce fac banditii, zic eu. Ce ai aflat despre ei?

— Încearcă să pună din nou nava în funcțiune, spune Tam. Știu că dumneavoastră sunteți cea care a tras în panoul de control și știu că ați reușit să scăpați. Numele dumneavoastră e înjurătură pe dragă în momentul de față.

— Îmi știu numele?

— Bineînțeles că vă știu numele.

Tam ridică din sprâncene.

— Nu doar că sunteți căpitanul, dar dumneavoastră ați proiectat și blindajul, și ați aruncat în aer panoul de control. Sunt furioși pentru că ați scăpat.

— Nu am observat pe nimeni care să ne fi căutat, spun eu.

— Nu pierd vremea în privința asta, zice Tam. Cred că o să vă întoarceți când o să rămâneți fără mâncare. Și că nu puteți să stați departe de navă. Vor s-o repună în funcțiune cât de repede pot. Trebuie să ajungă undeva.

— De unde știi toate astea?

Sigur n-ar vorbi ei atât de liber în fața unui inamic.

Tam ridică din umeri.

— Lumea vorbește când mănâncă. Și eu încă găteam toată mâncarea.

— Cine e liderul lor? întreb eu. El sau ea mai e pe navă?

— Nu știu.

E rândul meu să ridic din sprâncene. La câte mai zice că a auzit trăgând cu urechea, *p-asta* cum de n-a aflat-o?

— Pe bune, zice el. N-au vorbit despre asta în fața mea, și nu toți banditii au venit la coadă la masă. Unii au luat mâncare pentru ceilalți. N-am reușit să îmi dau seama.

Clatin din cap. Nu știu dacă să cred o iotă din ce spune.

— Toată chestia asta o să devină foarte obositoare, spune Tam, amestecând mâncarea în oală. Trebuie să vă hotărâți dacă

aveți încredere în mine. Și trebuie s-o faceți repede. V-am pregătit cina. S-ar putea să vă fi otrăvit.

Îmi întinde oala.

— Tu guști primul, spun eu.

Tam ia câteva îmbucături, scoțând mâncarea cu mâinile, apoi îi dă lui Naomi oala, ca să mănânce. Când termină, ea i-o dă mai departe Eirei, care mănâncă, apoi îi dă oala lui Brig. Când îmi vine rândul, o țin în poală. Aștept să văd dacă resimte careva efecte negative.

— Câți bandiți ați numărat azi, când urmăreați satul? le întreb eu pe Eira și pe Naomi.

Nu mă încântă foarte tare faptul că Tam aude toate astea, dar se pare că nu prea avem de ales.

— Șaptezeci și trei, spune Naomi. Unii au plecat și s-au întors. Am încercat să nu numărăm pe nimeni de două ori.

— Noi am văzut treizeci și patru, spune Brig, iar eu dau din cap în semn de confirmare.

— Sunt vreo douăzeci și opt de bandiți pe dragă în permanență, după cum îmi dau seama după cantitatea de mâncare pe care am gătit-o, spune Tam. Plus prizonierii. Noi eram nouăsprezece.

— Au un lider în sat? le întreb eu pe Naomi și pe Eira.

— Cred că principalul lor lider e pe navă, spune Eira.

Naomi aprobă din cap.

— Sunt câțiva în sat care par a avea o anume autoritate, dar am senzația că ei raportează altcuiva.

— Câțiva dintre ei tot vin și pleacă de pe navă, spune Eira.

— Brig și cu mine am văzut și asta, spun eu. V-ați putut da seama ce au de gând să facă?

— Sunt încântați de aur și de capturarea navei, zice Naomi. Vorbesc de victorie și de cantitatea de aur de la bord. În afară de asta, n-am reușit să ne dăm seama de foarte multe lucruri.

— De ce vrea toată lumea aur cu atâta ardoare? întreabă Eira.

— Aurul e bun la multe chestii, spune Naomi.

— La bijuterii și bani, spune Eira. Și la mai ce?

— Nu se murdărește, spune Brig.

Mi-am pus și eu aceeași întrebare rostită de Eira mai devreme.

La ce bun atâta aur?

Ce știu eu despre aur? De ce l-aș vrea *eu*?

Ca să fabric lucruri.

— E ușor de prelucrat, spun eu. Și e conductor.

— Conductor? întreabă Eira.

— Pentru electricitate.

Rostind cuvântul, simt o scânteie cum se-aprinde în interiorul meu, o idee cum îmi străbate circuitele din creier.

Dacă banditii vor să *folosească* aurul pentru nenumăratele sale întrebuințări practice? Cele la care noi nu am fost nevoiți să ne gândim la fel de mult în Avanpost, unde am adunat laolaltă tot ce era de valoare, unde avem mai multe resurse și facilități pentru a fabrica lucruri?

Noi îi jefuim de ceea ce au, și nu au mult.

Nici nu-i de mirare că vor să ne omoare.

Dacă banditii vor să folosească aurul pentru a fabrica lucruri, iar eu vreau să-l folosesc în același scop, oare la fel vrea și *Amiralul*?

N-am auzit ca el să vrea să construiască ceva. Și ar fi trebuit să aud. Sunt unul dintre cei mai buni mașiniști ai lui. Mereu spune asta. Dar e adevărat? Sau m-a momit aiurea ca să mă ocup de un lucru care reprezintă un paravan pentru adevărata lui misiune?

Îmi reamintesc că am făcut o înțelegere cu Amiralul. Eu am fost cea care i-a propus ideea blindajului. Nu voiam decât să-i omor pe banditi.

N-am gândit mai departe de-atât.

— Dacă vor aur atât de mult, întreabă Brig, de ce credeți c-au ars ultima dragă în loc să ia pur și simplu aurul?

— Au scos aurul de pe navă înainte s-o ardă, spun eu. Probabil au crezut că asta e singura dragă pe care o avem. Poate au crezut că, dacă au distrus nava, n-o să ne întoarcem. Situație care le era convenabilă, chiar dacă s-ar fi folosit și ei de dragă.

— Și nu suportau felul în care afecta râul, spune Brig.

— Asta de unde o știi? întreb eu, suspicioasă.

— Am auzit tot felul de lucruri când eram în armată, zice Brig.

— Dar n-am rămas deoparte, spune Eira. Am revenit cu o navă nouă, una care i-a omorât în loc să le ia aurul.

Datorită mie.

— Toți sunt obsedați de *Lily*, spune Tam. Le place la nebunie să încerce să își dea seama cum funcționează ea.

— Nava nu e o fată, îl contrazic eu.

— Normal că e. „Lily" e nume de fată, zice Tam.

— *Gilded Lily* e un nume tâmpit, spun eu.

— Hoinarii nu sunt de părerea asta, spune Tam. Li se pare că e perfect.

Mă enervez când îl aud că pomenește celălalt nume al bandiților.

— Nu sunt hoinari, din punctul nostru de vedere, zic eu. Sunt bandiți. Așa să le spui.

— Da, să trăiți! spune Tam. Și văd că dumneavoastră tot Căpitan vă spunem, nu?

— Chiar *este* căpitan, spune Brig.

— Cu toții puteți să-mi spuneți Poe, zic eu. E mai scurt. Și dacă suntem prinși, e mai puțin evident cine sunt.

Dar tonul meu îi avertizează: *Nu luați asta ca pe un semn de familiaritate. Îmi veți spune Poe pentru că așa e mai bine în momentul de față. Nu pentru că suntem prieteni.*

— De la ce vine prescurtarea? întreabă Tam.

— Posy, răspund eu.

Brig râde în gura mare, apoi încremenește, iar fața îi rămâne fără expresie.

— Știu, zic eu. Nu mi se potrivește.

Mă ridic și-mi scutur resturile de mâncare de pe mâini.

— Tam poate rămâne cu noi pentru moment. Stau eu prima de veghe. În curând va apune soarele.

Mă îndepărtez, sperând că o să creadă că sunt prea departe ca să-i aud, apoi, ușor, dau câțiva pași înapoi. Vreau să știu ce spun când nu sunt eu prin preajmă.

La început, nimic. Poate c-o să adoarmă cu toții. Am ambele cuțite în buzunar. Al lui Tam și al lui Brig. Sunt în siguranță. Atât timp cât sunt trează.

Printre copacii întunecați, simt frigul în degete și mirosul fumului de la tabăra bandiților. Încă mi-e foame. M-am săturat să fiu înfrigurată și singură.

Apoi, cineva vorbește. Tam. Desigur.

— Deci, spune el, o știai pe Poe dinainte.

Probabil că vorbește cu Naomi, pentru că ea e cea care răspunde.

— Da.

— Ai fi fost în stare, la vremea aia, să-ți dai seama că avea să devină ucigașa cu cel mai mare succes din istoria Avanpostului? întreabă Tam.

— Chiar dacă ai susține că ea e responsabilă pentru morțile tuturor bandiților, spune Naomi, sunt alții care au ucis mult, mult mai mulți decât Poe.

— Dar ea a proiectat cea mai eficientă armă pe care-a văzut-o Avanpostul de ani de zile, spune Eira. De-asta o iubește Amiralul atât de mult.

De ce știe Eira chestia asta despre mine? O știe toată lumea?

Nu m-am gândit la rata omorurilor mele în termenii ăștia.

Iar Amiralul nu mă iubește.

— *Asta* o să-i cam strice procentajele, spune Tam. Nu cred că trebuia să piardă nava.

Încearcă să transforme totul într-o glumă, dar cât din degajarea lui lejeră, veselă e prefăcătorie?

Înțeleg. Totul poate fi o glumă sau poate fi extrem de serios. Poate c-am făcut o alegere greșită în noaptea în care Call a murit. Poate c-ar fi trebuit să fie amuzant, cum zăcea Call acolo, întins pe punte. Poate-ar fi trebuit să râd de cum avea ochii holbați.

Nu ai mereu timp să alegi în momentul în care supraviețuiești. Uneori, corpul ia decizii în locul tău. Râzi. Zbieri. Încremenești.

Nu-i învinovățesc întru totul pentru că au vorbit despre mine. La urma urmei, sunt liderul lor, și nu e ușor să-mi faci față. Și eu aș vrea să știu mai multe despre mine. Dar nu-mi place deloc. Îmi amintește de cum șușoteau cei de la școală despre mine înainte să venim la depozitul de fier vechi în copilărie. *Nu e-n regulă. E ceva ciudat cu ea. E stângace când încearcă să vorbească cu oamenii. Uneori parcă nici nu se uită la tine.*

— E adevărat, întreabă Eira, că băiatul pe care-l iubea ea a murit pe dragă? Că a făcut blindajul din cauza lui?

Nu le spune, îi zic eu lui Naomi, în gând. *Nu trebuie să știe.*

— Da, răspunde Naomi.

Doar un cuvânt. Îi plăcea Call. Tuturor le plăcea.

— Spune-ne cum era *el*, zice Tam. Cum era persoana de la care-au început toate astea.

Nu de la Call au început toate astea, îmi vine să spun, *ci de la bandiți.*

Dacă m-aș duce hotărâtă înapoi în luminiș și le-aș spune despre Call?

Despre cum mă simțeam când mergeam cu el prin depozitul de fier vechi? Cu metalul sclipind peste tot, cu muchii ascuțite prin

toate părțile, dar cu mâna lui pe umăr, pe spate, mereu blândă? Buzele lui, gura lui. Lumina apusului pe fața lui, în timp ce ne îndreptam spre casă, mâinile noastre murdare, pline de cicatrici, atingându-se. Uneori aruncam câte-o privire până-n capătul curții, spre el, și câteodată, nu întotdeauna, se întorcea și mă privea, ferindu-și ochii cu mâna.

Dar nu l-am orbit.

N-am fost niciodată prea mult pentru el.

Nici acum nu cred că aș fi.

Nici acum, după tot ce-am făcut.

Nu pot să le spun despre tine, Call.

Nu ar înțelege în veci. Nu te-ar înțelege așa cum ești tu.

— Era puternic ca Poe, spune Naomi. Cred că era unul dintre puținii bărbați care se puteau întrece cu ea. Era și foarte bun. Era ușor să-ți dai seama cum gândea. La fel și ea.

Nu-mi place treaba asta. Nu-mi place faptul că află alții despre el, când n-ar fi putut să-l înțeleagă niciodată așa cum era. Și totuși, nu vreau ca Naomi să se oprească din vorbit. E o plăcere să ascult pe altcineva – pe cineva care-a vorbit cu el, care l-a cunoscut, câtuși de puțin – rostindu-i numele și spunând ce își amintește despre el.

— Crezi că e *ușor* să-ți dai seama ce gândește? întreabă Brig, care pare și el surprins c-a început să vorbească. *Poe?*

— Da, spune Naomi. În tot acest timp, a fost foc și pară de furie.

— Furie? întreabă Eira. E atât de calmă!

— Furie, confirmă Naomi. Așa a fost și în timpul primului voiaj.

Poftim? Nu în timpul primului voiaj! Atunci nu eram furioasă.

Aud pe cineva mișcându-se, niște frunze trosnind.

— Dar, atunci, a fost vorba de dragoste, spune Naomi. Unii oameni ard mereu.

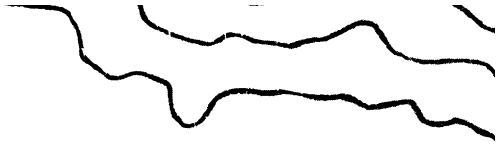

CAPITOLUL 17

PRINTRE COPACI, STÂND DE VEGHE, ȚIN CUȚITUL ÎNTR-O MÂNĂ. Cu cealaltă, închid și deschid rigla lui Call. E un ritual pe care mi l-am dezvoltat în multe nopți nedormite; degetele și palma deschid repede rigla, apoi cooperează pentru a o închide.

Înainte de dragă și de planul nostru de evadare, Call abia dacă încălca vreo regulă. Era unde trebuia să fie, făcea ceea ce trebuia să facă. Era statornic. Era puternic.

Dar într-o noapte, imediat după ce ne-am mutat în căminul mașiniștilor, l-am văzut umblând la etajul femeilor. Ușa dormitorului pe care-l împărțeam cu alte cinci fete era deschisă. Nu s-a oprit și nu s-a uitat în camera noastră, dar îi cunoșteam silueta.

Am coborât din pat și m-am furișat afară, ca să-l urmez. Nu era permis să rătăcești noaptea. Oare se întâmplase ceva?

L-am ajuns din urmă. Luminile slabe de siguranță de pe scări luceau ușor în timp ce coboram spre etajul principal. Nu m-a așteptat așa cum făcea de obicei, așa că am mers în spatele lui, urmărindu-i mușchii cum îi jucau sub bluză, privindu-i ceafa, părul negru, tuns scurt, ca întotdeauna. Mi-am închipuit cum ar fi fost să-mi trec degetele prin el – era surprinzător de moale. M-am întins și i-am atins brațul când am ajuns la etajul principal. S-a întors spre mine. În lumina slabă, ochii îi erau aproape gri. Aș fi

crezut c-avea să fie mai moale, având în vedere că abia se trezise din somn, dar brațul lui părea și mai bine definit.

— Ai visat? l-am întrebat.

Avea o expresie pe care nu i-o mai văzusem.

— Vreau să fur ceva, a spus el.

— Ce? am întrebat eu, surprinsă.

El nu a răspuns.

Ne-am furișat prin hol spre bucătărie. Dulapuri industriale uzate, blaturi de lemn pline de tăieturi adânci suferite de-a lungul anilor. Amândoi lucraserăm cu rândul în bucătărie, curățând tăvi și spălând vase, sau ajutând la prepararea meselor. Noaptea, părea un loc străin, fiecare suprafață prelua din lumină sau o reflecta în moduri pe care eu nu le puteam anticipa.

Call a deschis unul dintre dulapuri. A scotocit prin ce se găsea acolo: făină, zahăr, biscuiți, pâine. Fructele ținute la rece – mere, pere. Asta voiam eu să fur. Am inspirat adânc și le-am mirosit, miroseau proaspăt, a exterior.

Am luat o pară, una care-ar fi fost roșie la lumină deplină, și am mușcat din ea. Call s-a întors când a auzit sunetul.

— Vrei una? l-am întrebat, dar el n-a răspuns. O să ne găsească cineva, am continuat. Dacă mi-ai spune ce încerci să furi, ar merge mai repede.

M-a privit, iar în ochi i se citea confuzia. Știa cine eram, dar nu mă urmărea foarte atent.

Atunci mi-am dat în sfârșit seama că era somnambul. Vorbea în somn. Ar fi trebuit să mă sperie sau să mă îngrijoreze lucrul ăsta, dar nu era așa. Cumva, avea o logică. M-am gândit: *Poate că de-aia nu termină niciun vis. Se trezește ca să îi caute finalul.*

Call s-a lăsat jos, așezându-se pe podea, cu spatele la dulapuri.

Eu am îngenuncheat în fața lui.

— M-am săturat să mă simt singur, a spus el. Tu nu?

— Adică să-ți fie foame? l-am întrebat eu.

Pentru că din ce alt motiv am fi fost în bucătărie?

— Nu, a spus el. Să fiu singur.

— Nu prea.

— Nu prea te-ai săturat? a întrebat el.

— Nu, am răspuns eu. Nu prea sunt singură. Ești tu aici.

M-a tras aproape de el. Era cald, brațele-i erau puternice, și m-a sărutat, puternic și sigur pe el. Am fost surprinsă, dar nu m-am temut. Apoi, eu m-am trezit cu spatele la dulapuri, iar Call era lipit de mine, și ne-am ridicat împreună, el se juca în părul meu, mi se părea atât de plăcut să mă țină, să-l am chiar lângă mine.

Apoi s-a desprins de mine și m-a privit fix.

Și am știut că era treaz.

— Poe, a spus el.

Amândoi respiram greoi.

— Visam. Te sărutam.

— Și chiar ți se întâmpla ție? am întrebat, ca să fiu sigură, pentru că el era cel care urmărea visele de obicei, era în exteriorul viselor lui.

— Da, a spus el.

— Bine.

I se citea uluirea pe față.

— Dar mi se întâmplă *cu adevărat*. Acum sunt treaz. Ne sărutăm.

— Păi, acum nu, am spus eu. Te-ai oprit.

El a râs, încet, pentru că ar fi putut să ne prindă cineva. Tot putea să ne prindă cineva în momentul ăla, dar nu mă interesa.

— Și nu te deranjează, a spus el. Că ne sărutăm.

— Nu, am spus eu. Nu mă deranjează. Aș vrea să o iei de la început.

Nu mai căuta altceva în afară de mine. M-a privit, m-a sărutat, a râs din nou când a găsit para pe care o țineam încă în mână. Am mâncat-o înainte să plecăm din bucătărie, pe rând, eliminând dovada locului în care fuseserăm și a ceea ce făcuserăm.

CAPITOLUL 18

ÎN CLIPA ÎN CARE MĂ TREZESC ÎN ÎNTUNERICUL DIMINEȚII, ȘTIU CE urmează. O simt în oase, răscolindu-mi sufletul, ca pe o chemare a sângelui. Mă ridic brusc în capul oaselor.

Se aude trosnetul unei ramuri. Brig. El a stat ultimul de veghe.

— *Căpitane?* zice el, încet, ca să-i lase pe ceilalți să doarmă.

— O să se miște, spun eu, iar când văd că nu pare să înțeleagă, zic: *Draga.*

Vocea mi-e nerăbdătoare, pentru că *bineînțeles că e nava, nava e singurul lucru care contează.*

— Ai grijă de ceilalți, îi spun. Ai grijă să rămână aici.

Oare să-i las unul dintre cuțite lui Brig, în caz că-i dă Tam bătăi de cap? Dar dacă-l folosesc împotriva mea? Nu mă pot hotărî.

Apoi...

Tensiune. Vacarm. Uruit.

Urlet.

Sunetele îmi fac inima să o ia la goană.

Fluviu, piatră, motor, aur.

Nava mea merge din nou.

Brig face ochii mari.

— De unde ai știut? întreabă el, cu mirarea citindu-i-se pe față.

La cum mă privește o secundă – de parcă l-aș fi surprins, de parcă l-aș fi uluit – îmi aduce aminte de Call când s-a trezit și și-a dat seama că ne sărutam, și un junghi cât se poate de limpede și de ascuțit îmi străbate corpul, pe care nava l-a făcut să vibreze.

Îi dau lui Brig unul dintre cuțite.

— În caz că ai nevoie de el, spun eu, mă întorc imediat.

Apoi îl las acolo, stând în pădure cu cuțitul în mână.

Alerg cât de repede pot, printre crengi care mi se agață de brațe, printre pietre și bucăți de pământ care mi se prind de picioare. N-are nicio importanță cât zgomot fac. Nava mea îmi acoperă urmele, cu scrâșnetul ei cumplit, minunat.

LUMINA E ÎNCĂ SLABĂ când ajung la țărm. Așa că trec râul. Apa întunecată, ca de satin, mi se prelinge peste picioare, mușchiul îmi alunecă pe sub tălpi în timp ce calc pe el. Mă împleticesc, înot, alunec. Mai aproape, mai aproape, cât de aproape pot.

Vin.

Sunetul a trezit și satul bandiților, iar luminile pâlpâie. Unii sunt sus, în copacii din preajma țărmului, alții mai jos, vin mai aproape. Zorii luminează deja orizontul când ajung eu pe celălalt mal.

Cu cât ajung mai aproape, cu atât o simt mai intens. E mai puternică și mai adâncă decât pulsul, e o senzație care-mi face dinții să clănțăne și-mi frământă măruntaiele. Apoi, aud un sunet subțire și aproape, peste zvâcnetul dragei.

Urale. Bandiții de la bord au izbucnit în urale pentru că s-au pus în mișcare. Stau pe puntea de sus, siluete și forme care ridică pumnii în aer în direcția compatrioților lor de pe țărm. Șuier în timp ce răsuflu.

Dați-vă jos! Plecați! Nu e a voastră!

Ia stai așa! Sunt pe punte.

Ceea ce înseamnă că nu au reușit să repună blindajul în funcțiune.

Îndreaptă draga spre cealaltă parte a țărmului, cel vestic. Nava mea își croiește drum peste râu, încet, calculat. Și am dreptate. Blindajul e complet nemișcat.

Folosindu-mă de navă ca să mă ascund, traversez din nou, menținând suficientă distanță încât să nu fiu lovită de pietrele care zboară, acum că draga ajunge din nou la albia râului.

Aveți grijă! le murmur eu bandiților, printre dinții încleștați. *Să n-o aduceți pe uscat, că o distrugeți și va fi peste capacitățile mele să o repar aici.*

Întorc draga la timp, aducând-o cu laterala spre bancul de nisip dinspre vest. Nu-i mai aud pe bandiți, dar îi văd destul de bine. Fac cu mâna și trimit semnale unii către ceilalți, cei de pe dragă și cei de pe țărm.

Cum o să învingem noi atâția?

Nu-i învingem. Va trebui să le distragem atenția. Și să le scădem numărul. Am nevoie de o idee legată de cum am putea să le facem pe amândouă.

Luminile încă pâlpâie în copaci. Probabil că unii dintre bandiți au rămas în casele lor, iar alții au coborât să vadă nava în mișcare. Mă întreb din nou cum reușesc să aibă lămpi fără electricitate, lângă atât de mult lemn.

Apoi, ca un chibrit apropiat de surcele, îmi vine o idee despre cum să-mi recuperez nava. S-ar putea ca Naomi să-mi fi aprins scânteia ideii când am auzit-o vorbind despre mine azi-noapte.

Unii oameni ard mereu.

I-am făcut bucățele. Acum o să-i aprind ca pe lumânări.

CAPITOLUL 19

Pe drumul de întoarcere spre tabăra noastră, observ că a cioplit cineva cuvinte și nume în copaci. Cuvintele sar în ochi, negre, ca niște cicatrici, pe albul scoarței. Sunt zgârieturi vechi; au avut timp să se vindece, să se umple de licheni. Dar tot le pot citi.

În mare parte, sunt nume. Și câteva date.

Pe alocuri, sunt două nume cu o inimă între ele.

N-ar trebui să cioplesc nimic. S-ar putea să ne dea de gol, să arate că a mai trecut cineva pe aici. Ar observa că tăieturile sunt noi. Dar dacă aș alege un cuvânt, care ar fi acela?

Răzbunare.

Brig apare de după unul dintre copaci. Nu mi-am dat seama că eram atât de aproape de luminiș. Și el are cuțitul scos. Niciunul dintre noi nu dă să-l pună la o parte pe-al lui. Are ochii înfundați în orbite și ageri.

Câteva șuvițe de păr mi-au scăpat din împletitură și-mi cad în ochi. Le dau la o parte cu dosul palmei.

— Va trebui să o luăm din loc.

— Deci nava e din nou în mișcare?

— Da, spun eu. Dar blindajul tot nu funcționează.

Întind mâna pentru ca Brig să-mi dea cuțitul. Mi-l înapoiază cu grijă, cu tăișul îndreptat în direcția opusă mie. Degetele mele

se întrepătrund cu ale lui pe mâner. Nu avem cum să evităm asta. Ochii noștri se întâlnesc scurt, apoi el lasă mâna jos și pornim prin luminiș.

Ceilalți sunt treji și ne așteaptă. Naomi își ține brațul în poală. Eira stă lângă ea. Observ că are încă pixul și creionul în buzunarul bluzei. Trebuia să i le iau. Poți să înjunghii pe cineva cu ele, să-i bagi vârful unui creion drept în timpan, în ochi, în timp ce doarme, în timp ce e treaz.

Merg în continuare spre Tam. Stă aproape de unul dintre bușteni, cu spatele sprijinit de el.

— Vești bune, Tam, spun eu. Ne-ai adus exact ce aveam nevoie.

Sunt atât de aproape de el, încât vârfurile picioarelor mele le ating pe ale lui. Dacă se ridică în picioare, o să ne privim ochi în ochi. Se lasă ușor pe spate, sprijinindu-și coatele pe bușteanul din spatele lui. E un gest nonșalant, dar creează distanță între noi.

Chiar îl intimidez, câtuși de puțin. Bine. Nu suport să am nevoie de oameni. Dar chiar am. Pentru asta.

— Mâncare, spune Tam, ridicând din umeri. Toată lumea are nevoie de ea. Nu-i greu să-ți dai seama de lucrul ăsta.

— Nu doar mâncare, spun eu.

Deschid briceagul lui Tam. Cred că mânerul e făcut din ceva corn de animal, gros, cu pete maronii-închis și aurii, dar aproape translucid pe alocuri. Cunosc materialul, pentru că Amiralul are un briceag ca ăsta, dar mai mare. Mult mai mare. Spune că provine de la un bizon, un animal care a dispărut de multă vreme. Întorc briceagul lui Tam spre lumina care pătrunde printre copaci. Toți ceilalți tac. Oare cred că o să atac? Tam ține ochii pe mâinile mele în timp ce se ridică.

Brig se apropie de mine. Mă întreb din nou: ca să protejeze sau ca să atace? Oare Brig și Tam colaborează? Ce combinații s-au făcut împotriva mea, în echipajul nostru alcătuit din rămășițe? Sunt

atât de multe combinații posibile! Brig și Tam. Naomi și Tam. Eira și Tam. Brig și Naomi. Naomi și Eira. Eira și Brig.

Sau patru contra unu.

Noi cinci, într-un cerc mic, cu privirile fugind dinspre unul spre celălalt, întrebându-ne: *Cine ești?*

— Datorită ție, spun eu, putem recupera nava.

O PUN PE EIRA să schițeze o hartă cu satul bandiților așa cum e în prezent. Netezim pământul ud, iar ea trage linii cu creionul în noroi. Memoria ei e precisă, excepțională, iar mâna ei e sigură. Chiar și în condițiile astea nu tocmai ideale, ea reprezintă satul într-o manieră simplă și clară. Brig îngenunchează ca să vadă mai bine.

Arăt spre harta pe care Eira a desenat-o pe pământ.

— Trebuie neapărat să-i doborâm înainte să-și dea seama cum să repornească blindajul. Altfel, șansele noastre să reușim să ne reîmbarcăm sunt aproape nule.

— De acord, spune Naomi.

Își ține brațul cu foarte mare grijă. Oare vocea ei e mai slabă decât ieri?

— Ne depășesc numeric, precizez eu. Și au arme mai bune.

— Noi avem două cuțite, spune Tam, sec. Și un creion și un pix. Și o oală de gătit.

— Avem nevoie de ceva cu care să-i distragem și să-i facem să coboare de pe navă, spun eu. Să-i facem să se concentreze pe altceva.

— Dar de ce ar face asta? întreabă Naomi. Stau frumos la locurile lor. Au nava, au aurul, au toate lucrurile de care le pasă.

— Nu, spun eu. Ei țin la satul lor. Și la oamenii de pe țărm.

Eira își trage sufletul. Tam strânge din buze.

Oare echipajul meu poate face față la așa ceva? Brig a fost în forțele armate. Naomi a fost pe dragă și a văzut scene de violență.

Dar Eira e cartografă, artistă. Iar Tam e bucătar. Oare o să fie în stare să ucidă?

De parcă ar ști ceea ce gândesc, Tam mă privește în ochi.

— Am văzut sânge, spune el. Am tăiat oase.

Dar oare animalele ale căror oase le-ai tăiat erau vii sau moarte? îmi vine să întreb. În schimb, întind mâna pe după Tam, după geanta lui.

— Cu puțin noroc, spun eu, și mulțumită ție, nu vom fi nevoiți să vedem prea mult sânge și oase.

— Ce vrei să spui?

— Ce am spus și mai devreme.

Iau rezervorul cu kerosen. E mic, dar cu vreascurile și cu flacăra, și planurile potrivite, ar trebui să fie suficient pentru a demara lucrurile. Și odată ce incendiile devin destul de puternice, sunt greu de oprit.

— Ne-ai adus exact ce aveam nevoie.

Brig inspiră adânc.

— O să le dăm foc la case.

— Exact. Mergem în amonte, aproape de noul lor sat. Adunăm surcele.

Bat ușor în desenul Eirei.

— Noaptea, când e mai puțin probabil să ne prindă, ne furișăm în sat și punem vreascurile grămadă la baza copacilor. Îmbibăm cât de multe putem în kerosenul lui Tam și dăm foc la tot. Sperăm că lemnul și pânza se vor aprinde repede, iar focul are șanse mari să se răspândească spre copaci și case. Ceilalți bandiți o să îl vadă din dragă.

O scânteie de ușurare mi se aprinde în inimă. E un plan real, practic, pentru a recupera nava. Nu avem mare lucru, dar avem ceva.

Va fi o distragere perfectă. Bandiții vor trebui să părăsească draga ca să ajute. Dacă pornim un incendiu destul de mare, s-ar putea să le scadă numărul. Permanent.

Și, la urma urmei, bandiții ne-au dat foc primii.

— Nu a plouat, spune Naomi. Totul e uscat. Focul s-ar putea extinde pe neașteptate.

Are dreptate. S-ar putea să fim noi înșine prinși în incendiu. Va trebui să fugim direct spre fluviu sau spre un pârâu, dacă găsim unul prin apropiere.

Iar banditii știu că unii dintre noi sunt aici. O să aibă oameni care stau de pază.

— Dacă ne prind, ne împușcă, spune Tam.

— Deci va trebui să avem grijă, spun eu. Și să facem liniște.

— Cum aprindem focurile? întreabă Eira. Nu avem chibrituri.

— De-asta e Tam genial, răspund eu. N-a adus doar kerosenul. A adus și plita de gătit. Folosim mecanismul de aprindere al plitei ca să pornim focurile.

— Dacă mor oameni?

Eira are fața cernită.

— E un mod cumplit de a muri, spune Tam, cu o voce sumbră. Am văzut accidente în bucătărie. Chiar și dacă te rănești în urma unui foc e cumplit.

Naomi lasă capul în jos.

Brig are maxilarul încleștat.

— Ce altă variantă avem? întreabă el, scrâșnind din dinți.

Poate că e bine că Naomi le-a spus povestea lui Call. Ca să știe de ce sunt banditii în stare.

— N-aș face asta dacă nu ne-ar fi luat nava, spun eu.

N-aș face asta dacă nu l-ar fi omorât pe Call.

Dar asta e.

Au făcut-o.

— Am putea să ne întoarcem pe jos la Avanpost, spune Eira, după o pauză de o clipă.

— Poe nu o să facă asta.

Tam e cu ochii pe mine.

— Eu sunt căpitanul navei, spun eu. E treaba mea să o aduc acasă.

— Și pe noi? întreabă Eira. Tot treaba ta e să ne duci și pe noi acasă?

— Bineînțeles, spun eu. Vreau să aduc înapoi cât mai mulți membri ai echipajului e posibil.

Eira râde.

— Hai, că *asta* a fost convingătoare tare!

Sunt surprinsă. Am vorbit serios. N-am zis ce trebuia?

— Dacă ne întoarcem fără navă și fără aur, Amiralul o să ne omoare, spune Naomi, încet. Era să ne omoare data trecută. Invenția lui Poe a salvat primul nostru echipaj. Până la unul.

— Dacă oricare dintre *voi* vrea să fugă, n-are decât s-o facă, spun eu.

Mi se citește disprețul în glas. De parcă ar fi cea mai lașă, meschină, *stupidă* idee de care am auzit.

Echipajul tace. Draga nu. Ne reamintește că merge din nou, luând-o în sus pe fluviu, de neoprit.

Fără noi.

— Are cineva o idee mai bună? întreb eu.

Urmează o pauză. Eira e prima care vorbește.

— Eu nu.

Brig clatină din cap.

Tam oftează.

— Nu-mi vine nimic altceva în minte.

— Atunci haideți să supunem la vot, spun eu. Toți cei care sunt pentru ideea de a-i ataca pe bandiți în noaptea asta să ridice mâna.

Brig și Naomi ridică mâinile. După o secundă, Eira face la fel. Tam e ultimul care ridică mâna, cu o mișcare ezitantă.

— Atunci rămâne stabilit.

Îndrept privirea spre ei.

— Nu fuge nimeni.

CAPITOLUL 20

— În regulă, spun eu. Va trebui să adunăm vreascuri mai târziu, dar mai întâi ar trebui să ne despărțim din nou și să mai aruncăm o privire la ce fac bandiții. Tam, tu vii cu mine și cu Brig să vedem unde e draga acum. Eira și Naomi...

Eira expiră, vizibil enervată.

— Eira a trebuit să stea cu mine data trecută, spune Naomi, cu o sclipire în ochi care dispare repede. Nu sunt atât de rapidă ca voi toți, nu cu rana asta.

Dar vreau să fim despărțiți în grupurile astea din câteva motive. Brig și cu mine suntem cei mai puternici fizic, deci putem să-l luăm pe Tam cu noi, pentru că el e factorul cu cel mai mare grad de necunoscut. Tot în Naomi am cea mai mare încredere, deci are logică să fie ea la conducerea celuilalt grup.

— Nu e vorba de asta, spune Eira, pe un ton spăsit. Doar că m-am săturat să mă tot uit la satul bandiților.

— Avem nevoie de tine acolo, Eira, spun eu. Vreau să observi orice schimbare și să ne desenezi o versiune actualizată a hărții când te întorci. Când soarele e sus pe cer, la prânz, o să ne întâlnim aici, ne uităm pe hartă și adunăm surcele.

— Cred că *voi* trei ar trebui să stați cu ochii pe sat, spune Eira. Poate observați ceva ce ne-a scăpat nouă.

Are brațele încrucișate, ochii îi strălucesc.

— Și tu știi să desenezi planuri, scheme. Sunt sigură că poți să ne ajuți să actualizăm harta.

Mă provoacă.

Dar are dreptate.

S-ar putea ca eu să văd ceva ce i-a scăpat ei.

Și viceversa. Nu m-ar deranja să stea Naomi cu ochii pe navă câteva ore.

— Foarte bine, spun eu.

Draga poate funcționa și fără mine câteva ore.

Nu-i așa?

TAM ȘI CU MINE suntem până la coate în gunoi, în gunoiul bandiților. Duhnește, e lipicios, scârbos, rânced și foarte, foarte interesant. Pentru că nu mi-e la fel de foame, pot să fiu mai atentă la ce dezvăluie resturile. Brig stă de șase în timp ce noi cotrobăim prin gunoaiele lor.

— Stai cu ochii pe el, îi spun eu lui Tam. Dă-mi de știre dacă-l vezi furișându-se prin spate să ne omoare.

Tam râde. Mie nu-mi ardea de glume.

Dimineață, bandiții au gătit, au făcut curățenie și s-au întâlnit în grupuri mai mici. Spre disperarea mea, nu am reușit să ne apropiem destul de mult încât să auzim ce spun. S-au cățărat în casele din copaci și, după mișcările pe care le făceau, se pare că-și împachetau din nou câteva dintre lucruri. Lucru care m-a surprins. Am crezut c-o să stea câteva zile în locul ăla, având în vedere că draga e atât de lentă.

Ceva mai târziu, au pornit în direcția fluviului.

Ce caută acolo? mă întreb eu. E bine c-au plecat, ca să putem arunca o privire prin sat, dar mă neliniștește faptul că au plecat cu toții, împreună. Ce au de gând?

— Uite aici!

Tam ridică o bucată de pâine. E plată, nu e ușoară și pufoasă ca aceea pe care-o făcea el la bordul dragei, dar totuși. *Pâine.* Genul pentru care e nevoie de grâu pentru a o prepara și de cuptoare pentru a o coace.

— De unde crezi c-au luat-o? întreb eu.

Tam ia o gură, de probă, din colțul pâinii.

— E din grâu, spune el, dar e diferit de al nostru.

Iau și eu o bucată și o mestec, numărând și gândindu-mă. Sunt șaptesprezece case în sat, și în fiecare locuiește un grup. Grupurile par a varia între trei și patru persoane, până la șapte sau opt. Casele sunt ușoare și portabile, dar nu sunt de calibru mare. Nu ar rezista la nămeții grei ai iernii – nu sunt destul de bine izolate. Nu permit cuptoare sau ideea de a sta într-un singur loc o perioadă lungă, lucru care la un moment dat ar fi necesar, pentru a ierna, sau din cauza bolilor, sau pentru a aduna hrană.

Am fost atât de copleșită de admirație la vederea frumuseții arhitecturii lor, de casele care se pliază și devin bărci, apoi se desfac la loc, și nu m-am gândit destul de departe și de bine.

Ăsta nu e modul obișnuit de viață al bandiților.

— Grâul nu crește pe fugă, spune Tam. Trebuie să aibă ei o recoltă pe termen lung pe undeva.

— Deci trebuie să fie mai mulți decât acest grup, spun eu. Undeva, câțiva dintre ei cultivă pământul.

— Sau fac troc cu cei care cultivă.

Toate astea se potrivesc cu ce a observat Brig mai devreme: lipsa copiilor. Acum are logică. Normal că nu și-ar lua copiii într-o călătorie în căutarea prăzii dacă ar avea un loc sigur în care să-i poată lăsa.

— Și nu e Avanpostul, spun eu. Nu fac troc cu noi.

— E destul de palpitant, spune Tam.

Curbura obrazului lui face să pară că zâmbește, chiar și când nu zâmbește. Are nasul în vânt, pistrui, iar părul lui de culoarea nisipului e tot încâlcit. E prea mic și n-are ce căuta aici.

— Cum ți-ai dat seama de asta? întreb eu.

— Știi tu. S-ar putea să fie mai mulți oameni aici. Nu doar bandiții.

— Asta nu e palpitant, spun eu.

Alte grupuri adaugă variabile misiunii. Din ce în ce mai mult, am siguranța că trebuie să fac asta *repede*.

— E problematic.

— Dar nu te-ai întrebat? zice Tam. Lumea-i mare. Știu că au murit mulți oameni pe vremea Pustiirii, când Uniunea s-a retras din Teritoriu. Dar dacă bandiții au găsit o cale de a locui acolo, poate c-au găsit și alții.

Mușchiul bâzâie în jurul gunoiului. Privirea mea o întâlnește pe a lui Tam peste grămada de resturi.

— Cu cât terminăm cu asta mai repede, cu atât e mai bine, spun eu. O să se întoarcă!

Arunc o privire în direcția în care se ascunde Brig. I-am spus să stea într-un loc unde să-l pot vedea și nu i-am dat niciun cuțit. E acolo, ghemuit în iarbă, la zece metri distanță. Ne urmărește. Fac un semn scurt cu capul spre el, iar el ridică bărbia, în semn că m-a observat, apoi își îndreaptă din nou atenția către cărarea pe care au luat-o sătenii când au plecat spre fluviu.

— Tu știi cine sunt părinții tăi? întreabă Tam.

— Ciudată întrebare, spun eu.

Am găsit o bucată de material textil, îmbibată în ceva grăsime. De la carne? De la gătit? S-ar putea să fie bună pentru pus focul, și nu cred că bandiții i-ar simți lipsa. O îndes în buzunarul de la piept, de unde iese ca o batistă scârboasă. Ce importanță are?

— Or să ne miroasă înainte să ne vadă, spune Tam, iar eu pufnesc – nu în râs la gluma lui, ci mai degrabă în semn că recunosc adevărul spuselor lui.

— Ce fel de carne e asta?

Iau o bucată de os cu zgârci și i-o dau lui Tam.

— E de la vreun animal care se găsește pe-aici, sau or fi adus-o cu ei?

— Pare-a fi pui.

Tam ia o mușcătură mică.

— Are gust de vânat, zice el, strâmbându-se. Ceva pasăre. S-ar putea s-o fi prins pe-aici. O fi prepeliță? Nu știu.

Am ajuns aproape de fundul grămezii de gunoi. Având atâția oameni de hrănit și de îngrijit, bandiții nu aruncă foarte multe.

— Deci presupun că *nu* știi cine sunt părinții tăi, spune Tam.

— De fapt, știu, spun eu, studiind un leș mic, despre care sunt aproape sigură că e de veveriță. Mi-o aduc aminte pe mama.

Nu mă sinchisesc să îi spun că e moartă. Probabil că și-a dat deja seama de asta.

— Dar tu?

Tam își scutură cojile de legume de pe mâini și respiră adânc.

— Trebuie să-ți spun ceva, zice el.

— Ce? întreb eu.

Nu acum, mă gândesc. *Singurul lucru care trebuie să ne preocupe acum e să recuperăm nava.*

Apoi, Brig e lângă de noi. Nici nu l-am văzut apropiindu-se.

— Vin bandiții încoace, spune el. Trebuie să plecăm.

AJUNGEM ÎN LUMINIȘ înaintea lui Naomi și a Eirei, lucru care are logică, pentru că ele aveau mai mult de mers până la dragă, iar noi am ajuns înapoi mai devreme decât plănuiserăm. Dar pe când soarele ajuns la zenit își începe coborârea, mă îngrijorez. Oare Naomi e bine?

De-asta am vrut ca ele să rămână în apropierea satului, mă gândesc, fumegând. *De ce m-a provocat Eira? De ce am lăsat-o să mă provoace?*

Tam, Brig și cu mine ne petrecem timpul adunând toate vreascurile pe care le găsim – tufe uscate, crengi și frunze.

— Cum cărăm noi toate astea până-n satul bandiților? întreabă Tam, cu ochii pe mormane.

— Cu sacul adus de tine, spun eu. Și dacă ne dăm jos cămășile, le folosim și pe-alea ca să mai împăturim câte ceva.

Tam clipește, iar eu dau ochii peste cap.

Avem haine pe dedesubtul cămășilor și, oricum, e penibil să ne preocupe decența vestimentară într-un moment ca ăsta.

— O să dureze ceva vreme și-o să fie nevoie de foarte multe drumuri ca să ajungă toate acolo, spun eu.

N-am vrut să adun vreascuri mai aproape de satul bandiților – dacă ne vede sau ne aude careva dintre ei, acum că zgomotul dragei a început să mai piardă din intensitate în timp ce merge în aval pe râu, tulburând apa?

— O să trebuiască să începem să cărăm imediat ce se întorc Naomi și Eira.

Lucrăm în liniște, punând bețe grămadă, de parcă am face o mulțime de focuri de tabără. Brig se apropie mai mult de mine.

— Fainã demonstrație de democrație ai făcut acolo, spune el. Când ne-ai pus să votăm.

— Așa-i? zic eu. Sunt sigură că te-a luat prin surprindere.

— Nu prea.

Vocea lui Brig e profundă, iar atunci când vorbește pe un ton scăzut, are o tonalitate aproape ca a dragei. Trebuie să mă aplec spre el ca să-l aud. Miroase-a mere și a pin, curat, în ciuda faptului că a înotat prin fluviu și a dormit pe pământ.

— De ce nu?

— Pentru că vrei ca toată lumea să fie implicată în plan dacă facem asta. Vrei să participăm toți, așa că încercăm să fie o reușită.

— Ai dreptate, spun eu. Și apropo de asta, am o întrebare pentru tine.

Brig își așază mai bine lemnele pe care le cară.

— Dă-i bătaie.

— De unde o cunoști pe Eira?

— Am lucrat împreună la o comandă, spune el.

— Pentru Amiral?

— Da, spune Brig, iar acum se simte o emoție în vocea lui – o fi... *jenă*?

— Ce comandă era?

— Avea legătură cu arta.

Brig e dornic să încheie discuția; privește în urmă la celelalte mormane de bețe, aproape cu jind. Mă gândesc la Eira și la toată munca ei, și brusc îmi dau seama despre ce e vorba.

— Fresca, spun eu. Aia e?

— Da, zice el. Eu sunt jumătate dintre bărbații din imagine.

— Poftim?

Nu sunt sigură ce vrea să spună.

— Jumătatea de sus sau jumătatea de jos?

Brig râde, de-a binelea.

— Vreau să zic că jumătate dintre bărbații din fresca aia sunt făcuți cu mine drept model.

— Pe bune? întreb eu.

Presupun că ar putea fi adevărat. Corpurile sunt doar niște recipiente; Eira copiază stilul obișnuit al figurilor din fresce. Iar când mă gândesc la corpul lui Brig, el chiar *este* genul de siluetă înaltă, suplă, atletică, unul dintre prototipurile pentru perfecțiune. Call avea acel gen de corp. Amiralul îl are pe celălalt – îndesat, musculos, ca de taur. Mă întreb dacă el e în

cealaltă jumătate de frescă, pe lângă faptul că e conducătorul, cel care stă în partea de sus a navei.

— Poe! Brig! ne strigă Tam pe nume, pe jumătate șoptit. *Uitați-vă!*

Siluetele lui Naomi și Eira se strecoară printre copaci, în soarele de după-amiază târzie. Pornesc prin tufișuri, cu pași mari, să mă întâlnesc cu ele.

— Îmi pare rău, căpitane! spune Naomi când putem vorbi fără să strigăm în gura mare și să-i alertăm pe banditi. Am mers încet pe drumul de întoarcere, din cauza mea, adaugă ea.

Fața-i pare mai pământie decât era azi-dimineață.

— Hai să ne uităm la rana aia, zic eu.

— Nu cred c-o să ne placă ce-o să vedem, spune Naomi.

Tam caută prin geantă după o soluție antiseptică pe care-a adus-o ca să-și curețe mâinile înainte de a găti; i-a curățat rana lui Naomi cu ea azi-noapte. Eira se freacă pe mâini cu niște soluție din aceea, apoi începe să desfășoare fâșia de pânză pe care-a legat-o în jurul brațului lui Naomi când i-a bandajat rana.

— Ce se-ntâmplă cu draga? întreb eu, în timp ce degetele Eirei trag cu blândețe de material, iar Naomi se pregătește să țină piept durerii.

— E în mișcare, spune Naomi. Cam în același ritm în care mergeam noi cu ea. Echipamentul de minerit pare în regulă. Blindajul tot n-a pornit încă.

Își trage sufletul în timp ce Eira desface bucata de cârpă aflată cel mai aproape de rană. Încă nu are septicemie – am văzut câteva răni de genul ăsta la depozitul de fier vechi, unde oamenii voiau să lucreze în continuare și nu s-au tratat așa cum trebuia –, dar nu arată bine. Tăietura e neregulată, iar din marginile ei țâșnește sânge și puroi.

— Fir-ar să fie! exclamă Naomi, privindu-și rana.

— O curăț eu de data asta, spune Tam. A mai trebuit să bandajez răni, în bucătărie.

Tam se apucă de treabă, iar Naomi privește spre mine.

— Căpitane, spune ea, e ceva ce trebuie neapărat să știi.

Eira aprobă din cap. Și ea pare istovită. Și-mi aduc aminte – și Tam voia să-mi spună ceva. Dar nu dă vreun semn că vrea să aducă subiectul ăsta în discuție. E concentrat pe rana lui Naomi.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu.

— Banditii au omorât un membru al echipajului.

Naomi tresare în timp ce Tam îi curăță rana în lungime cu soluția antiseptică.

Mi se face rău. Dar nu sunt surprinsă. Așa au promis prima oară, când l-au omorât pe Call. *Să-i zici Amiralului vostru că ne-am săturat să luați de la noi. Să-i zici că asta e ultima oară când mai lăsăm pe careva în viață.*

Știam că mințeau când au spus că o să ne lase să scăpăm cu viață dacă ne predăm.

— Ți-ai dat seama cine a fost? întreb eu.

— Nu, spune Naomi. Un bărbat. Cu părul șaten. Dar avea toată fața plină de lovituri.

Își acoperă fața cu brațul în timp ce Tam îi curăță rana.

— Cadavrul arăta rău.

— L-am găsit când ne croiam drum spre țărm, spune Eira. Era în aval față de dragă.

— Era încurcat în trestiile aflate de-a lungul râului, spune Naomi. Părea că banditii se descotorosiseră de el pe trapa pentru deșeuri.

Tam îi bandajează din nou brațul, iar ea îi mulțumește printr-un semn din cap.

— Poate că încerca să scape.

Tam termină de legat rana. Are o figură sumbră. O fi de la cum arată rana lui Naomi? Sau e pentru că-și dă seama cât e de norocos că banditii nu au pornit nava când încerca să se strecoare prin trapă?

Chiar a fost vorba de noroc? Oare e ceva adevărat din tot ce a spus despre tentativa lui de evadare?

— Ești sigură că era vorba despre unul dintre oamenii noștri?

Mă gândesc la bărbații de pe navă care aveau părul șaten. Corwin, capelanul, cine mai era...

— Purta uniforma noastră, spune Naomi, dar nu și bocanci.

Ăsta pare-a fi un argument în defavoarea evadării. De ce să încerce cineva să iasă prin trapa pentru deșeuri desculț dacă încearcă să o rupă la fugă?

Probabil că banditii au luat bocancii înainte să se descotorosească de cadavru. La urma urmei, sunt prădători.

Iau sacul lui Tam și încep să înghesui bețe în el, cu degetele țepene de furie.

— De când murise?

— Nu de mult, spune Eira. Nu era vreun semn că-l ajunseseră animalele.

Face o grimasă când aude cum sună cuvintele.

— Și nu era prea umflat de apă.

— Ce ați făcut cu cadavrul?

— L-am abandonat, spune Naomi. Nu am vrut să atragem atenția. Și n-am avut timp să-i săpăm un mormânt cum se cuvine.

Era singura opțiune, sincer vorbind, dar tot nu-mi place gândul că un membru al echipajului meu plutește cu burta-n sus pe fluviu. Îmi aduce aminte de momentul în care a trebuit să lăsăm cadavrul

lui Call în urmă. Lacrimile și furia cresc în mine, și le împing pe amândouă înlăuntrul meu, dar nu departe.

La noapte, ne vom întoarce.

Termină-l tu pentru mine.

Obișnuiam să-i spun lui Call finalurile viselor lui când el nu le știa.

Termină tu asta pentru mine, Call.

De-ar putea s-o facă!

CAPITOLUL 21

— Ar putea fi ultima noastră masă ca grup, spune Tam, cu o voce profundă, prefăcut amenințătoare.

Pune ultima porție de mâncare în bol.

Încercăm să prindem puteri pentru când o să trebuiască să cărăm totul spre marginea satului bandiților, pregătindu-ne pentru aprinderea focurilor. În noaptea asta, n-o să dormim deloc.

— Ți se rupe inima, aprobă Eira, intrând în jocul lui.

Tam îi zâmbește larg.

— Vrei să spui că s-ar putea să nu scăpăm cu viață din treaba asta? întreabă Brig.

— Bineînțeles că nu, spune Tam. În curând vom fi înapoi pe dragă, mâncând împreună cu ceilalți. Atât am vrut să spun.

Probabil adrenalina, gândul la ce va să vină mă aduc în pragul unei ilarități isterice. Toată povestea asta e ridicolă, imposibilă. Stau în pădure, mănânc alături de un grup de oameni adunați la întâmplare, am de gând să dau foc unui sat. Și cu toții ne prefacem că am putea să ne întoarcem la dragă, când sunt atâtea lucruri care-ar putea merge prost.

— Deci, spune Tam. Avem biscuiți, carne și brânză. Cine vrea să înceapă?

— Căpitanul ar trebui să mănânce primul, propune Brig.

— Nu, refuz eu. Naomi ar trebui. E rănită.

Naomi ridică bărbia. Am spus ceva greșit.

— Începeți cu Eira.

Eira clatină din cap.

— Brig a dormit cel mai puțin. El ar trebui să mănânce primul.

Îmi vine să râd. Cum o să recuperăm noi nava dacă lucrurile merg așa? Suntem lihniți, dar mai degrabă am flămânzi decât să ne recunoaștem slăbiciunea.

Ce mai echipaj!

— Bine.

Tam ia un biscuit din oală și i-l dă Eirei, care e cel mai aproape de el.

— Toată lumea să ia ce vrea și să dea oala mai departe.

Ia o mușcătură zdravănă din biscuit.

— S-ar zice că deja se știe că nu e nimic otrăvit.

— HAI SĂ MAI ANALIZĂM O DATĂ planul până nu se-ntunecă într-atât încât să nu mai vedem harta, spun eu după ce mâncăm.

Ne înghesuim în jurul desenului precis al Eirei din noroi.

— Brig, începe tu!

Vreau să fiu sigură că toată lumea are planul bine pus la punct.

— Mai întâi, terminăm de cărat vreascurile la marginea satului, spune Brig. Așteptăm până când adorm și sting toate luminile. Apoi, ne furișăm în sat. Avem două echipe care stivuiesc vreascuri la baza copacilor – Poe și cu mine, Tam și Eira. Naomi va turna kerosen peste fiecare grămadă imediat ce terminăm.

Naomi preia firul planului.

— Începem cu copacul din mijloc și o luăm spre exterior. Astfel, în cazul în care ne aud și nu reușim să ajungem la fiecare copac, putem să începem cu focurile de la copacii din centru și să sperăm că se răspândesc.

Îi fac semn Eirei să continue.

— După ce terminăm, spune ea, ne retragem în pădure și ne croim drum înapoi încoace, spre luminiș, ca să ne întâlnim, dacă nu cumva suntem descoperiți, iar bandiții sunt pe urmele noastre.

— Caz în care mergem în aval, în locul în care a fost atacată inițial draga, spune Naomi.

— Pentru că ei se așteaptă să fugim în adâncul pădurii sau să ne îndreptăm spre locul în care e draga acum, adaugă Eira.

— Odată ce ne adunăm, evaluăm pagubele și hotărâm următorul pas, spun eu. Dacă planul nostru cu focurile decurge bine, ceilalți bandiți o să vină pe țărm ca să-i ajute pe săteni. Furăm una dintre bărcile lor și câte arme putem, și ne îndreptăm spre dragă ca să o recuperăm.

Liniștea pădurii pare a ne înconjura când termin de vorbit. Când planul e expus astfel, e ușor să-i observi toate lacunele. Nu e infailibil, precum o navă, cum aș vrea eu să fie. Sunt atât de mulți factori nesiguri! Atât de multe moduri în care poate merge prost!

Fața bătută de vreme, plină de durere, a lui Naomi e aproape imposibil de citit. Tam radiază energie în timp ce își încrucișează brațele și fixează harta cu privirea. Eira înclină capul, gândindu-se, iar mintea ei ageră, ordonată, se pune în mișcare. Brig se lasă pe spate și fixează pădurea cu privirea, gândindu-se la ceva, iar forța lui alertă, solidă, își face simțită prezența în fiecare mișcare.

Sper să pot avea încredere în ei.

Pun bocancul în mijlocul hărții Eirei, acoperind câteva dintre casele bandiților, lăsându-mi urma tălpii în inima satului lor.

— Hai să-ncepem!

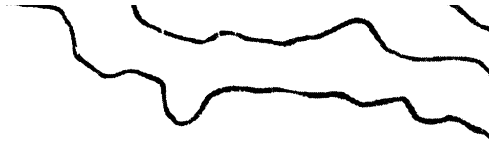

CAPITOLUL 22

FELINARELE DIN COPACI SE STING.

În afară de unul.

Se lasă noaptea. Mai târziu, la fel, lumina aceea rămâne aprinsă.

E casa din copac din stânga celei aflate chiar în centru, de unde aveam noi de gând să începem. Am adus toate vreascurile în apropierea satului și încă nu ne-a observat nimeni. Ne ghemuim împreună deasupra bețelor, crengilor și rămurelelor, focul nostru uriaș neaprins.

— *Credeți că știu că venim?* șoptește Eira.

Am crezut că o să obosim și-o să ne moleșim pe măsură ce se lasă noaptea. În schimb, simt un soi de energie apărând în aer, între noi. Nu știu ce e. Hotărâre? Teamă? Nu pot să văd fețele celorlalți în lumina slabă a stelelor și a lunii, dar parcă venele noastre, ale tuturor, s-au prefăcut în aur, conduc electricitatea, aruncă scântei și trec de la unul la altul.

De parcă, pentru moment, am fi conectați cu toții.

— Dacă lumina nu se stinge în curând, spun eu, schimbăm planul. Începem cu copacii cei mai apropiați de noi și ne croim drum spre mijloc.

Cerul nopții e negru ca tăciunele. Curând, culoarea i se va deschide, ajungând la cel mai închis albastru. Suntem în zori. Când se îngână ziua cu noaptea.

— Să încercăm mâine, oare? întreabă Tam.

Tonul lui e temător. Plin de speranță.

— Nu, spun eu.

Nu ne surâd astrele, dar poate că n-o să ne surâdă niciodată. Ar putea să repună blindajul în funcțiune în orice moment. Și unele lucruri chiar *sunt* în favoarea noastră. Nu plouă. Am reușit să aducem toate vreascurile aici fără să fim prinși. Suntem aproape. Atât de aproape!

Iar acum doi ani am făcut o promisiune.

BRIG, TAM, EIRA ȘI CU MINE alergăm chirciți, întrecându-ne până la casa din copac cea mai apropiată, ducând cu noi bluzele și sacul lui Tam, pline de vreascuri. Crengile se îndoaie și se rup de umerii mei goi în timp ce trecem pe-acolo.

— *Acum*, șoptesc eu din nou, imediat ce ajungem la baza primului copac impunător și lăsăm vreascurile pe pământ.

Mânuim rapid bucățile de lemn, stivuindu-le cât de iute putem. Ceea ce părea atât de mult acum pare foarte puțin în comparație cu masivitatea trunchiului de copac.

Iarăși trebuie să schimbăm planul.

— Dublați vreascurile la fiecare pom, le șoptesc eu celorlalți.

Suntem la o răsuflare distanță unii de alții, iar ei mă țintuiesc cu privirea. Înainte să apuc să explic – *ar fi mai bine să facem să ardă jumătate dintre copaci decât să se răspândească prea puțin* – ei scot sunete prin care-și exprimă acordul.

Sunt de partea mea.

— Spuneți-i lui Naomi că poate începe imediat ce terminăm noi cu prima grămadă, îi spun eu lui Brig.

Tam, Eira și cu mine alergăm, fără zgomot, înapoi spre grămezile de vreascuri, ca să adunăm mai multe. Brig ni se alătură câteva clipe mai târziu. O luăm la goană printre copaci și

punem vreascurile la poalele lor. Am frecat cu pământ hainele pe care le purtăm, astfel încât să nu strălucească prea puternic pe lângă copacii cufundați în întunericul nopții, dar tot pot să văd albul ochilor și dinții celorlalți, în timp ce ne furișăm de colo-colo.

Mirosul kerosenului pe care-l toarnă Naomi se simte puternic în aer în timp ce noi, ceilalți, ne vedem de treabă. Îl inspir adânc – acel miros de chimicale inflamabile, *cunoscut*.

Îmi aduce aminte de nava mea.

Oare bandiții îl simt? Oare, în visele lor, se întreabă ce anume e? Își aduc aminte de prima navă care a ars? O să își aducă aminte de ce merită asta?

Noi cinci ne adunăm în pădure, cu răsuflarea tăiată. Nu mai avem vreascuri, nu mai e kerosen, în afară de puținul rămas la plită, pe care mi-am legat-o de spate cu o curea. Nu am încredere în altcineva să pună focurile.

— A venit momentul, spun eu.

Cerul s-a mai luminat o treaptă sau două în timp ce noi dădeam zor, iar acum pot să văd pelicula de pământ și transpirație de pe membrii echipajului meu. Bandajul lui Naomi. Degetele agere, delicate ale Eirei. Gura lui Tam, cu strâmbătura sarcastică din colț, care nu dispare niciodată. Tăietura de pe nasul lui Brig, de când a sărit de pe dragă. Zgârieturile din ultimele câteva zile și din noaptea asta. Pădurea ne-a umplut pielea de zgârieturi de la crengi și copaci. A gravat și a scrijelit pe pielea noastră o limbă pe care nu o înțelegem.

Niciunul dintre noi nu a fost prins.

Încă.

— Te ajut eu, se oferă Brig.

— Nu, refuz eu. O fac singură.

— Te așteptăm aici până termini, spune Naomi.

Tam se întoarce cu spatele, de parcă n-ar putea să suporte să mă vadă având în vedere ceea ce urmează să fac, iar Eira îmi pune mâna pe umăr.

— Nu, spun eu. Așa o să aveți un avantaj. *Mergeți.* Vă ajung din urmă.

O ezitare. Apoi, Tam înaintează prin tufe, fără să arunce o privire în urmă sau să-și ia la revedere. Simt energia dintre noi cum se pierde, cum dispare. Naomi îmi face un semn din cap și îl urmează, iar Eira, după ce aruncă o privire rapidă spre Brig, pleacă și ea.

— Pleacă de-aici, îi spun eu lui Brig. Ține-i pe toți lângă tine, dacă poți. Nu știm ce-o să facă focul. O să vă găsesc cât de repede pot.

Nu aștept să-l văd plecând.

Mă las repede jos, la pământ. La baza copacului, gata să îmi încălzesc mâinile reci și inima obosită cu acest foc, mă aplec. Aprind plita cu bricheta. Pâlpâie și se trezește la viață, o flacără albăstrui-portocalie, o molie, o bătaie de inimă. O țin aproape de vreascuri.

Flacăra se aprinde.

Nu am timp s-o văd urcând. Trec la următorul copac.

Apoi, la următorul.

Focurile trosnesc în timp ce absorb kerosenul și mistuie vreascurile. Răsuflarea îmi răsună puternic și sălbatic în urechi în timp ce alerg spre următorul copac. Oare banditii nu mă aud? Nu mă simt, nu-mi simt mirosul, gustul, nu știu că vin?

Nimeni, nimic nu se mișcă în case.

Îmi stă inima-n loc. Dacă sunt goale? Dacă banditii au reușit să dispară cumva ca măgaru-n ceață? Dacă și-au abandonat satul?

Nu sunt destul de atentă când pun al cincilea foc, iar flăcările îmi ating degetele. Șuier de durere și-mi bag repede mâna în pământ ca să sting flacăra.

Nu-i a bună.

Îmi dau seama.

Nu mai am ce face acum.

Nu băga în seamă durerea. Mergi mai departe.

Mâna arsă îmi tremură în timp ce aprind focul la al șaselea copac. Îmi văd la lumină pielea bășicată și stomacul mi se întoarce pe dos. Pielea s-a strâns și e fierbinte, stratul de deasupra s-a desprins și e carne vie. N-ar fi trebuit să sting focul cu pământ. Acum, grăunțe mici de pământ îmi intră în rană.

Tam avea dreptate. Ar fi fost cumplit să mor arsă. Mă doare de tâmpesc, dar mai am copaci de aprins.

Un zbieret răsună în noapte.

— Foc! strigă cineva, de sus, dintr-unul dintre copaci. FOC!

Vocea îngrozită a unei femei. Cineva îi răspunde, tot cu un strigăt.

Chiar *sunt* aici. În case, în copaci.

În întunericul plin de fum, mâna încă mă doare, iar luminile încep să se aprindă deasupra mea; îmi dau seama de ceva: *Nu vreau să fiu aici când se întâmplă asta.*

Când urlă și mor. N-am fost niciodată acolo. Nici când i-a tăiat draga în bucăți.

Nici n-am fost acolo când a murit Call.

Mai am de pornit două focuri.

Oare mă pot vedea în întuneric? Un demon chircit lângă flacăra alb-albăstrui-portocalie?

Flăcările se năpustesc asupra copacilor ca niște îndrăgostiți. Îi ling cu limbile lor, pâlpâie, îi ating, îi gustă, apoi...

Un vuiet mistuitor.

Am ajuns la ultimul copac. Răsuflu șuierat, pregătindu-mă sufletește pentru a înfrunta durerea.

În momentul de dinainte să ating vreascurile cu plita, fac altă greșeală. O mișcare de deasupra îmi atrage atenția, și ridic privirea.

O siluetă profilată în lumina felinarului. Cineva lasă în jos o scară.

Bineînțeles, încearcă să scape. Ar trebui să ard copacul. Dar e ceva cu forma acelei umbre.

Las plita jos, pun mâna bună pe scară.

Call?

Silueta se profilează pe pereții de pânză. Vine mai aproape.

Ar putea fi adevărat.

Dacă a supraviețuit? Dacă eu doar am crezut că era mort? Dacă l-au luat bandiții cu ei?

Știi ce ai văzut, Poe! Știi că m-ai văzut mort!

Nu-mi spune că ești mort, Call! Nu-mi spune ce am văzut!

Ideea dinlăuntrul meu e o pasăre enormă, care fâlfâie din aripi, un pește uriaș, care se-mpiedică în propriile aripioare. De când e aici? Gândul ăsta? Speranța asta flămândă, cu gura căscată?

Încă din prima noapte în care am văzut casele bandiților, am fost atrasă de ele, ca molia de flacără, deși nu-mi stătea în fire. Poate din cauza asta.

Vin, Call!

Urc pe scară, ajung în copac. Îmi las ceva din piele pe trepte când uit de mâna rănită și mă folosesc de ea. Scara scârțâie ușor sub greutatea mea.

O siluetă întunecă pragul. Vine să mă întâmpine. Buzele mi se deschid, ochii mi se închid.

Call. Mi-a fost dor de tine! Mai mult decât pot spune. Sau respira. Sau trăi.

Știi cum a fost să exist fără tine?

Deschid ochii.

CAPITOLUL 23

Ultimul lucru pe care-l observ înainte ca silueta să mă ia de mână:

Echipajul meu.

Arunc o privire în urmă și le văd ochii reflectându-se în tufișuri, ca ai unor animale. Mă urmăresc.

S-au întors.

Le-am spus să nu o facă, dar ei au făcut-o.

Îmi pare rău! îmi vine să spun. Am căutat trădătorul în toți. Brig. Naomi. Eira. Tam.

Trebuia să-mi fi dat seama că eu eram.

CAPITOLUL 24

ÎNTINDE MÂNA DUPĂ A MEA.

În momentul ăla, văd greșeala pe care-am făcut-o.

Nu e Call.

Înalt, slab, cu ochii negri, e mai în vârstă decât a apucat Call să fie. E bărbatul care era la conducere în noaptea în care au pus stăpânire pe prima dragă. Bărbatul care mi-a dat mesajul pe care să-l duc înapoi la Avanpost: *E ultima oară când mai lăsăm pe careva în viață!*

I-am văzut umbra și l-am transformat în Call. M-am gândit la noaptea aceea, la o navă care ardea cu flăcări mari, și m-am trădat pe mine însămi. Mi-am spus că s-ar putea să fie în viață Call, când știam că era mort.

Banditul mă apucă de mâna arsă și mă târăște în căsuța din copac, și simt durerea, simt nervii arzând, văd fața individului care l-a omorât pe Call...

Nu e Call.

Lumina se stinge.

CÂND ÎMI REVIN, banditul stă față-n față cu mine. Mâinile și picioarele îmi sunt legate. Îmi ia o clipă să mă concentrez, să privesc prin jur, în umbre, și să îmi obișnuiesc ochii, dar când îmi dau seama unde sunt, îmi vine să râd.

Cabina căpitanului.

Sunt din nou pe nava mea.

Deși în cabină există un pat și un scaun, m-au sprijinit de perete, nituri și îmbinări apăsându-mi pe coloană.

Totuși, nu m-au omorât din prima. Și cineva mi-a bandajat rana. Mâna mi-e înfășurată în tifon, iar pielea din jurul ei e curată. Restul – din ce văd eu, oricum – e jegos, sunt tot îmbrăcată în bluza pe care-o aveam pe dedesubt și în pantalonii de uniformă, iar în picioare am bocanci.

— Câți au murit? întreb eu.

Banditul are pielea arsă de soare și murdărie sub unghii. Ține cuțitul lui Brig, și pe cel al lui Tam, în mâini.

Ar fi trebuit să-i dau un cuțit lui Brig.

Oare l-au capturat?

Și pe ceilalți?

Apoi observ că din buzunarul bluzei mele lipsește obișnuita greutate a riglei lui Call. *Nu se poate.* Oare mi-a căzut din buzunar în timp ce ardeam copacii? Când urcam pe scară?

Oare a ars?

Îmi vine să-l întreb pe bandit dacă a luat-o, dar nu pot, nu fără să dau de gol cât de mult înseamnă pentru mine. În schimb, îmi repet întrebarea de mai devreme, făcând-o să pară mai exactă.

— Câți *bandiți* au murit?

Îmi mișc picioarele și îmi aduc genunchii în față, încercând să nu intru-n panică pentru că mi-am pierdut rigla și pentru că am fost legată în halul ăsta.

— Nu ne numim bandiți, spune el. Ne numim hoinari.

Bagă ambele cuțite în buzunarul de la bluză.

Oare și rigla e acolo?

Apoi se ridică și întinde brațele, atingând tavanul jos. E un chin. Mi-aș dori să pot face la fel.

— Iar tu ești liderul, spun eu.

E cel care era la conducere în noaptea în care a murit Call; e cel care acum ocupă cabina căpitanului – cabina *mea*.

— Acum conduc și echipajul tău, spune el. Au fost de acord să ne ajute, în schimbul vieților voastre.

Se așază la loc pe scaun, bătând cu degetele în genunchi.

— Poe Blythe. Fost căpitan al acestei nave. Proiectanta acestui blindaj. O să ne-ajuți să-l reparăm.

Arată spre mâna mea.

— Ți-am bandajat arsura. E gravă, dar tot o să fii în stare să lucrezi.

Se așteaptă să-i fiu recunoscătoare? Îl studiez îndeaproape. Are multe zone cărunte amestecate cu negrul părului lui. E ras. Are o privire indescifrabilă și gura nu-l dă deloc de gol.

— Nu o să vă ajut să reparați nava, spun eu.

Apoi, pun din nou întrebarea. Până nu-mi răspunde, nu încetez.

— *Câți bandiți au murit?*

— Mă cheamă Porter, spune el. Nu vrei să știi câți membri ai echipajului tău au murit, înainte să întrebi câți dintre ai mei au murit?

— Știu că ai omorât cel puțin unul, spun eu. Cadavrul era în râu.

— A încercat să scape prin trapa pentru deșeuri.

Porter trage scaunul mai aproape de mine. Privirea lui e calmă, lipsită de teamă, deși un picior i se tot mișcă în sus și-n jos, fremătând de energie.

— Fără bocanci?

Porter ridică din umeri.

— N-a fost la fel de norocos precum prietenul tău, Tam.

— Tam nu e prietenul meu, spun eu.

O să încerc să-i acopăr pe ceilalți cât de mult pot. E mai bine dacă Porter crede că lucrez singură.

Dar după cum ridică din sprâncene, cred că nu mușcă momeala.

— Fie că e, fie că nu e, o să-l găsim. O să-i găsim pe toți!

Porter împinge scaunul și se ridică din nou. De când sunt trează, e în mișcare continuă. Mă termină gândul că eu nu sunt.

— Niciunul dintre ei nu contează pentru mine, spun eu.

Adulmec aerul din cabină, încercând să simt ce nu-mi spune Porter. Oare pe hainele lui se simte miros de moarte cumplită, prin ardere, prin pârlire?

Sunt mirosuri cunoscute. Material textil ars, kerosen, altceva, ce nu prea pot să descriu, dar recunosc. Ceva rece.

Porter aruncă o privire spre mine, apoi încă una spre ușă. Îmi aduce aminte de o pasăre, care privește totul, care stă cu aripile pregătite.

— Dacă repari blindajul, o să știu că ești cu adevărat Poe Blythe, spune el.

Mai că-mi vine să râd. Ce joc mai e și ăsta? Ăsta vrea să repar blindajul ca să-mi dovedesc propriul nume? Și de ce ar vrea cineva să fie în locul meu?

— Toată lumea știe că eu sunt Poe Blythe.

Mă gândesc cum arăt, probabil – părul împletit încâlcit, hainele jegoase, fața murdară, plină de furie.

— Ai spus-o cu gura ta. Echipajul meu ți-a spus.

— Tot echipajul știe că Amiralul a *spus* că ești Poe Blythe, zice el. Înainte nu te știau.

— Naomi mă știa, spun eu. Secundul. Am fost împreună în celălalt voiaj.

Porter ridică din umeri.

— Nu pot s-o întreb pe ea. N-am găsit-o încă.

Neliniștea clocotește în mine. E un semn bun? Că n-au capturat-o în pădure? Sau e de rău? Era bolnavă. Sper că au rămas ceilalți cu ea.

— *Tu* știi, spun eu. M-ai văzut pe navă. Acum doi ani.

Gata.

E prima oară când o spun. Când recunosc că ne-am mai văzut. Că îl știu, și știu de ce e-n stare.

Porter nu clipește.

— Asta nu-nseamnă că ești aceeași persoană care-a construit armura.

Mă apucă de partea superioară a brațului și se apleacă spre mine.

— Din ce știu eu, Poe Blythe e un mit.

Un mit adevărat! îmi vine să spun. *Din cauza ta. Tu l-ai omorât pe Call!*

— Cu cât cooperezi mai repede, cu atât va fi mai ușor, spune Porter. N-o să mănânci și n-o să bei până nu lucrezi.

Îmi dă drumul la braț și deschide ușa.

— Vin imediat.

— Câți? întreb eu, în timp ce el mă lasă în urmă. Câți au murit în incendiu?

Dispare fără să-mi răspundă.

Dar eu cred că pot să aproximez.

Pentru el: prea mulți. Pentru mine: nu destui.

CAPITOLUL 25

Următoarea persoană care intră e o tânără care pare cu vreo câțiva ani mai în vârstă decât mine, cu părul lung și roșcat, și cu o pușcă prinsă în curele de spate. Imediat ce intră, îmi dau seama că e furioasă.

Se așază pe scaun și-și apropie fața de a mea. De parcă ar vrea să arate că nu-i e teamă. Și nu-i e – nu văd nicio urmă de teamă pe fața sau în mișcările ei. Dar mă urăște, și vrea să știu chestia asta.

Nici măcar n-așteaptă să vorbesc eu prima.

— Îți lasă prietenii acolo, afară, zice ea.

Prieteni. Toată lumea folosește cuvântul ăsta.

Mă întreb dacă l-ar folosi cineva pentru mine.

— N-au decât să moară sau să se întoarcă pe navă, continuă ea. Dar noi nu pierdem resurse să-i căutăm.

— Ați încercat asta mai devreme, spun eu. Și n-a mers. V-ați dat seama c-aveți nevoie de mine ca să reparați blindajul.

— Poate! zice ea, ridicând din sprâncene. Sau poate-ai intrat direct în mica noastră capcană când ai încercat să-ți pui foculețele.

Mă face să par penibilă. Nu încerc să stau mai dreaptă. Ar însemna că mă afectează ce spune ea. Dar îmi îndrept privirea spre a ei.

— Sau s-ar putea, spune ea, ca ei să te fi dat de gol. Poate te-au trădat. S-ar putea să fie la cantină acum, toastând pentru capturarea ta. Nu știi dacă e *ceva* adevărat în tot ce-ți spun!

Are un accent pe care nu știu de unde să-l iau; unul care nu prea sună ca al celorlalți bandiți. Când se lasă pe spate și-și încrucișează picioarele la nivelul gleznelor, observ că și bocancii îi sunt diferiți – au un design mai aerodinamic decât am văzut până acum, iar pielea din care sunt făcuți e de calitate. Dar sunt făcuți pentru a fi folosiți – sunt scâlciați și uzați. Mi-ar plăcea să-i încerc.

— Nava ia foarte mult aur, spune ea. Sistemul de minerit funcționează în regulă.

Nava.

Încerc să afișez o figură inexpresivă, dar ceva de pe fața mea pare a-i arăta că înțepătura ei și-a atins ținta. Îmi zâmbește, un zâmbet care e mai puțin o expresie a unei emoții și mai mult o grimasă calculată.

— Pe *tine* cum te cheamă? întreb eu.

— Nu răspund la întrebarea asta, spune ea.

Își suflecă mânecile, încheindu-le frumos nasturii. Oare are de gând să mă lovească? Are cicatrici pe brațe. S-a ars și ea, dar acum ceva vreme. Deși rănile s-au vindecat, cicatricile fac să pară că o parte din pielea ei are o hartă pe ea. O invidiez pentru fiecare mișcare lejeră, pentru bluza ei albastră cu nasturi care e relativ curată, pentru părul ei lucios.

— Am auzit toate zvonurile despre tine. Umblă vorba că noi ți-am omorât pe cineva drag într-un voiaj de-acum doi ani, și te-ai hotărât să pornești pe urmele noastre.

Să nu îndrăznești să vorbești despre Call!

Mă întorc cu spatele, dar ea se mută astfel încât să mă fixeze cu privirea.

— Coloniștii iau *mereu*, spune ea.

Pușca din spatele ei e îndreptată spre tavan, ca un deget care face un gest acuzator sau obscen.

— Asta faceți voi.

— Voi nici nu vă dăduserăți seama cum să explorați voi înșivă aurul, spun eu. Am jucat corect.

— Tu crezi că voi ne-ați luat numai aur?

Se așază la loc, dar toți mușchii-i sunt încordați și orice aparență a relaxării a dispărut.

— Vreau să repari nava asta, *Poe*, spune ea.

Când îmi aud numele-n gura ei, îmi vine să mă strâmb, dar mă abțin.

— Păcat că nu depinde de tine, *Lily*, spun eu.

— Nu așa mă cheamă.

— N-ai vrut să-mi zici cum te cheamă, zic eu. Așa că ți-am dat numele navei mele.

— Acum e nava noastră, spune ea. Și tu *chiar* o să repari blindajul. Iar eu o să te dau dragei de mâncare și-o să o las să te toace mărunt.

Mă îndepărtez de perete, astfel încât să stau mai dreaptă-n capul oaselor.

— Ei, *asta*-i ceva concret, spun eu.

— Am chestia asta în plan de ceva vreme, zice Lily.

Încearcă să mă apuce de mâini. Eu încerc să le iau repede din fața ei, dar mișcarea bruscă îmi dezlipește bandajul de piele și șuier fără să vreau. Așa că nu mă dau din nou înapoi când începe să-l dezlege, cu mișcări din degete iuți și pline de încredere.

— Coborâm pe puntea de minerit ca să poți să lucrezi la repararea panoului, spune ea. Dacă încerci să evadezi, te calc pe mâna arsă. Te lovesc cu piciorul în coaste. Fac tot ce-i nevoie să fac.

Nu mă îndoiesc că ar fi în stare să o facă. Pentru că eu cred că știu ce s-a întâmplat. De ce mă urăște într-un mod atât de concret.

— Blindajul meu a omorât o persoană pe care o iubeai, spun eu.

Apoi, pentru că am trăit-o și eu, modific ultima parte.

— O persoană pe care *o iubești!*

Buzele lui Lily sunt o linie subțire. Privirea ei mă arde.

— Și zi, cine-a fost? întreb eu. Tata? Mama? Sora? Un prieten? Un iubit?

Cu o mișcare rapidă, Lily se apropie de mine, micșorând distanța mică dintre noi, așa încât îi văd ochii, pistruii, gura curbată și dinții sclipind. Deși nu-mi vine, clipesc.

— Repară-l! spune ea.

Oricât ar suna de tentant, oricât de recent am făcut greșeala de a spera că imposibilul ar putea fi adevărat – când am avut impresia că l-am văzut pe Call, acolo, viu și așteptându-mă –, e important să ținem minte cum stau lucrurile.

Morții sunt morți.

Privirile noastre se întâlnesc.

— Știi că nu pot.

CAPITOLUL 26

Și coborâm, în adâncul dragei.

În timp ce mergem în jos pe scări spre puntea de minerit, Lily și cu mine suntem atât de apropiate una de alta, încât îi aud respirația în spatele meu. Pentru o clipă, mă gândesc să mă opresc în loc, să-mi las capul pe spate și să-i trag una în bărbie, luând-o prin surprindere și doborând-o la podea. Îmi citește gândurile, și-i simt pușca apăsându-mi pe coloana vertebrală.

— Mișcă mai departe! îmi poruncește ea.

Intrăm pe ușa deschisă din capătul scărilor și inspir mirosurile de ulei de motor și de pământ de pe puntea de minerit. Doi dintre mașiniștii mei și un electrician ridică privirile, le pică fețele și sunt șocați să mă vadă. Lucrează la panoul de control cu mărunțaiele pe-afară, cel în care-am tras eu, și sunt înconjurați de cabluri, de condensatoare și de solenoizi. Mă întreb dacă au folosit fiecare piesă de rezervă ca să încerce să repare harababura produsă de mine.

— Vă salut, ofițer Wray, ofițer Lopez, ofițer Jones, spun eu, iar ofițerul Jones ridică mâna, cea pe care n-o are încurcată într-un pumn de fire roșii, ca să-mi răspundă la salut. Apoi își dă seama ce face și lasă mâna pe lângă corp, aruncând o privire agitată spre Porter, care stă lângă el.

— Bine lucrat, țineți-o tot așa! continui eu, în timp ce trecem pe lângă ei, de parcă aș fi căpitanul, de parcă n-aș fi plecat și de parcă ei n-ar lucra acum pentru Porter. De parcă n-ar distruge tot ce am construit eu.

Ei vor să supraviețuiască. Înțeleg lucrul ăsta. Dar asta o să facă situația mai complicată.

— Sus, aici, spune Porter.

Ne face semn mie și lui Lily să-l urmăm pe treptele de metal, spre platformă, spre platforma pe care Brig și cu mine stăteam înainte ca bandiții să pună stăpânire pe navă. Observ niște saci enormi de pânză și de rafie și pachete cu scule pentru membrii echipajului, înghesuite și proptite de balustrade. Sunt *peste tot*. Or fi cadavre? Înghiontesc unul cu piciorul. E plin de forme mai mici, cu cocoloașe.

Aur. Oare chiar au luat atât de mult într-un timp atât de scurt?

— E fix ce crezi tu că e, spune Porter.

În vârful platformei, el și Lily mă poziționează astfel încât să am vedere la partea principală a punții, nu în direcția transportorului. Văd de sus ce muncesc și cât aur au adunat. Recipientele de depozitare sunt pline. Au luat cupele de minerit de pe elevatoare și le-au umplut cu aur. E plin peste tot de saci. Câteva dintre bărcuțele ușoare ale bandiților sunt pe podeaua punții de minerit, și sunt și ele pline cu aur. Urmăresc mai departe și observ că echipajul aruncă aur *dintr-o* cupă de minerit. E nevoie de patru oameni pentru a face asta. Aurul se răstoarnă pe podea. Bărbații cară cupa spre deschizătura prin care intră de obicei cupele în navă și, spre marea mea mirare, împing recipientul gol în fluviu.

Ăștia aruncă aurul peste bord!

— Ce naiba faceți? țip eu, înainte să apuc să-mi dau seama ce se întâmplă.

Văd o față, fulgerător – cineva de pe podea îmi aruncă o privire, dar nu pentru mult timp.

Muncitorii răstoarnă a doua cupă.

— Ce-i în *capul* tău? îl întreb pe Porter.

De ce s-arunce cupele de minerit peste bord? Asta înseamnă că nu le pot refolosi. Au luat cam cât aur pot duce, dar n-ar vrea să păstreze echipamentul intact pentru încă un voiaj?

Gândește, Poe!

Dacă aruncă echipamentul, înseamnă că nu au de gând să mai facă un voiaj.

Asta-i tot, pentru ei. Voiajul ăsta cu draga va fi primul și ultimul. Nu mai au nevoie de cupe. S-au burdușit cu aur.

De ce vor *ei* aur? Din motivele la care m-am gândit mai devreme, toate acele întrebuințări pe care le au pentru el? Sau au nevoie de aur ca de o monedă de schimb? Datorează ceva cuiva?

Și de ce să arunce recipientele *acum*? Ar putea pur și simplu să depoziteze aurul în ele până când ajungem oriunde se duc banditii!

Răspunsul îmi vine repede. Pentru că recipientele sunt grele. *Foarte* grele. Vor să păstreze aurul, dar să se descotorosească de o parte din greutate.

Au încărcătura lor prețioasă, dar trebuie neapărat să grăbească mersul lucrurilor. Sunt îngrijorați în legătură cu ceva. Sau cu cineva.

— Vreți să vă mișcați mai repede, zic eu. Și sunteți prea grei.

— Singurii oameni care-au rămas la bord sunt cei de care avem nevoie pentru a păstra nava în stare de funcționare.

Porter își sprijină coatele de balustrada platformei, dar privirea îi alunecă de-a lungul podelei, îndreptându-se din nou către trapa pentru deșeuri. Are cearcăne închise la culoare.

— I-am trimis pe toți ceilalți în fața noastră. Când ajungem la destinație, o să dăm restului echipajului vostru de ales dacă vrea să rămână cu noi sau să moară.

Râd, tare și rece.

— Deci acum le dați oamenilor de *ales* înainte să-i omorâți?

— E mult mai uman decât ceea ce ai făcut tu, spune Porter.

Fac un pas involuntar în direcția lui, gata să mă năpustesc asupra lui, dar cătușele mă țin pe loc. Îmi alunecă înapoi pe partea rănită a mâinii și simt cum una dintre bășici mi se sparge și supurează.

— Voi împușcați oameni pe la spate, spun eu. Noi am făcut blindajul *după* ce voi ați ucis primii.

— Eu nu vorbesc despre ce s-a întâmplat pe fluviu și pe drage, spune Porter.

— Păcat, zic eu, pentru că eu *exact* despre asta vorbesc!

Durerea și furia mă fac să văd literalmente roșu în fața ochilor în clipa aia. Sânge, foc și tot ce-au făcut bandiții.

— Ascultă-mă o clipă!

Porter stă foarte liniștit și, pentru prima oară, îl pot privi direct în ochi. Sunt căprui, ca ai mei, și la fel de plini de furie.

— Tu știi doar ceea ce ți-a spus Amiralul, spune el. Varianta noastră nu o știi.

— Eu știu varianta *mea*! îl contrazic eu. N-a trebuit să-mi spună Amiralul nimic despre voi. Am văzut cu ochii mei.

Îmi arde tot corpul. Stau să plesnesc. Vreau să scap din pielea asta. Vreau să ies din propria-mi minte, fierbinte, bășicată.

— Avea de gând să dea alarma, spune Porter. Nu am avut de ales.

— Asta-i o *minciună*! zic eu. Puteai să-l împușți în picior. Să-l dobori fără să-l ucizi.

— Ce vrei să facem? întreabă Lily. Să *reparăm* lucrurile?

Îmi reproduce discuția pe care am avut-o în cabina căpitanului.

— Știi că nu putem!

Eu aveam dreptate atunci. Ea are dreptate acum.

Nu avem cum să remediem situația asta.

Morții sunt morți.

— Nu vrei să știi ce-au făcut coloniștii? întreabă Lily. E mai rău decât să-mpuști pe cineva în spate.

Nu vreau să știu. Cobor din nou privirea spre echipaj, care lucrează pe puntea de minerit, spre sacii grei cu aur, spre orice altceva în afară de oamenii ăștia care vor să ne spună nouă că orice am făcut noi e la fel de rău ca uciderea lui Call.

— Ai observat că nu avem niciun copil printre noi? întreabă Porter.

Chipul lui Brig îmi trece ca o străfulgerare prin fața ochilor, expresia lui grijulie, atentă. El a observat.

— Îi ascundem, spune Porter. Departe de aici. Știi de ce?

Bineînțeles că nu știu. Dac-aș putea să-mi mișc mâinile, mi-aș acoperi urechile. Îndur destule fără să-mi dea ăștia și mai multe de îndurat.

— Amiralul vostru i-a luat, spune Lily. Ani întregi, *voi* ați făcut raiduri. Ne-ați luat copiii și i-ați dus în orfelinatele voastre.

Orfelinate.

Corpul îmi înțepenește. *Patul meu. Ușile grele. Ceilalți copii. Singurătatea.* Eram atât de singură, până am dat de Call.

— Și mai ziceți că *noi* suntem bandiți!

Vocea lui Porter e joasă și furioasă.

— Nu e adevărat, spun. Eu am crescut într-un orfelinat. Și mi-o aduc aminte pe mama. Îmi aduc aminte că am fost crescută în Avanpost înainte să moară ea.

— Aa, păi *tu* ești de la Avanpost până-n măduva oaselor, spune Lily, cu disprețul răsunându-i în voce. Dar asta nu înseamnă că toată lumea din orfelinatele alea e de-acolo.

Arată spre un bărbat de jos, de pe punte, care are arma îndreptată spre mașiniștii noștri în timp ce lucrează.

— El e Mac. Coloniștii i-au luat fiica. Avea patru ani. Acum ar avea opt.

Lily se încruntă la mine.

— Am *văzut* când s-a întâmplat.

— Amiralul voia mai mulți muncitori, spune Porter. Și-a convins Cvorumul că era vorba despre o misiune umanitară. A susținut că, dacă Avanpostul ne lua copiii, puteau avea acces la îngrijire medicală și la învățarea unei meserii. Puteau fi crescuți pentru a suplimenta și sprijini societatea Avanpostului.

Porter oftează, o exprimare prelungă a furiei și a tristeții.

— A spus că ar fi o viață mai bună pentru copii decât dacă ar rămâne aici, cu noi.

— Atunci ne-am pus în mișcare, spune Lily, dar ei ne tot găseau.

Fac un pas înapoi, împiedicându-mă de un sac cu aur. Niciunul dintre ei nu dă să mă prindă, dar mă îndrept înainte să cad.

— Știam o grămadă de copii din orfelinatul unde am locuit, spun eu. Niciunul dintre ei nu a spus că a fost furat.

— Coloniștii îi iau când sunt foarte mici, îmi explică Porter. Le dau niște medicamente, care îi fac să fie confuzi, apoi le spun că părinții lor au murit. Mai târziu, memoria le revine la normal. Cu timpul, pot ajunge chiar să-și readucă aminte de începutul raidului. Dar nu-și aduc aminte exact cum au ajuns acolo unde sunt acum. Nu-și aduc aminte de sfârșit.

Nu-și aduc aminte de sfârșit.

Nu. Nu se poate să fie adevărat. Sau se poate?

— *Termină-l pentru mine, a spus Call.*

Call. De-asta te văd peste tot aici? Ăsta a fost începutul tău?

CAPITOLUL 27

CHIAR MI-AR PLĂCEA CEVA DE BĂUT.

Niște mâncare.

Medicamente.

— Ai chiar aici, spune Lily. Totul.

Am ajuns din nou în cabina căpitanului. În cabina mea. Presupun că mă țin aici pentru că e mică și ușor de păzit. Și dacă sunt încuiată aici de una singură, nu pot să conving pe niciunul dintre membrii echipajului care mi-au mai rămas să mă ajute. Nu cred că ar face-o. Dar Porter nu știe lucrul ăsta.

Mâna mă doare atât de tare, încât tot uit să respir, de parcă faptul că-mi țin respirația ar opri durerea.

Inspiră și expiră, Poe!

În cercul de lumină de la lampă, o urmăresc pe Lily. E așezată pe un scaun. Sunt din nou pe podea, cu spatele la perete. Pe birou se află un pahar cu apă și o bucată din lipia uscată pe care-o numim „piuneză", genul de pâine care rezistă mult pe durata unei călătorii lungi. Lângă pâine e pachetul cu medicamente din geanta mea, aceleași pastile care ne-au fost distribuite tuturor când am urcat la bord. Antibiotice. Ceva contra durerii.

E și un creion pe birou, și o copie după planul blindajului.

Blindajul meu.

Nava mea.

— Poți să mănânci oricând ești pregătită, spune Lily. Poți să iei medicamentele. Tot ce trebuie să faci e să-ți repari blindajul.

Împinge schemele spre mine.

În mod sigur, le-au luat de pe punte. Cine-o fi acolo, sus, la cârma navei, acum?

Și motorul. Îl aud. Nava e prea grea de-atâta aur. Descărcarea cupelor de minerit nu a ajutat suficient. Motorul nu sună pe cât de lin ar trebui. E o notă de forțare în tonul lui; se simte o oboseală în melodia dragei.

Nava mea se chinuie fără mine.

Înghit. Gâtul mi-e uscat. Stomacul îmi ghiorțăie. Mâna îmi zvâcnește. Infecția se împrăștie. O simt în corp, făcându-și loc în forță de la mână la membre, la minte, la inimă.

Nu vreau ca Lily să mă vadă adormind, să mă vadă pierzându-mi cunoștința, dar abia mai rezist.

Sunt o gură uscată ca iasca, o burtă goală, o mână care arde mocnit.

Asta e tot.

— Apă, mâncare, medicamente, spune Lily. Chiar aici. Tot ce e nevoie să faci e să ne ajuți să-ți reparăm nava.

Habar n-am ce fac. Nu sunt lider. Am încercat, iar și iar, și nu se termină niciodată.

Sunt extrem de obosită, așa cum am fost imediat după ce draga s-a întors din primul voiaj cu blindajul, când Amiralul mi-a trimis vorbă că mersese perfect. M-am întors în apartamentul meu și am dormit zile întregi.

Nu cred că mai sunt în stare să fac asta.

Call.

Nu sunt.

Îmi frec spatele de niturile de pe perete, încercând să rămân trează. Dacă adorm… dacă mă las moale… Call va muri și el.

Pentru că eu sunt cea care și-l amintește cel mai bine. Eu sunt cea care l-a iubit cel mai mult.

O să fiu mereu îndrăgostită de el?

Oare sunt condamnată să trăiesc mereu așa, dorindu-mi-l mereu, tânjind mereu după cineva pe care e imposibil să-l am?

Call nu e aici. Nici nu mai am rigla lui. A dispărut orice urmă a lui.

Îmi sprijin ceafa de perete.

Nu am dragoste.

În momentul ăsta, aici, pe nava pe care am pierdut-o, nici ură nu am.

— Știu ce încerci să faci, spune Lily, cu o voce furioasă.

Pentru o clipă, am impresia c-o să mă scuipe, c-o să urle la mine, și aștept cu nerăbdare.

— O să mori ca să ne faci în ciudă, spune ea.

Ridic din umeri. E una dintre mișcările pe care chiar sunt în stare să le fac.

Buzele lui Lily se unesc și devin o linie, de furie. Eu zâmbesc. Mi se închid ochii.

ÎN ULTIMA NOAPTE din viața lui Call, eram sus, pe punte, căutând stele. Dar în prima noapte pe dragă, eram în adâncul ei, la datorie, ascultându-i scrâșnetul care zgâria pe creier.

— Pe mine nu mă deranjează că-s în tura de noapte, i-am spus eu lui Call. Oricum n-aș fi putut să dorm.

— Pe mine nici atât.

Avea o dâră de ulei pe obraz. Ochii lui albaștri erau cel mai profund și viu lucru din încăpere.

Tot corpul meu vibra de pulsul dragei. Îmi reverbera la picioare; părul mi se electrizase, iar din cozile împletite îmi săreau scântei. Urcaserăm pe platforma punții de minerit, stăteam și ne

uitam la codurile scrijelite pentru semnalele sonore și la mesajele pe care le scriseseră alții acolo cu mult timp înaintea Avanpostului, când draga aparținuse unei lumi diferite.

TC e un prost făcut grămadă, scrisese cineva. *RJ+EL*, scrijelise altcineva.

— O să ne dea ăștia jos de pe navă, i-am spus eu lui Call, la ureche, în timp ce el mă cuprindea cu brațele, apăsându-mi cu palmele zona lombară.

Inima mea bubuia lipită de a lui, și mi-am strecurat un deget pe sub gâtul bluzei lui, atingându-i o claviculă.

— Și e doar prima noapte, am mai spus.

— Ar fi nasol, a zis el, așteptând, cu buzele la o răsuflare distanță de ale mele. Oare să ne oprim?

— Nu.

Nu.

Mă trezesc cu acel cuvânt în minte, iar corpul îmi arde.

Febră. Din vis? De la rană? Sau pentru că sunt pregătită să fac ceea ce e nevoie să fac?

Arunc o privire spre birou. Mâncarea, apa și medicamentele au dispărut. Schemele sunt tot acolo.

Acum le-aud. Sunetele care m-au trezit. E ceva de cealaltă parte a ușii. Se-aud mișcări, cuvinte rostite încet.

Mă ridic în picioare sprijinindu-mă de perete și ridicându-mă prin lunecare.

Cine intră?

Mă las jos, în colțul în care se va deschide ușa. Aproape că n-am loc să mă mișc aici. Va trebui să fiu foarte atentă.

Ușa se deschide, încet. Cineva nu vrea să mă trezească.

Din hol plutesc mirosuri dense, îmbietoare.

Mi se înmoaie genunchii.

Mâncare.

E ceva cald. Sănătos. Proaspăt. Usturoi. Carne. Salvie?

Apoi, intră cineva pe ușă.

Nu Lily.

Nu Porter.

Tam.

Gândurile mi-o iau razna, îmi zboară prin minte.

E mână-n mână cu ei.

L-au trimis să stea de vorbă cu mine.

Mi-a adus mâncare.

Suntem la câțiva centimetri distanță unul de altul. Are o pușcă în spate și-o tavă plină de mâncare.

Mă caută. Crede c-o să mă găsească în pat sau lipită de perete.

În fracțiunea de secundă care-i trebuie pentru a mă găsi, fac o mișcare, sărind cu toată forța pe care o am.

Cu un singur gest, ridic mâinile, izbind tava cu cătușele, de dedesubt, și arunc totul prin aer. Mâncarea e fierbinte, mă arde, îl arde, iar el ridică brațele pentru a-și feri ochii. Îl împing pe pat, el cade, iar eu îi iau pușca din spate. Nu e ușor, și sunt nevoită să pun un genunchi pe el, să mă folosesc de propria greutate pentru a-l imobiliza.

Dar apoi i-o iau.

— *Poe!* spune Tam.

Nu l-ar fi trimis ei de unul singur, așa că mă întorc spre ușă, pe care-și face loc în forță Lily, cu o pușcă deja îndreptată către mine.

Ținta mea nu face doi bani cu cătușele-astea la mâini. Nici în picior n-o nimeresc. Dar nimeresc ușa din apropierea ei, iar ea sare în spate.

Face o greșeală. N-a stat în cabinele astea la fel de mult ca mine.

Dac-ar fi intrat, eu n-aș fi reușit să ies. Mi-ar fi putut bloca ieșirea.

Dar în situația dată, ies pe ușă, ea ține pușca îndreptată spre mine, iar eu stau cu fața spre ea, mergând cu spatele de-a lungul coridorului și trăgând pe tot drumul, cu o țintă catastrofal de proastă, făcând o risipă absolută de muniție, apoi...

Dă norocul peste mine.

O dată în viață.

Tam vine s-o ajute pe Lily și în clipa aia trag din nou și nimeresc. Nu-mi dau seama pe cine. Cineva cade, altcineva se împiedică în el, iar eu...

Eu alerg.

SUNT DOAR CÂTEVA LOCURI în care să te poți ascunde pe o navă.

Dar...

Eu am fost pe altă navă, în altă viață.

Alături de Call.

Și cunoșteam toate locurile secrete. Până la unul.

CAPITOLUL 28

DAC-AȘ PUTEA SĂ URC TREPTELE.

Dac-aș putea să mă apropii de puntea de comandă.

Dac-aș putea să ajung la debaraua de lângă puntea de comandă.

Dac-au lăsat debaraua descuiată.

Dacă. Iar și iar și iar.

Urcând treptele, adrenalina mi-o ia la goană prin vene și mă poartă cu ea, deși transpir mult prea tare pentru o încăierare scurtă și vreo două șiruri de trepte. Casa scării e goală. N-a auzit nimeni împușcăturile? De ce n-a ieșit nimeni din celelalte cabine de pe hol?

Le e prea frică?

Nu răsună alarme. Lily și Tam nu știu să le pornească? Nu vor să recunoască faptul că m-au pierdut?

Aud pași pe treptele din spatele meu. O singură persoană. Oare-am tras destul de bine ca să-l las inconștient pe unul dintre ei?

Chiar și dacă n-a fost așa, în mod sigur au fost nevoiți să se despartă. Lily sau Tam să urce, celălalt să coboare, căutând să vadă dac-am fugit spre partea superioară a navei sau jos, spre puntea de minerit. O să vrea să blocheze căile de scăpare imediat.

Data trecută, am sărit de pe punte. În seara asta n-o să fac asta. Ies de pe scări cu un etaj mai înainte și mă îndrept spre puntea căpitanului.

E acolo o debara, una adâncă și îngustă, cu câteva flecuștețe prin ea. Nu știe toată lumea de ea, pentru că, atunci când e deschisă ușa punții de comandă – lucru care se întâmplă des, pentru ca oricine cârmuiește vasul să audă mai bine sunetele de jos ale navei –, intrarea debaralei e greu de văzut.

Încetinesc când ajung la puntea de comandă. Ușa *chiar* e deschisă. Prind o secundă, arunc o privire rapidă spre puntea de comandă, complet luminată, cu noaptea întunecată la fereastră și cu o siluetă stând înăuntru. E Porter, la cârma navei. Mi se pare că e singur, dar după aceea o umbră se apropie de el, dintr-un colț.

Ăla-i Brig?

Oare m-au trădat, cum a zis Lily? Or fi deja toți la bord?

Nu te lăsa distrasă.

Respirația mea e zgomotoasă și greoaie, dar cred că nava mea o să acopere zgomotul. Deschid cu vreo doi centimetri și jumătate ușa de la puntea de comandă. La fel ca majoritatea ușilor de pe navă, e o ușă glisantă, pentru a face economie de spațiu. O mai împing doi centimetri și jumătate.

Oare-aud pe cineva venind pe hol?

Am ajuns la debara. Dac-aș putea să mai împing un pic ușa...

Pași, mai aproape.

Trebuie să-mi asum riscul.

Închid repede la loc ușa de la puntea de comandă și apuc clanța de la debara. E descuiat. Aproape că izbucnesc în plâns de ușurare.

O deschid exact cât să mă strecor înăuntru.

Doamne, dă să nu mă vadă!

SUNT PRINSĂ CA ÎNTR-O CURSĂ. Ca într-un mormânt. Ca într-un cocon tăiat și doborât.

Debaraua nu e goală, și mă împiedic de ceva.

Mă proptesc cu mâinile în față pentru a-mi atenua căderea și mă prind de un material textil gros, care mi se agață de față și mă împiedică să mai înaintez. Mă lovesc cu genunchii de niște grămezi tari, pline de cocoloașe, de pe podea.

Dau orbește în spate cu piciorul, lovind nebunește, până când simt ușa, apoi o împing ca să se închidă. Un ricoșeu metalic, un *clang* și un *clic*. S-a închis.

Sunt înăuntru.

Abia îmi trag sufletul. Un dreptunghi de lumină, subțire ca desenat cu creionul, pătrunde pe după cadrul ușii. În sfârșit, îmi desprind mâinile de materialul textil și mă ridic iute de pe lucrul acela pe care stăteam cu genunchii.

Îmi pun mâna arsă pe piept, în încercarea de a-mi domoli inima care bubuie.

E un truc pe care i l-am arătat lui Call într-o noapte, după un vis urât.

— Inima mea nu încetează să bubuie, mi-a spus el.

— Reamintește-i unde e, am spus eu și i-am pus mâna pe inimă. Reamintește-ți cine ești.

Și-a lăsat mâna acolo, și mi-am ținut-o și eu pe-a mea. Simțeam ritmul. *Call. Call. Call,* am spus în locul lui.

Call. Call. Call.

Împing grămada de pe podea cu piciorul. Imediat ce fac asta, sunt copleșită de ușurare și-mi dau seama de ce. *E aur.* Au depozitat mai mulți saci aici. Dar cum rămâne cu materialul textil care pare că atârnă din tavan, plutește, se întinde ca să mă învăluie?

Îi ating colțurile cu mâna bună. Pipăi de-a lungul lui, și-n sus, sus, sus. E atașat de ceva, dar o parte din el s-a desprins. Dau cu mâna de o suprafață netedă, dar nu e metal. Nu e la fel de rece.

E o bucată de lemn curbat.

O barcă? Și atunci îmi dau seama. Bandiții au depozitat câteva dintre planoarele lor aici.

Se-aude o voce, aproape de ușă.

— Du-te sus, pe punte! strigă cineva.

Lumina din jurul pragului pâlpâie, în timp ce oamenii trec în grabă pe lângă ea.

Ei cred c-am sărit din nou.

Dar nu o să fac aceeași greșeală de două ori.

De data asta, nu-mi părăsesc nava.

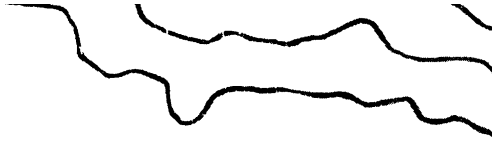

CAPITOLUL 29

Mintea mea e un amestec de gânduri haotice care-au luat-o la goană, iar corpul se luptă cu febra și teama.

Concentrează-te!

Ce se întâmplă mai departe? Trebuie să rămân în fața bandiților, dar nu sunt sigură de strategia lor. De ce n-au pornit alarma când am evadat? Nu vor să știe toată lumea că am scăpat, să iasă și să mă caute?

Nu. Nu vor.

Bandiții au făcut o greșeală strategică lăsând atât de mulți coloniști la bord să se ocupe de bunul mers al lucrurilor pe navă și păstrând doar atâția oameni de-ai lor cât să ne țină la locul nostru. Nu pot să-mi pună echipajul să mă caute – dacă mă ajută în loc să mă dea pe mâna lor? Și mai simplu de-atât, bandiții au nevoie ca echipajul să rămână pe poziții și să mențină draga funcțională.

O aud cum merge, cu motorul încă trudind. Nu aude nimeni ce-aud eu? Nava are probleme.

E ceva real – ceva ce nu pot repara, cum e blindajul – sau e prefăcătorie?

Așa aveau de gând să mă scoată din ascunzătoare?

• • •

NU POT SĂ STAU PREA MULT într-un loc, altfel o să mă găsească. Dar mă doare tot corpul de oboseală.

Unde-ar trebui să merg în continuare? Pe puntea de minerit, la două niveluri dedesubt, sau altundeva?

Dacă mă duc cu un nivel mai jos, la cantina navei și la cabine, sunt câteva locuri unde mă pot ascunde. Oare m-ar ascunde careva din echipaj în cabina lui? Știu unde i s-a repartizat fiecărei persoane locul de dormit înainte, dar se prea poate ca banditii să fi mutat pe toată lumea.

Am pușca lui Tam. Dar am și cătușele astea. Dacă reușesc să ajung la bucătărie, sigur o să găsesc o furculiță sau *ceva* cu care să le desfac. Și Tam spunea că au destule cuțite în bucătărie.

Tam.

Dacă sunt nevoită să-l omor pe Tam?

Oare aș fi în stare?

Aud un scrâșnet, de parcă s-ar fi prins ceva ciudat la motor. Dar n-am mai auzit nava „vorbind" așa, și mă ajută să mă hotărăsc.

Trebuie să ajung pe puntea de minerit.

Deschid ușa debaralei, foarte, foarte încet.

Arunc o privire afară. Nu e nimeni pe hol. Ies pe furiș, închid ușa, fiecare mișcare mi-e enervant, dureros de calculată, astfel încât să nu atragă atenția celor de pe punte. Cine-i acolo acum? Oare tot Porter îmi cârmuiește nava, sau a plecat să mă caute?

Din prag, aud vocea cuiva necunoscut. Încremenesc.

— Ei cred că a sărit de pe punte. Dar e întuneric. N-am reușit să o vedem în apă.

— Cineva mi-a spus că era rănită.

O altă voce necunoscută, de bandit.

— N-a mâncat și n-a băut nimic de când au adus-o la bord.

Prima voce.

— Și s-a ars când încerca să dea foc copacilor. Era vai de ea. Dacă a sărit din nou, s-ar putea să nu fi supraviețuit de data asta.

— Să sperăm!

Bine. Gândiți-vă voi așa în continuare. Gândiți-vă că sunt jos, în râul întunecat, nu sus, la bordul dragei.

Am fost căpitanul navei ăsteia.

Acum sunt fantoma ei.

JOS, JOS, JOS, cu bocancii făcând cât mai puțin zgomot pe metal posibil. Trec de primul nivel și mă îndrept spre puntea de minerit în momentul în care încep să văd lumini strălucitoare, străfulgerări în coada ochiului, puncte negre pe alocuri. Mă prind de balustradă.

Nu.

Să nu leșini aici!

Treptele sunt cel mai periculos loc pentru mine în momentul de față. Ar fi ușor să fiu prinsă venind sau plecând. Și trebuie să ajung pe puntea de minerit ca să-mi fac o idee cu privire la ce se întâmplă cu motorul.

Fiind mult mai aproape, îl aud mai bine. Nu-mi imaginam nota discordantă din timbrul lui, murmurul care arată că e ceva în neregulă. Trebuie neapărat să îmi dau seama ce e. Nu putem pierde nava.

Alunec pe o treaptă și cad, prinzându-mă de balustradă cu mâinile mele stângace, în cătușe. Capul mi se duce pe spate și mă lovesc de o treaptă cu o bufnitură seacă. Deși mă doare groaznic, mă gândesc doar: *Cât zgomot am făcut?* Pușca din spatele meu e ca o coloană vertebrală externă, care se freacă dureros de nodurile coloanei mele adevărate.

Sunt o epavă. Trebuie neapărat să mănânc ceva și să scap de cătușele astea înainte să încerc să fac vreo mișcare.

Mă târăsc cât pot de repede pe cele câteva trepte care mă duc înapoi pe palier și arunc o privire pe hol.

Nimeni. Nimic.

Du-te!

INTRU ÎMPLETICINDU-MĂ ÎN CANTINĂ și mă folosesc de marginile unei mese pentru a mă ține în echilibru. Fac prea mult zgomot, dar agonia navei încă o acoperă pe-a mea.

Bandiții riscă în legătură cu draga. Ei au impresia că o să reziste destul încât să-i ducă unde vor să ajungă. Dar sunt lacomi. E prea mult aur, prea mare greutate. Îngroapă draga.

Intru pe furiș la popota navei, domeniul lui Tam. Un singur felinar e aprins – protocol de siguranță. E clar că bandiții au încredere în Tam. Lucrează pentru ei: o altă certitudine pe care nu am cum să o ignor. Să fi fost un trădător în tot acest timp?

În pădure, mă ajuta. Ne ajuta. Așa credeam. A votat să mergem înainte cu incendierea satului. Dar oare i-a avertizat pe bandiți? Și dacă *e* mână-n mână cu ei, de ce nu i-a avertizat imediat ce ne-a găsit în pădure?

Gândește-te la asta mai târziu.

Deschid fiecare dulap și arunc o privire înăuntru. Sunt recipiente enorme cu apă depozitate într-un capăt al bucătăriei. Nu îmi aduc aminte unde sunt paharele și sunt prea însetată și grăbită ca să mă uit cu atenție, dar plita are oale și tigăi depozitate sub ea. Scot una și o umplu de la robinetul celui mai apropiat recipient. Când termin, șterg oala cu marginea bluzei și o pun la loc.

Într-un dulap sunt pungi de făină, zahăr și condimente. În altul sunt *piuneze*. Lăzile frigorifice sunt aproape goale, mai e doar un măr sau două prin ele.

Rămân fără mâncare. Am avut destulă cât să ne-ajungă și pentru drumul de întoarcere, dar bandiții nu au în plan să călătorească

înapoi spre Avanpost, așa că au folosit-o. Și bineînțeles, acum avem mai mulți oameni pe navă.

Odată potolite junghiurile foamei, trag de sertarele din bucătărie până când găsesc o furculiță. Desfacerea cătușelor necesită gândire și mișcări precise, și niciuna dintre astea două nu-s punctele mele forte în momentul de față. Mă lovesc din greșeală la mâna arsă și simt în fiecare nerv din brat o durere de-mi vine să urlu. Îmi mușc atât de tare buza, încât îmi dă sângele. Inima mi-o ia la goană, face tumbe.

Preia controlul.

Pun mâna bună pe piept.

Amintește-i inimii tale unde e. Înăuntru, în siguranță. Reamintește-ți cine ești. Poe. Poe. Poe.

Ținând piept durerii, abia respirând, mă concentrez pe înfigerea furculiței pe gaura cheii cătușelor. Încheieturile și degetele mi se răsucesc nefiresc, chinuitor.

Poți să faci asta.

Apăs, iar cătușele se desfac brusc.

Lacrimi de ușurare și durere îmi apar brusc în ochi. Scap de cătușe și le îndes sub gunoiul din coș.

Dar medicamente? Ar trebui să fie o trusă de prim ajutor pe aici, din cauza riscurilor implicate de gătit – tăieturi sau arsuri. Ar trebui să știu unde s-o găsesc. Odată ce-am devenit căpitan, am studiat tot ce-am putut despre navă. Unde sunt extinctoarele. Unde sunt depozitate piesele de rezervă. *Gândește!*

În dulapul de lângă plită, pe stânga.

Acolo e, înșurubată chiar dedesubtul raftului de jos. Iau trusa de prim ajutor și o deschid. Sunt bandaje, tifon și, da, câteva cutii cu pastile. O să observe ce iau? Iau o doză dublă de antibiotice și analgezice, scuturând cutia ca să-mi cadă pastile în buzunar, pentru mai târziu.

Deși e periculos să stai mult într-un singur loc, mă opresc câteva momente, sperând că analgezicele o să-și facă efectul rapid. Trag cu dinții de tifon și îmi descopăr rana. E carne vie și ustură; e galbenă, supurândă și infectată. Scot un unguent și mă dau pe rană, apoi pun tifon curat.

În timp ce-mi înfășor un bandaj nou în jurul rănii, îmi aduc aminte de cum făcea mama asta. După ce cădeam. Și îmi juleam genunchiul pe trotuarul denivelat din apropierea magazinului la care merseserăm să cumpărăm ceai – genul ăla cu gust de pădure, zdravăn, făcut dintr-o plantă comună în Avanpost. Magazinul era la nivelul al doilea al unei clădiri. Îmi lăsasem capul pe spate, ca să mă uit în sus, sus, sus, la desenul uriaș cu Amiralul, care-și purta ceasul de aur și-și ținea chipiul în mână, privind în jos, jos, jos, zâmbind și arătându-și dinții perfecți, părul dat peste cap. Atât de viguros, atât de inimos!

Dacă mama a fost acolo să-mi lege rana de la genunchi, atunci a fost cu mine și în Avanpost. Ceea ce înseamnă că nu am fost furată. Nu am fost smulsă de lângă familia mea. Sunt orfană, pur și simplu. Dar, Call.

Ce altceva mi-a spus despre mama lui? Despre familia lui? Despre viața lui dinainte de orfelinat?

Mi-a spus, în mare, despre vise.

Am văzut un băiat care alerga, și iar alerga.

Era un bărbat care stătea lângă un copac, noaptea târziu, cu un felinar în mână.

Mama mergea pe un câmp și s-a oprit să culeagă trei flori.

Îmi spun că visele astea nu înseamnă nimic. Un băiat poate alerga oriunde. Avem ceva copaci la Avanpost. E adevărat, câmpuri nu-s foarte multe pe-acolo, dar, odată, Call a cules o floare mov dintre niște buruieni crescute în depozitul de fier vechi și mi-a dat-o.

Ce altceva ai mai visat, Call?

Nu mai e. Și chiar dacă mă voi obișnui vreodată cu ideea, peste *asta* cum trec? Peste faptul că nu i-am știut niciodată, *absolut niciodată*, toată povestea? Știu mijlocul și sfârșitul, dar începutul nu-l pot afla niciodată.

Dacă nu cumva e altfel.

Dacă era într-adevăr Call bandit? Dacă *a fost* furat în copilărie?

Ar putea ei să-mi spună mai multe despre el?

Bandiții l-au omorât. I-am văzut cu ochii mei cadavrul.

Dar dacă pot afla mai multe despre Call de la bandiți înainte să-i dobor? O fi ăsta un motiv să lucrez cu ei? Să le intru-n joc o vreme?

Aud chinul ascuns al motorului, asprimea și sforțarea modului în care se mișcă nava, care devine mai nou, dar foarte repede, cronică. Și nu cred că bandiții au făcut treaba asta cu intenție, ca să mă oblige să ies. Sunetele sunt subtile și transmit că se apropie probleme într-un mod pe care numai un mașinist l-ar putea observa. Pentru cineva care cunoaște nava atât de bine ca mine, e un strigăt de ajutor.

— *Vin!* șoptesc eu.

Lumina pătrunde în fante prin pragul ușii. A intrat cineva în cantină. Ar putea fi pe drum încoace, spre bucătărie.

Nu există altă cale de ieșire.

Deschid lada frigorifică, cea cu merele. Nu are zăvor, deci ar trebui să pot să ies când vine momentul potrivit. Intru împleticindu-mă și mă ghemuiesc înăuntru, întinzându-mă după capac, ca să-l împing astfel încât să se alinieze cu partea inferioară a rafturilor de deasupra mea.

Pași. Bocanci. O singură persoană.

În mod sigur, oricine ar fi, a venit pentru mai mult decât ultimul măr. Poate c-o să lase lada în pace.

Zgomote. Zdrăngăneli. Oale și tigăi.

Tam prepară micul dejun? Dar nu cred că e momentul. Cred că e încă noapte.

Nu știu cât timp pot să rămân ghemuită așa, cu trupul contorsionat, cu fiecare mușchi obosit și încordat.

Cât trebuie.

Cineva vine și trage de ladă. Când descoperă cât e de grea, oftează surprins, și îl simt târându-o pe podea. Nu am timp să fug, să trag, sau să mă bat; nu am timp nici să mă îndrept. Așa că fac singurul lucru care mă gândesc c-ar lua prin surprindere persoana care m-a găsit. Ridic privirea și-i zâmbesc, deși la ce dureri am și la ce furie simt, pare un rânjet răutăcios, un rânjet scrijelit pe fața mea.

— Tam, spun eu, mă bucur să te văd!

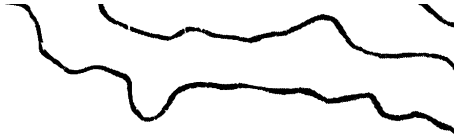

CAPITOLUL 30

TONUL MEU ÎL IA PRIN SURPRINDERE. ÎMI VINE SĂ RÂD. L-AM ATACAT și am fugit, iar acum, m-a găsit ascunsă într-o ladă din bucătăria lui. Sunt mizerabilă, miros ca un incendiu de pădure și mă port de parcă totul ar fi în regulă.

Ei, bine, Tam, îmi vine să zic, *nimic nu mai are nicio logică, nu? Vrei să-mi spui și mie cine ești tu cu adevărat?*

Tace o clipă, apoi răspunde:

— Și eu mă bucur să te văd.

— Ăsta nu e fluviul tău, spun eu. Nu e aurul tău.

Nu se preface că nu știe despre ce vorbesc, că nu recunoaște cuvintele din biletele lăsate în cabina mea. *Bine.* Are o față mai dură decât mă așteptam. E obosit.

Cu toții suntem și obosiți și băgați în priză, în același timp, iar fisurile apar în fiecare dintre noi, toți cei de pe nava asta. O să ne forțăm și-o să cedăm; o să ne rupem în bucăți noi și-o să ne ducem la fund.

— Tu ai scris biletele, spun eu.

— Da.

— Ajută-mă să ies de-aici!

Întind mâna bună.

— E penibil să vorbim așa.

Ochii lui îmi studiază repede fața, în timp ce mă ridică. Nu prea reușește să-și ascundă șocul când vede cum arăt. Probabil că arăt mult mai rău decât ultima oară când m-a văzut el. Mă izbește cât e de curat; aproape că-i radiază pielea. Nu pare-a fi el cel rănit de focul meu de armă din apropierea cabinei căpitanului. Deci, oare Lily o fi căzut?

— Tu ai lăsat biletele în camera mea, spun eu. Tu ai fost, în tot acest timp.

Mă îndepărtez de el, ca să nu poată încerca să-mi ia pușca din spate.

— Dar cum ai oprit sistemul de minerit? Erai cu mine când a fost scos din funcțiune. Căutam prin camere.

Tam strânge din buze, de parcă s-ar gândi la ce și cum să spună.

— Și de unde-ai făcut tu rost de o copie după cheia cabinei mele? întreb eu. Cine ți-a dat hârtiile, să scrii pe ele? Eira?

Mă sprijin de blatul din bucătărie, încercând să-mi ascund epuizarea. Nu cred că-l păcălesc pe Tam.

— Ea e celălalt trădător?

— Eira nu mi-a dat nimic, spune Tam, cu o voce scăzută.

Pare atât de cinstit, atât de onorabil! Atât de credibil! Dar e dușman, nu prieten, indiferent cât de familiar îmi pare după atâtea zile petrecute pe navă și în pădure. În momentul de față, cred că eu am avantajul – eu am o armă, iar el nu are –, dar suntem în bucătăria lui, iar el știe de unde să facă rost de un cuțit.

— Am avut totul înainte de-a pleca din Avanpost, spune el.

— Atunci cine ți le-a dat?

— Cineva care-a fost în voiajele anterioare.

— Naomi?

— N-a fost Naomi, atât îți spun, zice el.

O expresie vecină cu furia îi apare scurt pe figură.

— Dar Brig?

Îmi păstrez tonul relaxat, ca pentru o discuție, iar Tam e încruntat și are vocea sugrumată. S-au inversat rolurile. Acum, el e cel care-a luat foc, iar eu sunt calmă, relaxată.

— *El* era mână-n mână cu tine?

— Nu. Niciunul dintre ei nu era. Când te-au prins hoinarii, ne-am hotărât să ne întoarcem pe navă.

Hoinarii. Nu se sinchisește să folosească termenul Avanpostului. L-am bănuit atât de mult timp! Oare simt vreo trădare în confirmarea faptului că e adevărat?

— Ceilalți execută ordinele bandiților? întreb eu.

— Naomi încearcă să repare blindajul.

— Naomi?

Încerc să nu-mi arăt surprinderea. Credeam că o să reziste mai mult.

— Brig?

— Nu vrea să coopereze, deci pentru moment îl țin închis. E omul Amiralului, până-n măduva oaselor.

Tam face o grimasă; e aproape un rânjet disprețuitor. Nu-i stă bine deloc.

Omul Amiralului, până-n măduva oaselor.

Și asta m-am întrebat mereu. Dar când îl aud pe Tam că o spune, mi se rupe sufletul. Oare Brig a schimbat taberele nu pentru că avea încredere în mine ca lider, ci pentru că Amiralul i-a cerut să mă supravegheze?

— Și Eira?

— Hoinarii au promis că, dacă li se alătură, poate lucra la ceva nou, spune Tam. Se săturase să deseneze hărțile și frescele Amiralului. Nu-i plăcea să fie pionul lui.

— Nimănui nu-i place, spun eu.

— Pe tine nu pare să te deranjeze.

Tam tace. Are o voce sinceră și tristă.

— Ești un prost dacă ai impresia că asta sunt.

Renunț la fațadă, iar un fior de furie îmi arde în voce.

— Amiralul e mijlocul meu de-a-i omorî pe bandiți.

— Nu vrei nimic altceva mai mult? întreabă Tam.

Și uite-așa, ne trezim că suntem din nou cum eram înainte, eu stârnită, iar Tam sincer, încercând să mă convingă.

— *Tu* nu vrei mai mult decât să fii marioneta bandiților? întreb eu, în replică.

— Nu asta sunt.

Tam vrea să înțeleg. Vrea să rezolvăm situația, să ieșim din ea de aceeași parte a baricadei. De ce?

— Ce înțelegere ai făcut? întreb eu. Ai dat nava și echipajul pe mâinile bandiților. Ca să ai tu... ce? Mai mult aur?

— Hoinarii nu vor omorî pe nimeni dacă li se alătură.

Râd, cu un sunet ca un scârțâit ruginit, la fel de urât ca cel pe care îl scoate draga.

— Ai uitat că am fost în voiajul în care au spus că ne omoară pe toți.

— S-au răzgândit.

— *Așa* să fie? întreb eu. Deci n-a murit nimeni din echipajul nostru de când au pus bandiții stăpânire pe navă?

Lui Tam îi pică fața.

Asta e diferența dintre noi. El e bun. El regretă când îi mor dușmanii.

— Trei am pierdut, spune el. Cadavrul ăla pe care l-au văzut Eira și Naomi, și încă doi. Au încercat să evadeze. De-asta au fost împușcați.

— Tu de ce-ai mai venit cu noi? întreb eu. De ce-ai sărit de pe navă? De ce-ai ajutat la punerea focurilor?

— Pentru că hoinarii te voiau pe tine, spune el. M-am oferit să fiu eu cel care să te dea pe mâna lor.

— Deci tu de fapt n-ai ieșit prin trapa pentru deșeuri, spun eu. Vânătăile alea. Echipamentul avariat. Ai pus vreun bandit să te căpăcească bine? Sunt sigur că ți-au îndeplinit dorința cu bucurie.

Tam respiră adânc, cu o urmă de oftică pe față.

— Trebuia să pară credibil.

— Ai cam lălăit-o când ne-ai dat pe mâna lor. Ne-ai hrănit și te-ai ținut după noi peste tot. Cu *asta* ce-a mai fost?

— Am vrut să-ți câștig încrederea.

Tam se apleacă, apoi spune, cu o voce sinceră:

— Încercam să aflu cine ești cu adevărat. Să văd dacă ai trece de partea noastră. De-asta ți-am lăsat biletele în cameră. Speram c-o să te pună pe gânduri.

Face o grimasă.

— Am încercat să-ți spun și despre copiii furați ai hoinarilor. Mai știi? Când umblam prin mormanul de gunoi al satului? Dar s-a întors Brig.

Îmi aduc aminte. Discutam dacă-mi cunosc sau nu părinții. Tam se prefăcea că află lucruri despre bandiți în timp ce scormoneam prin resturile lor.

— De ce să-mi spui despre copii?

— Credeam că, dacă știi de ei, te răzgândești.

Nu mai am nici timp, nici energie. Mă îndepărtez de blat, rugându-mă să pot să mă țin bine pe picioare și să îmi pot pregăti mâinile să apuce pușca din spatele meu. Nu vreau să-l împușc. Dar în niciun caz n-o să-i permit să mă prindă din nou.

— I-ai avertizat pe bandiți că urma să le dăm foc.

— N-am mai apucat, spune el. Mă urmăreai prea îndeaproape. Pe lângă asta, știam și că hoinarii se puseseră în mișcare. Că majorității dintre ei li se spusese să părăsească tabăra.

— Eu nu știam, spun eu. Eu am crezut că sunt oameni în casele din copaci, și tot le-am dat foc.

Tăcere.

— Și ce te-a învățat *asta* despre mine? întreb eu. Ce-ai aflat și-ai putea să le spui hoinarilor?

— Nimic, spune Tam.

Nu reușesc să-mi dau seama ce simt în vocea lui. Durere? Jale? Privirea lui o întâlnește pe a mea.

— Hoinarii știau deja că ești nemiloasă. Speram să pot afla ceva nou.

Suntem într-un impas. Niciunul dintre noi nu e dispus să cedeze. Greutatea puștii în spatele meu mi se pare apăsătoare.

— Spune-mi, zic eu, cine a oprit echipamentul de minerit?

Întrebarea mea sună a rugăminte mai mult decât mi-aș dori, așa că-mi corectez vocea și o fac mai fermă.

— E nava mea, spun eu. Merit să știu lucrul ăsta.

— A fost Owen Fales, spune Tam.

Recunosc numele, din voiaj și de pe lista pasagerilor. Bineînțeles că-l recunosc. Credeam că-i cunosc pe toți.

— Unul dintre mineri.

Tam aprobă din cap.

— Era unul dintre cei cu care împărțeam patul de campanie. Stând în aceeași cameră cu el și lucrând cu el pe puntea de minerit, am ajuns să-l cunosc destul de bine. Mi-am dat seama că era genul de persoană care ar fi putut ceda. Am vorbit cu el într-o noapte, i-am oferit libertate alături de bandiți dacă mă ajuta să închid sistemul de minerit când ajungeam într-un anume punct pe fluviu.

— A fost un risc, spun eu, încercând să-mi păstrez tonul degajat. Ar fi putut să spună altcuiva. Ar fi putut să vină la mine.

— Dar n-a făcut-o, spune Tam. Mă pricep să „citesc" oamenii.

Iar eu nu mă pricep. De câte ori o să mai tot sublinieze chestia asta?

— Și s-a hotărât să se alăture bandiților.

— Nu, spune Tam. Se pare că, în schimb, voia aur pentru el. Și l-am ajutat eu să fure niște aur. Nu mi-am dat seama c-a ascuns o parte din el în camera mea.

Pe față îi apare un zâmbet ironic.

— Se pare că nu l-am citit atât de bine pe cât credeam!

— Deci ai furat de la mine, m-ai trădat și mi-ai scos nava din funcțiune.

În momentul ăsta, ar trebui să-mi apuc pușca din spate, să o ațintesc asupra lui și să-l fac să regrete că s-a făcut trădător.

— Mai ai și altceva de mărturisit? întreb eu.

— Nu, spune Tam. Asta ar fi cam tot.

Stăm acolo, singuri, în bucătărie, cu nava murind sub noi. Am avut impresia că Tam era prietenul meu? Făcusem greșeala asta fără să îmi dau seama? Nu mi-am permis să am încredere-n el. L-am bănuit de la bun început. Și totuși, am un gol în stomac, o greutate pe suflet, pentru care credeam că mă pregătisem.

Tam înghite în sec. Când vorbește, pare și el gol pe dinăuntru.

— Uite ce-i! Ajută-ne să reparăm blindajul și să punem motorul în funcțiune ca lumea. O să mutăm aurul în amonte, acolo unde trebuie să fie. Imediat ce se rezolvă asta, poți să mergi unde vrei. Nu trebuie să rămâi cu hoinarii.

— Eu nu-mi abandonez echipajul, spun eu. Oamenii au familii acasă.

— Echipajul te-a abandonat deja, precizează Tam.

Cuvintele lui mă izbesc din plin. Încerc să nu tresar; să nu arăt că îmi pasă; că am îndrăznit să gândesc altfel.

— Știu că nu se pot întoarce la Avanpost, spune Tam, cu vorbe blânde, de parc-ar vrea să atenueze lovitura. Sunt depășiți numeric. Și chiar dacă, printr-o minune, și-ar recupera într-adevăr nava, Amiralul i-ar pedepsi pentru că le-au permis bandiților să pună stăpânire pe ea.

Tam ridică mâna, de parc-ar da s-o atingă pe-a mea, dar s-ar răzgândi.

— Amiralul știa ce face când și-a ales echipajul. Nimeni din voiajul nostru nu are o familie. Cel puțin nu una de care să le pese și care să se fi purtat frumos cu ei.

— Brig are, zic eu.

— Așa ne-a spus el, replică Tam. Dar nu putem fi siguri că e adevărat.

Mijește ochii.

— Iar în ceea ce-l privește pe Amiral, știm prea multe.

— Nu știm decât despre aur, spun eu.

— Tocmai.

Nenorocitul ăsta de aur!

— Bandiții fac pe mironosițele că noi distrugem râurile ca să explorăm aurul, spun eu. Dar și ei îl vor.

— Ei nu sunt ca Amiralul, spune Tam. Ei au *nevoie* de aur.

— Pentru ce?

— Chiar tu ai spus-o în pădure, spune Tam. Are o grămadă de întrebuințări. Drept conductor și aliaj. Nu se alterează. Din toate motivele-astea.

Eu clatin din cap.

— Așa o fi, parțial, dar nu cred.

Mă încrunt.

— Nu sunt *chiar* atât de mulți bandiți. Ar putea să se descurce mult timp cu puțin aur.

Fac presupuneri, dar e ceva în legătură cu fața lui Tam, cu ținuta lui, care mă face să cred că mă apropii de adevăr.

— Deci, probabil că au de gând să-l dea altcuiva.

Dar cui? Și pentru ce?

Tam nu pierde însă nici măcar o clipă. Are deja un răspuns.

— Palingeneză, spune el. Știi ce e?

E un cuvânt complicat. N-am mers destul la școală încât să învăț ceva atât de pompos. Dar nu-s proastă. Știu că *geneză* înseamnă „început."

— Înseamnă renaștere, spune Tam. Creare din nou.

El se apropie cu un pas, iar eu ridic mâna arsă.

Înapoi.

Îl vreau acolo unde e. Am nevoie de spațiu ca să mă gândesc la asta.

Ce vrea Amiralul să re-creeze?

— Pe el însuși, răspunde Tam, de parc-aș fi pus întrebarea cu voce tare. Oamenii credeau pe vremuri că se poate folosi aurul ca să se regenereze lucruri distruse și ființe moarte. Credeau că, dacă s-a transformat ceva în cenușă, se poate folosi aurul drept catalizator pentru a-l readuce la forma dinainte. Îi spuneau alchimie.

Readus din cenușă. Dac-ar fi să se poată face asta, s-ar putea reconstrui o navă care a ars. Ar putea fi reînviată o persoană care a murit.

— E ridicol, spun eu. Nu poate fi reînviată o persoană care a murit.

Dar cum ar fi? întreabă o pasăre a speranței în mintea mea. *Cum ar fi dacă s-ar putea?*

— Umblă zvonuri cum că Amiralul ar fi făcut-o deja o dată, spune Tam. Unii hoinari spun că a trăit mai mult decât orice om.

— Eu nu cred asta.

— Nu trebuie să crezi asta ca să crezi că e posibil ca Amiralul să vrea aurul ca să încerce asta, subliniază Tam.

— Amiralul nu e nebun, spun eu. E pragmatic.

Dar un gând persistent îi tot dă ghes minții mele. E adevărat că a devenit obsedat de scormonirea râurilor ăstora.

— Un spion de-ai hoinarilor a văzut documentele de pe biroul Amiralului, spune Tam. Dosarul era intitulat „Palingeneză" și în

el erau detaliile acestui voiaj, alături de povești și legende despre oameni înviați din morți.

Îl cunosc pe Amiral. Genul ăsta de lucruri – mistice, magice – nu îi stă în fire. E un om cu picioarele pe pământ, care știe bine miza, care e prezentul. Nu-i stă în fire să viseze la lucruri imposibile.

Mie nu-mi stă-n fire să visez la lucruri imposibile.

— *Poe.*

Vocea lui Tam e din nou plină de căldură. Mijesc ochii și se corectează.

— Îmi pare rău, căpitane Blythe! Vreau să te-ntreb despre prietenul tău care a murit.

Mă bag în fața lui, îl apuc cu mâna bună de guler și îl trag mai aproape.

— *Să nu îndrăznești să vorbești despre el!* șuier eu.

Tam ține mâinile ridicate.

— E doar...

— Să. Nu. Îndrăznești!

Nasul meu aproape că-l atinge pe al lui. Îi simt mirosul curat, de săpun, mere și pâine.

— Îmi pare rău, spune Tam, încet, îmi pare *rău!*

Îi dau drumul, încerc să-mi recapăt stăpânirea de sine. Îl asaltez cu tot ce-mi trece prin minte, încercând să evit orice întrebări sau discuții despre Call.

— De ce, Tam? întreb eu. De ce toate astea? De ce să trădezi Avanpostul? Ce să știi tu despre bandiți? Nici măcar n-ai mai fost plecat în vreun voiaj.

În momentul în care cuvintele îmi ies pe gură, îmi trag sufletul.

Bineînțeles.

E atât de evident!

— Ești unul dintre copiii furați, nu-i așa?

Tam clatină din cap.

— Nu sunt, spune el. Dar vreau să-i ajut. Și echipajul nostru. Vreau să plecăm *cu toții* de-aici.

— Și-aici sunt inclusă și eu?

Nu înțeleg. De ce încearcă să mă ajute? De ce n-a tras semnalul de alarmă? De ce își bate capul să mă facă să mă răzgândesc?

— Da.

— De ce?

— Pentru că vreau să vii cu noi.

Înghite în sec.

— Te admir.

Mă privește într-un fel care-mi aduce aminte de Call. Dar Tam n-are cum să se refere pe bune la ce cred eu că se referă. Call și cu mine ne știam de ani întregi. Tam mă știe de doar câteva săptămâni.

Tam râde. Blândețea de-acum câteva clipe a dispărut, iar tonul lui mă lasă fără replică.

— Nu ești singura care-a văzut lucruri pe care n-a cerut să le vadă, spune el. Lucruri pe care și-ar dori să le uite. Nu sunt mai tânăr ca tine.

Îl privesc în ochi și știu că are dreptate.

CAPITOLUL 31

— Ce anume ai văzut? întreb eu.

Îmi dau seama că Tam nu se referă la lucrurile pe care le-am văzut împreună – la cum au pus bandiții stăpânire pe navă, la focurile din copaci. E ceva mai profund. Ceva mai vechi. Apoi se întâmplă.

Motorul *urlă*.

Nu mă gândesc.

Că m-ar putea prinde cineva.

Că Tam ar putea încerca să mă oprească.

Că asta-i o neghiobie și o tâmpenie, și dă de gol cine și unde sunt.

Fug, și-atât.

Spre puntea de minerit.

Nu-l pot salva pe Call. Nu știu cum să salvez nici măcar un singur om de pe lumea asta.

Dar nava mea.

Nava mea știu să o salvez.

Deschid ușa care duce spre puntea de minerit și o trântesc.

— O să strici motorul, spun eu. Oprește-l *acum*!

Naomi ridică privirea spre mine și face ochii mari din cauza șocului. N-am timp pentru ea. Ar trebui să-și vină în fire. Să nu îi ajute pe bandiți. Să nu strice motorul în halul ăsta.

Să nu creadă c-o să renunț la navă.

— *Oprește motorul!* strig eu, iar Tam e lângă mine, și sunt arme îndreptate spre mine din toate direcțiile.

Mă uit în sus: Lily stă pe platformă.

— Lily! strig eu. O să te ajut! Dar trebuie să oprești motorul!

Lily mă urăște. Se vede și acum, când privește fix în jos, apucând balustrada cu mâinile. Apoi îl văd: un bandaj înfășurat în jurul umărului, în zona în care trebuie s-o fi zgâriat glonțul meu. Dar stă în picioare. E în regulă.

— Unde-i Porter? strigă cineva.

— N-aveți timp să-l aduceți! spun eu.

Nava se hotărăște să demonstreze ceea ce spun eu, mișcându-se greoi, inevitabil. Probabil că nu mai funcționează unul dintre propulsoare. Înjur în gând.

— O să *ardeți motorul!*

Chiar în timp ce spun asta, motorul începe să scoată fum, să-și arate furia – pe faptul că e obligat să facă totul să meargă, pentru toată lumea –, în fuioare care ard mocnit în aer. Mirosul de ozon e apăsător.

— O să îl *ardeți de tot* și ne scufundăm!

— Faceți-o! ordonă Lily echipajului. Opriți motorul!

Naomi ezită. Banditul de lângă ea îi dă un ghiont cu pușca.

— *Acum!*

Lily e la jumătatea treptelor de pe platformă, cu pușca pregătită.

Naomi bagă mâna în panoul de control principal, care încă are niște fire desprinse care ies din zonele reparate prin improvizație. Trage de un levier. Motorul se învârte cu un ultim urlet, apoi se oprește. Draga nu mai e propulsată. Ne-am oprit.

— Duceți-mă la Porter! spun eu. O să fac asta. Vă ajut să reparați nava.

Lily traversează încăperea cu pași mari, iar bocancii ei fac mult zgomot în liniștea navei epuizate.

— O duc eu.

Arată spre pușca din spatele meu, de care eu uitasem în ultimele câteva clipe.

— Mâinile sus! Mac, ia-i pușca!

Ridic mâinile, iar unul dintre bandiți îmi ia pușca din spate.

— Hai să mergem!

Lily își ațintește propria pușcă asupra mea.

— Unde? întreb eu.

— Sus, spune Lily.

Bineînțeles. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Unde sunt toate fantomele. Am mai trecut prin asta. Credeam că nu mai sunt în stare să o fac.

Ăsta nu e fluviul tău, scria pe bilete. *Ăsta nu e aurul tău.*

N-o fi.

Dar asta *chiar* e nava mea.

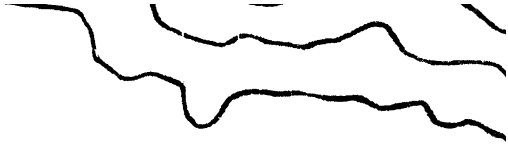

CAPITOLUL 32

O FANTĂ DE LUMINĂ A SEMILUNII INTRĂ ȘI IESE DE DUPĂ NORII GREI; vântul îi trimite să navigheze parcă pe un cer argintiu-închis, presărat cu stele. Mirosurile nopții, ale ploii și ale navei îmi umplu plămânii. Înghit aerul și respir cât de adânc pot, ca să iau mai mult. Am avut dreptate. Încă e noapte.

Modelele blindajului meu au profunzimi și nuanțe în lumina asta. Au un aspect aproape ornamental.

Porter se întoarce cu fața spre noi. Ține un felinar. Oare se uita peste margine, încerca să-și dea seama unde suntem, de ce ne-am oprit?

Mă întreb dac-ar trebui să spun ceva. Oare să-i cad la picioare? Să ridic mâinile? Nu știu sigur cum să mă predau.

Așa că nu mă predau.

— A început să ardă motorul, spune Lily. L-am oprit.

— Bine.

Vocea lui Porter e obosită și sunt surprinsă să descopăr că lasă să se audă asta în prezența mea.

— Și am găsit-o pe Poe, mai zice Lily.

— Am înțeles, răspunde Porter, sec. Unde era?

— A venit pe puntea de minerit, spune Lily. Ne-a spus să oprim motorul, că-l ardem. Zice că știe cum să repare draga.

— Îți mulțumesc, îi spune Porter lui Lily. Poți să te întorci jos.

Mă privește.

— Chestia asta o să dureze mult?

— Nu. Niciunul dintre noi nu are timp.

— Nu sunt sigură că asta-i o idee bună, spune Lily. Dacă plec, rămâneți doar voi doi aici sus.

— Nu am armă, subliniez eu.

Oare ea crede că eu l-aș putea omorî cu singura mea mână bună?

Oare *chiar* aș putea?

— E-n regulă.

Porter face un semn cu capul spre Lily.

— Au nevoie de tine pe puntea de minerit. Vin și eu imediat.

Lily se răsucește pe călcâie și dă să plece.

Unii oameni ard mereu.

— Ăsta e locul în care l-am ucis, spune Porter după ce pleacă ea.

Așteaptă.

— Nu.

Fac un pas în direcția lui Porter.

— El nu a murit pe nava *asta*.

Porter ține felinarul astfel încât lumina să se reflecte pe și de pe fețele noastre. Jocul umbrelor îl face să pară mai în vârstă. Mă întreb dacă lumina îmi face și mie asta. Eu chiar *sunt* mai în vârstă, cu o sută de ani mai în vârstă decât eram în noaptea în care a murit Call.

— De ce-ați distrus cealaltă dragă?

— Mai întâi am luat aurul, spune Porter. N-avea rost să-l lăsăm să se irosească. Fluviul era deja nenorocit tot. Dar am ars nava pentru ca să n-o mai poată folosi coloniștii. N-am știut că aveați o a doua dragă.

— Trebuia să vă fi dat seama că Amiralul nu avea să se dea bătut, spun eu. E de neclintit.

— La fel ești și tu.

Amiralul. Liderul nostru hotărât, cu sânge fierbinte și încăpățânat, figură legendară, și totuși atât de meticulos de uman. Fața lui roșie, ochii lui albaștri, hainele lui de muncitor cu ziua. Aproape că-l aud în ureche, spunându-mi că are-n minte și în inimă tot ce e mai bun pentru Avanpost, că suntem cu toții copiii lui. Uniunea ne-a abandonat, primul Amiral ne-a luat sub aripa lui, și la fel face și el. Asta fac Amiralii – adună.

Amiralul meu e la putere de când mă știu eu și totuși pare că nu îmbătrânește mai deloc. Oare *chiar* a reușit să facă vreo magie? Mi-l imaginez stând renăscut într-un morman de cenușă, cu sângele picurându-i de pe dinții placați cu aur. Zâmbește, se șterge cu mâneca la gură, se ridică și întinde mâna, să-i fie strânsă cu dragoste și spirit fratern.

— Se îndreaptă spre noi.

Vocea lui Porter se aude brusc în întuneric. E un uruit scăzut, precum tunetul, se simte răcoare în aer, iar pe mine mă trec fiorii.

Amiralul părăsește rar Avanpostul. De ce acum? O fi auzit c-au pus banditii stăpânire pe navă? Cum? N-am mai ținut legătura cu Avanpostul dinaintea împletiturii de pe fluviu.

— Oare știe că am pierdut nava?

— Nu cred.

Porter mută felinarul în cealaltă mână.

— Cred că mereu a avut de gând să se întâlnească cu draga la finalul voiajului, deși nu ți-a spus nici ție, nici vreunui alt membru al echipajului.

— Nu înțeleg, spun eu. De ce s-ar întâlni cu noi? Planul era să-i ducem noi aurul înapoi la Avanpost.

— Noi credem că el merge în același loc în care mergem și noi, spune Porter.

Îmi aduc aminte ce mi-a spus Tam. Că Amiralul a ales cu grijă echipajul, că e alcătuit din oameni cărora n-o să le simtă nimeni lipsa. Oare ce o avea de gând?

— Spionul nostru raportează că Amiralul a plecat la drum cu o grămadă de paznici și de arme, spune Porter. Noi credem că sunt pentru a păzi aurul și a escorta draga de-a lungul fluviului. Dar n-o să ezite să le folosească pe noi dacă află că am luat nava.

Oare Porter spune adevărul? Cum pot afla cu siguranță?

Nici măcar nu știu care vreau să fie rezultatul. Îmi vreau nava înapoi. Vreau ca Amiralul să ne ajute să luptăm cu banditii. Dar nu vreau să-mi ia nava. Sau să pedepsească echipajul.

— Nu mai ai timp, spune Porter.

În spatele lui, norii se mișcă, iar lumina se modifică.

Undeva jos, dincolo de orizont, e un soare, care așteaptă să se înalțe.

— Nu te-am vânat când ai sărit. Te-am ținut în viață până acum. Dar ai devenit un risc inutil.

— Deci ori repar blindajul, ori mă omori, zic eu. De parc-ai putea să ne omori pe toți.

— N-o să omor pe nimeni decât dacă nu cooperează, spune Porter.

Eu scuip cuvintele:

— „E ultima oară când lăsăm pe careva în viață!"

E liniște pe navă.

Fața lui Porter se profilează în lumina lămpii. Cred că îl aud oftând.

— Îți aduci aminte ce ți-am spus înainte de asta?

— „Să-i spui Amiralului tău că ne-am săturat să mai ia de la noi", spun eu.

— El ni l-a luat pe Call.

— *Nu!*

Minciuna mă înfurie peste măsură.

— Nu vi l-a luat. *Tu* l-ai împușcat pe Call!

— Gărzile Amiralului ni l-au luat pe Call când era copil, spune Porter. Noi nu ne-am dat seama pe cine omorâserăm până n-ați plecat voi și n-am apucat să vedem cadavrul bine.

Înghite în sec.

— Chiar și așa, nu eram siguri. De-a lungul anilor, se schimbase. Dar mama lui și-a dat seama când l-am adus acasă.

Cu părul ars de soare. Mergea pe un câmp și a cules trei flori.

— Unde e acum? întreb eu.

Îmi tremură mâinile.

Poate-aș putea s-o văd. Poate-am putea vorbi.

— S-a prăpădit, spune Porter. A murit la câteva luni după ce-am adus cadavrul acasă.

— Dar tatăl lui Call... Trebuie să mai fi rămas cineva! Cineva care să-l cunoască!

Te rog!

— A murit înainte de nașterea lui Call.

Porter își mută greutatea de pe un picior pe altul. E cea mai lungă perioadă în care l-am văzut stând într-un singur loc.

— Frați sau surori?

— Nu avea de niciunii.

— Stai așa, spun eu, dându-mi seama de un lucru pe care-ar fi trebuit să-l observ mai devreme, din clipa în care Porter a vorbit despre Call. De unde-i știi numele?

Nu i l-am spus nimănui de-aici. Naomi nu l-a spus în pădure, când a vorbit cu ceilalți. Dar i l-a spus lui Porter?

— Era numele pe care i-l dăduse mama lui. Coloniștii l-au lăsat să și-l păstreze măcar pe-ăsta.

Coloniștii l-au furat pe Call. Bandiții l-au omorât.

Îmi vine să-l împing pe Porter peste punte, să-i dau cu felinarul în cap, să-l zgârii pe față. Call era de-al lor și l-au *ucis*. Iar familia lui Call nu mai e. Până și posibilitatea de a-i cunoaște mi-a fost furată. Credeam că nu mi-am dat voie să fiu sigură de asta, dar faptul că-mi simt inima sfâșiată îmi arată că mi-am dat. Am îndrăznit să sper din nou, un pic. Nu c-aș fi putut să-l recuperez pe Call. Ci familia lui. Oameni care l-au iubit.

Nici asta nu-i pentru tine, par a-mi spune stelele.

Oare o să mă vindec vreodată?

— Ai de gând să ne ajuți? întreabă Porter.

Mintea mi-o ia razna, cu gândul la navă, la blindaj, la Avanpost, în depărtare, ascuns vederii, la casele din copaci, la cadavrul unui băiat pe o altă navă, la căruțele de pe drum.

Oare pot să cred ce spune Porter despre Amiral? Despre Call? Despre orice din toate astea?

În cine *pot* să am încredere?

În nava mea. Dar în mine?

— Depinde, spun eu.

— De ce anume?

— De cât ești de lacom, răspund eu.

— Nu sunt la fel de lacom ca un colonist, spune Porter.

Râd. Râsul îmi răsună în noapte, iar eu îmi încrucișez brațele.

— Dacă-i adevărat, atunci o să scăpăm cu bine. Soluția-i simplă.

— Care-i soluția?

— Dacă-l depășești pe Amiral, spun eu, n-o să fii nevoit să te lupți cu el. N-o să conteze deloc toate gărzile și armele-alea.

— N-avem cum să-l depășim.

— Lăsați aurul, spun eu. Lăsați și nava. Treceți în bărcuțe. Și *fugiți!*

O pauză.

— Nu putem să facem asta, spune Porter. Ne trebuie tot aurul, iar nava e singura modalitate prin care putem să transportăm atât de mult.

Las cuvintele lui și înțelesul lor să rămână în aer.

Ești la fel de lacom ca noi.

— Am înțeles, spun eu, în cele din urmă. Atunci, sunteți morți.

— Repară blindajul, îmi zice el. Așa avem șanse mai mari să ne luptăm cu ei și să-i ținem la distanță.

— O să ne ia prea mult timp. O să ne prindă înainte să apucăm să terminăm.

— Deci nu ai de gând să ne ajuți, spune el.

Are o pușcă în spate. M-ar putea termina oricând.

— Ba am, spun eu. Mai e o opțiune. Un lucru pe care poți să-l faci ca să fugi cu nava și să păstrezi și aurul.

— Și cam care-ar fi ăla?

— Ce mai poți s-arunci, care-i greu? îl întreb eu pe Porter, provocându-l și învăluindu-mi cuvintele în repezeala și certitudinea din voce.

— Ți-am spus deja, zice el. N-o să omorâm pe nimeni care cooperează. Cei mai mulți dintre coloniști au cooperat.

— Nu asta propun, spun eu.

Și e un prost dacă are impresia că, dacă se descotorosește de câteva trupuri, îl încălzește cu ceva. Corpurile umane sunt nimic în comparație cu greutatea aurului.

— Ce vrei, să-ți zic pe litere?

— Te rog, spune Porter.

— Blindajul.

Arăt spre mecanismele care sclipesc în lumina lunii, spre dinții de metal, mereu flămânzi după mai mult. Spre arătarea asta pe care-am făcut-o.

— De el să scapi.

CAPITOLUL 33

— *Ce* o lași să facă? întreabă Lily, revoltată.

Porter îmi dă un aparat pentru tăiat metalul. Rezist impulsului de a-l porni acum, de a-l lăsa să scoată scântei care să-i orbească.

— Mac are ordine să stea cu ochii pe ea, spune Porter. Dacă e nevoie, va trage.

— Aș putea s-o supraveghez *eu*, propune Lily. Sau să fac chiar eu asta. Nu e nevoie să-i dai o armă.

Porter nu îi bagă în seamă remarca.

— Știe cum e alcătuit blindajul mai bine decât oricine altcineva, îi explică el. Va reuși să îl demonteze mai repede.

Îi dă și lui Naomi un aparat.

Noi știm să ne descurcăm cel mai bine, dar sunt sigură că Lily nu e singura neliniștită în privința asta. Bandiții și membrii echipajului chemați de Porter sus, pe punte, ca să ajute cu demolarea blindajului, par cu toții prudenți. Porter are de gând să amestece apa cu uleiul, punându-ne să lucrăm împreună.

— Dacă dăm jos blindajul, o să rămânem prea vulnerabili.

Lily strânge pumnii de furie.

— Știu că ea îl poate repara.

— Ai dreptate, spun eu. Dar cum Amiralul e pe drum, nu mai avem timp.

Îi zâmbesc lui Lily.

— Și se pare că nu sunteți dispuși să renunțați la aur. Așa că asta e ultima noastră opțiune.

Expresia lui Naomi, în timp ce mă urmărește, e prudentă, de parcă ar cântări ceva în minte. De parcă nu i-ar veni să creadă ce fac. Că-mi trădez propria creație.

— Hai să scăpăm de el, îi spun eu. Cât de îngrijit și de curat se poate.

Avem trei aparate de sudură și tăiere la bord. Au fost concepute ca să ajute la reparațiile de la bord, nu la demolări. Dar o să meargă pentru asta.

— N-avem niciun motiv să avem încredere în ea, fumegă Lily.

— Ajunge! spune Porter. Pierdem timp de pomană!

— E cea mai mare șansă pe care-o avem.

M-am spălat pe păr în baie și mi-am dat jos tot pământul din pădure, și port schimbul de haine care mi-a rămas în cameră. Am mâncat mâncare adevărată la micul dejun, am luat medicamente și am dormit o oră.

Mă simt... numai fericită nu. Chiar deloc.

Încă de când i-am zis lui Porter de blindaj, am fost plină de un *ceva* anume, dezlănțuit. Ceva sălbatic și liber, înspăimântător, revigorant și plin de furie.

Amiralul vrea să-i omor pe bandiți și să-i aduc aur. Porter vrea să repar blindajul și să-l trag pe Amiral în piept.

Liderii ăștia. *Bărbații ăștia.* Insistă și iar insistă, mă prind la colț, se țin după mine, îmi blochează ieșirea și-mi cer imposibilul. Dar o să le scap printre degetele hrăpărețe și o să-i las fără nimic.

Amândoi au jucat un rol în moartea lui Call, deci n-au decât să plătească *amândoi.*

Lily încearcă să apeleze pentru ultima oară la Porter.

— A întârziat cu bună știință reparația blindajului. De unde știi că nu asta a avut de gând în tot acest timp? Poate că n-a fost *chiar așa* surprinsă când i-ai spus că vine Amiralul. Poate că trăgea de timp pentru ca el să poată să ne-ajungă din urmă. Poate că asta face și acum.

Ușa care duce pe punte se deschide.

Iată-l.

Cel pe care-am cerut să-l văd.

Două gărzi îl târăsc pe Brig pe punte. Trebuie să-și aplece capul când intră pe ușă, așa cum am făcut și eu, așa cum a făcut și Call. Bandiții nu sunt prea blânzi și-l îmbrâncesc pe Brig spre Porter, dar Brig nu se împleticește. Ochii lui, când îi întâlnesc pe-ai mei, sunt limpezi, dar obosiți. Tăietura de pe nasul lui e o linie roșie, curată. Nu l-au lăsat să se bărbierească, deci are o umbră de barbă și părul îi e mai neîngrijit decât l-am văzut vreodată. Obrajii-i par supți, de parcă timpul în care n-a mâncat a început să-l roadă pe dinăuntru. Și totuși, primul cuvânt care-mi vine în minte când îl văd nu e *bătut, obosit* sau *frânt*. E *reținut*. Nu de către bandiți. În el însuși. *E omul Amiralului, până-n măduva oaselor*, a zis Tam.

Oare așa să fie Brig?

— E adevărat? întreabă Brig, cu o voce scăzută și cunoscută.

— Scăpăm de blindaj.

Țin aparatul de tăiere ridicat.

— Bandiții nu au experiență cu chestiile astea. Știi să folosești una de-asta?

Brig n-a lucrat în depozitul de fier vechi cum am lucrat eu. Și tot e cel mai probabil să fie el câinele de pază al Amiralului. Dar vreau să văd ce-o să facă. Ce-o să spună.

Oare o să mi se alăture?

Jur că-i văd un licăr de zâmbet pe buze, o flăcăruie în ochi.

— Da, spune el.

• • •

CÂTEVA MINUTE MAI TÂRZIU, Brig, Naomi și cu mine atârnăm de frânghii de pe o parte a navei. Mac și alți doi bandiți ne păzesc cu armele. Un alt bandit îl amarează pe Brig, Lily se ocupă de Naomi, iar Porter mă coboară pe mine. Cred că a considerat că oricine altcineva s-ar putea să mă arunce în apa învolburată a fluviului, de dedesubt.

Poate că ei trei *chiar* o să ne lase să cădem. Ar putea. Ar fi o modalitate simplă de-a scăpa de căpitan și de secunzi dintr-o lovitură. Cu o mână tot bandajată și înfășurată, nu sunt la fel de agilă și de rapidă cum mi-ar plăcea să fiu. M-ar putea doborî ușor.

Brig și Naomi au aparatele. Funcționează cu acetilenă și cu oxigen în stare gazoasă din rezervoarele mici, iar când flăcările sunt aprinse, scuipă scântei aprige. Țin în mână un creion cerat, pe care-l folosesc ca să marchez cele mai bune locuri în care să facă ei tăieturile. Imediat ce termin de marcat, o să folosesc și eu un aparat. În toată draga, echipajul atârnă de frânghii, tăind cu ferăstraie, lovind cu ciocane, folosind tot ce le pică-n mână. Răngi. Chei. Deșurubează și scot din balamale; se îngrijorează în fața acelui puzzle creat de mine cu ani în urmă, la Avanpost, în siguranță.

Dar blindajul e zdravăn. Solid. Nu cedează ușor.

Aud bombăneli și înjurături murmurate, și înghesui creionul cerat în buzunarul de la piept.

— Brig, spun eu, dă-mi aparatul tău un minut.

Are mânecile suflecate și văd arsuri de la aparatul de sudură pe brațele lui în timp ce-și croiește drum spre mine, apăsând pe lateralul navei cu bocancii pe când înaintează.

— Ce faci? strigă Mac, privind în jos.

— Vreau să încerc, spun eu, trăgându-mi mănușile de piele ca să-mi protejez mâinile.

Brig îmi dă creionul și torța, cu grijă.

Aduc flacăra pe semnul de pe metal. Transpirația îmi picură pe spate în timp ce fac tăietura, împingând cu ghetele în partea laterală țepoasă, zimțată, a navei mele. Aparatul șuieră și aruncă scântei; oamenii lovesc draga peste tot în jurul meu, cu toții aruncați în luptă de și cu alegerile pe care noi și ceilalți le-am făcut.

Apoi, cedează. Oare scârțâie?

Mă desprind la fix.

Blindajul cade. Mișcarea pare lentă; parcă mă scufund cu ea, prăbușirea greoaie, inevitabilă trage ceva în mine. Mă țin mai strâns.

Nu te lua după ea în jos.

Jos, bucata de blindaj cade în apă precum o piatră supradimensionată aruncată de un copil.

Oare-i ajut pe bandiți să meargă mai repede? Sau îi dau Amiralului șansa de a mă ajuta să-i termin? Poate voi reuși să-i distrug pe amândoi, pe Porter și pe Amiral, pe oamenii care l-au omorât pe Call. Îi aduc laolaltă, îi las să se omoare între ei, și scap prin crăpături.

Oare o să meargă? O să reușesc în sfârșit să fug?

Nu sunt complet sigură de ce face oricine de pe dragă ceea ce face. Și aici mă includ și pe mine.

Oare o să mă aleg cu ceea ce vreau din chestia asta?

Sau o să distrug singurul lucru care mi-a mai rămas?

CAPITOLUL 34

ÎMI TREMURĂ BRAȚELE, MĂ DOR MÂINILE, IAR FAȚA MI-E MURDARĂ ȘI fierbinte. Brațele-mi sunt acoperite de arsuri, pe alocuri, unde scânteile mi-au pârlit mânecile bluzei. Mâna rănită îmi zvâcnește, deși am încercat să o iau ușor. Cu toții am lucrat toată ziua la demontarea blindajului, din zori și până-n seară. Simt căldura unei arsuri solare ciupindu-mă de nas și de ceafă.

Ceilalți o să lucreze toată noaptea, în timp ce Brig, Naomi și cu mine furăm câteva ore de odihnă. Lovirea și demontarea blindajului încă are loc prin toată nava, ca o melodie disonantă despre distrugere și tăiere.

Tam și oamenii de la bucătărie duc pâine și supă pe punte pentru cină. Rămân aproape de balustradă, vrând ca Brig și ceilalți să mănânce primii, dar Tam însuși îmi aduce prima porție mie. Se uită la partea laterală a navei și fluieră. Draga seamănă cu un câine de-ăla sălbăticit care aleargă pe străzile lăturalnice ale Avanpostului, râios și plin de pete, cu bucăți de blană smulse sau care atârnă.

— De ce te-ai hotărât să faci asta? întreabă el. Iubești nava. Îi urăști pe hoinari.

— *Tu* de ce te-ai hotărât să faci asta? întreb eu, readresându-i întrebarea. De ce te-ai întors împotriva propriilor oameni?

El își îndreaptă privirea spre mine, cu o expresie neobișnuit de sinceră.

— Tu nu te-ai săturat niciodată s-auzi aceeași poveste?

— Ce poveste?

— Povestea Avanpostului.

Încă ține tava, dar pare să fi uitat cu totul de ea; tava se înclină, o farfurie alunecă. Întind mâna și-i iau tava, ținând-o în echilibru cu mâna bună în timp ce-l ascult. Vocea lui Tam e plină de emoție.

— Cum ne-a abandonat restul lumii, cum ne-a adunat laolaltă primul Amiral și cum ne chinuim din răsputeri să supraviețuim la marginea Teritoriului.

Da. M-am săturat. Sunt sătulă *până peste cap* de povestea asta – de cum ne-a părăsit Uniunea și cum ne-au protejat Amiralii de-atunci încoace – de-mi vine să urlu. De-asta am vrut să *fugim*, Call și cu mine. De-asta aveam de gând să plecăm, împreună. Era timpul pentru ceva nou, nescris. Mi se pune un nod în gât, iar lacrimile-mi înțeapă ochii.

— Bineînțeles că m-am săturat de ea, zic eu. Dar nu se mai poate spune altă poveste.

— Eu am început să mă întreb dacă era adevărată, spune Tam. Dacă oamenii care locuiesc în afara Avanpostului nici măcar n-au *vrut* să se întoarcă acolo? Dacă au plecat cu un motiv?

Nava se mișcă. Undeva, dedesubt, am pierdut din blindaj, iar mișcarea înclină tava și împinge vasele unele în celelalte. Tam și cu mine întindem mâna să le prindem; el apucă farfuria cu supă, degetele mele strâng pâinea. Apa cade, se varsă pe punte, e pierdută.

— Când am aflat ce făcuserăm, cum le luaserăm copiii banditilor, am știut că trebuia să fac ceva, spune Tam. Tu îți imaginezi cum e să fii luat de lângă tot ce cunoști? De unde ți-e locul?

— Știu ce înseamnă să-ți pierzi familia, răspund eu. Locul tău. Am fost crescută într-unul dintre orfelinate.

Tam pare șocat. Probabil că a uitat lucrul ăsta despre mine.

Și adevărul e că *pot* să-mi închipui cum ar fi. Prea bine. În întunericul nopții, să vină cineva și să te ia. Să te aducă într-o altă noapte îngrozitoare, cu stele și lumini false, cu multe clădiri și mulți oameni, și să spună cineva *Asta e casa ta*, și să știi că nu e corect, să strigi după ajutor.

Dar nu vine nimeni. Nu ai ocazia să pleci. Nu mergi acasă.

Și când încerci, ei nu-ți mai recunosc fața în întuneric, nu-ți mai recunosc forma, și așa ajunge altcineva să-ți termine povestea.

CAPITOLUL 35

PÂNĂ LA SFÂRȘITUL ZILEI URMĂTOARE, E CLAR CĂ AM AVANSAT. Scânteile sar aproape de mâinile și de fața lui Brig, în timp ce el taie metalul. O altă bucată de blindaj cade cu un pleoscăit în apa de dedesubt, iar nava pare că oftează de ușurare. Îi spun lui Porter că putem încerca în curând motorul, pentru că am pierdut deja mult din greutate.

Mi-e greu să privesc piesele și mecanismele pe care le-am proiectat căzând în fluviu, să privesc nava lăsată fără apărare. Blindajul e tot ce-am realizat. Singura mea creație.

Mă pregătesc sufletește pentru sentimentul tulburător de pierdere care-mi apare undeva într-un colț al minții. A fost ideea mea. Eu am creat ceva. Toți ceilalți vor să ia acel ceva. Toți ceilalți au ocazia să se folosească de acel ceva.

Și m-am hotărât:

N-o să se mai întâmple așa!

Eu am creat lucrul ăsta.

Nu e al vostru.

Dacă nu pot să-l am, atunci o să-l distrug.

FĂRĂ NICIUN AVERTISMENT, frânghia de care sunt agățată e smucită puternic. Îi arunc o privire lui Mac, care mă amarează din nou.

Oare o să-mi dea drumul?

Dar mă trage în *sus*, mână peste mână, strigând: „Repede!"

Mă împing cu bocancii în peretele navei ca să-l ajut, apucând frânghia cu mănușile și ținând aparatul de tăiere prins în chingi, pe spate. Brig și Naomi urcă alături de mine. Brig e rapid și nici Naomi nu e cu mult în spatele meu, chiar așa rănită cum e. După ce trec peste balustradă, îl întreb pe Mac, cu răsuflarea tăiată:

— Ce s-a întâmplat?

— Vine cineva, spune el, pe țărm.

Peste tot în jurul meu, bandiți și membri ai echipajului care tăiau, ciopârțeau și izbeau în blindajul meu se cațără peste balustradă.

— Lăsați-vă-n jos! spune cineva. S-ar putea să aibă careva o armă.

— Sunt coloniștii? întreb eu, ghemuindu-mă lângă Mac.

— E o singură persoană.

Arată în partea de jos a balustradei. Un călăreț se mișcă repede pe marginea fluviului, unde iarba și nisipul sunt destul de netede pentru un cal. O trâmbă de praf rămâne în urma lui.

— Au trimis pe cineva să negocieze, spune Brig.

— Amiralul nu negociază, zic eu. Dacă faci o înțelegere cu Amiralul, plătești, plătești și iar plătești.

GRUPUL PE CARE PORTER ÎL ADUNĂ la cantină e în mare parte alcătuit din echipajul inițial al dragei, plus câțiva dintre oamenii lui, care au arme. A lăsat câțiva bandiți pe punte, să stea de pază. Pe mine mă pune să stau lângă el. Sunt la mâna diavolului. Din nou.

În timp ce mă uit la echipajul meu, rostesc numele membrilor în minte.

Eira Clyde, cartograf și unul dintre puținii membri ai echipajului care au sărit cu mine. Ophelia Hill, navigatoare. Laura Seng,

medic. Corwin Revis, mașinist-șef. Owen Fales, miner și trădător. Dar capelanul a dispărut, la fel ca alți doi, poate chiar mai mulți.

Oare cred că i-am trădat? Că i-am dezamăgit? Le-am spus să sară de pe navă și să fugă cu mine. Nu m-au urmat. Apoi m-am întors și am oprit motorul, și i-am pus să înceapă să ciopârțească blindajul.

— Amiralul a trimis un emisar, ne spune Porter. M-am dus să mă întâlnesc cu el. E pe țărm, ne așteaptă răspunsul.

Îl urmăresc pe Porter încercând să decidă ce fel de lider este. Unul bun? Nu l-a lăsat pe emisar să urce pe navă. S-a dus și s-a confruntat singur cu pericolul. Par niște alegeri curajoase. Dar oare-or fi și prostești?

— Să-l omorâm pe emisar, spune Lily. În momentul ăsta. Cât încă putem. E un mesaj pe care Amiralul o să-l înțeleagă.

— Emisarul ne-a oferit o înțelegere din partea Amiralului, spune Porter.

Bandiții din cameră bombănesc câte ceva, iar membrii echipajului se foiesc pe scaune, neliniștiți. Oare Amiralul ne vrea înapoi?

— Spune că, dacă-i predăm aurul și pe căpitanul Blythe, n-o să pornească pe urmele noastre.

Poftim?

Toate privirile din încăpere se opresc asupra mea. De ce mă vrea Amiralul? Când emisarul se va întoarce, o să-i spună Amiralului ce a văzut. Și ce-o să facă atunci când o să audă ce i-am făcut navei?

— Omorâți-l pe emisar, spune Lily, din nou.

Îmi dau seama că mintea ei merge în aceeași direcție ca a mea.

— O să-i spună Amiralului că facem bucăți nava. Că nu mai avem blindaj. O să ajungă la noi cât de repede o să poată. O să fim ținte sigure.

Privirea lui Porter o întâlnește pe a mea.

— Ar trebui s-o faceți, spun eu. Așa ar face coloniștii. Ei iau aur și omoară, zic eu.

Nu spun și restul. *Cu toții suntem la fel.* Dar rămâne în aer, oricum.

— Nu câștigăm mult mai mult timp dacă-l omorâm, spune Porter. Dacă nu se întoarce repede în tabăra lor, ei vor veni oricum după noi.

— Putem să-i dăm Amiralului jumătate din ceea ce vrea, spune Mac. Trimiteți-o pe căpitan Blythe înapoi cu el și vedeți ce se întâmplă.

De ce a cerut Amiralul chestia asta?

Îmi vine în minte un singur motiv. Cumva, știe că am eșuat. O să mă pedepsească.

— Doar asta voia Amiralul? întreabă Tam.

— *Doar* asta? întreabă Lily, cu o voce rece. Tu crezi că faptul că ia aurul e *rezonabil*?

Porter ridică o mână, și toată lumea tace.

— Ăsta e punctul de cotitură, spune Porter. Dacă ești membru al echipajului inițial și nu lupți alături de noi când ne atacă Amiralul, am dat oamenilor mei permisiunea de-a te împușca.

— De unde știi tu că bandiții tăi n-o să pună armele pe noi imediat ce au ocazia? întreabă Brig.

— Ne trebuie cât mai mulți oameni, spune Porter, sec. Dacă luptați alături de noi, nu vă omorâm.

— Dar voi, ceilalți? întreabă Naomi. Mai sunt destui bandiți acolo, afară, care nu sunt pe navă acum.

— Ei n-o să lupte, zice Porter.

— De ce nu? întreabă Brig.

— Adică ne obligați să murim pentru voi, dar voi n-o să luptați cu toții pentru *voi*?

Chiar în timp ce cuvintele îmi ies din gură, îmi vine în minte imaginea bandiților în bărci. Și atunci îmi dau seama. Nu o să ne ajute pentru că nu sunt aici. Nu sunt pe dragă. Nu așteaptă pe țărm și nu sunt ascunși în pădure.

— Au plecat deja mai departe, spun eu. Cu bărcile.

De aceea era satul mutat aproape gol în momentul în care am venit să-i dăm foc; de aceea mai rămăseseră atât de puține case în copaci. Chiar dacă Porter și echipajul lui sunt omorâți și aurul e luat, restul sătenilor ar avea șansa să lupte și să fugă. Ar fi putut să folosească niște bărci ca să care o parte din aur, dar n-a avut niciodată de gând să facă asta. A avut mereu de gând să țină cât mai mulți oameni în cât mai mare siguranță posibil, în timp ce echipajul ăsta mic își asuma enormul risc de a lua draga și comoara ei.

— Oamenii de pe navă sunt toți pe care-i avem în momentul ăsta, spune Porter. Și toți cei de-aici vor lupta. Din greu.

— Și cu asta cum rămâne? întreabă Lily, arătând cu cotul în direcția mea. Hai s-o trimitem cu emisarul, cum a zis Mac. Poate, dacă ne ținem de jumătate din înțelegere, mai câștigăm ceva timp.

Porter mă studiază. Oare ce vede? O fată înaltă, cu părul împletit și jeg sub unghii? Pe cineva care-a încercat să dea foc satului lui? Oare contează că am iubit și am fost cândva iubită de unul de-ai lor?

— De tine depinde, spune el. Poți să mergi cu emisarul sau să rămâi pe navă.

Lily respiră adânc, dar își ține gura în momentul în care Porter îi aruncă o privire aprigă.

Se uită toată lumea. Expresia lui Tam e confuză – ochii lui privesc cu ardoare în ai mei, buzele i s-au curbat într-o strâmbătură. E de partea bandiților, dar nu cred că-l încântă ideea de-a mă trimite înapoi să mă confrunt cu furia Amiralului.

Cea mai mare parte din echipajul meu arată de parcă ar vrea să mă ofer voluntară.

De ce nu? îi văd gândind. *S-ar putea să câștigăm timp, și oricum n-a fost niciodată cine știe ce căpitan. Nu i-aș simți lipsa dacă ar pleca.*

Brig clatină din cap, cu un gest aproape imperceptibil. Nu vrea să merg. De ce? Dac-ar fi plătit într-adevăr de Amiral, n-ar vrea să mă întorc la Amiral și să-i spun ce știu despre planurile bandiților, ca să-i poată nimici?

Nu știu de ce, dar, în momentul de față, în Brig am cea mai mare încredere. Să fie pentru că el a fost primul care-a plecat de pe navă cu mine? Să fie pentru că nu s-a întors nici măcar o dată împotriva mea în pădure?

S-ar putea să se fi prefăcut atunci. S-ar putea să se prefacă acum.

S-ar putea ca eu să fiu o proastă.

— Nu mai avem timp, spune Porter.

Își încrucișează brațele și mă fixează cu ochii lui, căprui și profunzi. Ochi care l-au văzut pe Call când era tânăr, ochi care l-au văzut pe Amiral cum îl lua.

Vreau să rămân cu nava mea.

Nu o să mă arunc în brațele Amiralului ca să câștig timp pentru oameni pe care nu îi cunosc. Dar pot repara draga.

— Rămân, spun eu. Aveți nevoie de mine ca să puneți motorul în mișcare.

Nu mai e nava ta, mă înțeapă mintea mea. *I-ai pus să demonteze blindajul pe care l-ai făcut tu.*

Și-atunci de ce mă agăț de ea?

Draga a luat aur. A ucis oameni. A nenorocit fluviul.

Nava merită să moară. Trebuie oprită.

E vorba de mine.

Și nu pot s-o părăsesc.

CAPITOLUL 36

— Nu merge, spune Lily.

— Văd și eu asta, zic, iritată.

Îmi frec mâinile murdare de pantaloni și ridic privirea spre Porter, care a coborât pe puntea de minerit ca să vadă cum am avansat.

— Mă *jur* că reparațiile pe care i le-am făcut sunt suficiente pentru a-l reporni.

Am scos carcasa de metal din jurul motorului ca să ajung mai ușor la el. Motorul nu e într-o stare bună. L-au forțat prea tare. Dar nu trebuie neapărat să ajungem departe. Nu trebuie să ajungem din nou să navigăm pe fluviu. Trebuie doar să ajungem la punctul de întâlnire al bandiților cât de repede se poate.

Nu încerc să repar doar motorul. Încerc să dezactivez și sistemele care consumă energie de care nu avem nevoie, ca să cresc viteza. Așa vom merge mai repede decât am mers vreodată. Mai repede decât e proiectată nava să meargă.

Ascund informația asta de ceilalți.

— Cât timp avem la dispoziție? întreabă Lily.

Încearcă să calculeze cât de curând vor ajunge coloniștii la noi. Porter l-a trimis pe emisar înapoi cu vestea că nu va avea loc nicio înțelegere.

— Amiralul nu călătorește des, spun eu. Atunci când călătorește, se folosește de căruțe și de călăreți. Călăreții sunt rapizi, dar căruțele nu sunt.

— Cât de repede *pot* merge? întreabă Lily.

— Nu sunt sigură, spun eu. N-am lucrat niciodată la ele.

Căruțele sunt făcute din metal. Sunt camioane vechi, dinainte de Pustiire, cu partea superioară tăiată, ca să intre aer. Unele au încă motoare care funcționează, dar funcționează pe bază de benzină, care e un bun de mare preț în Avanpost. Altele sunt trase de cai care se chinuie și se opintesc.

Nu e ușor să ajungi în amonte pe fluviu, fie cu motoare, fie cu cai.

Ambele trebuie hrănite.

De ce n-a adoptat Amiralul tehnologia solară folosită la dragă pentru căruțe? mă întreb. În mod sigur și-o fi dat cineva seama cum s-o recreeze.

— Eu aș zice c-avem câteva zile, spun eu. E mult mai ușor pentru un emisar să călărească înainte, urmând cursul fluviului. Nu există drumuri pentru căruțe în apropierea țărmurilor. O să trebuiască să facă loc.

Sper să avem câteva zile la dispoziție. Pe baza a ceea ce știu despre căruțe și a ceea ce am dedus, Eira, Porter și cu mine, dintr-o combinație între hărțile coloniștilor și cele ale bandiților.

Îi fac semn lui Porter să urce cu mine pe puntea mai mică, să putem vorbi fără să ne-asculte nimeni.

Bineînțeles, Lily ne urmează. Urcăm treptele de metal, și chiar dacă e vorba doar de vreo două șiruri de trepte, mă simt amețită când ajungem în vârf. Nu mă odihnesc suficient, iar infecția de la mână persistă. Mă sprijin de perete, cu o nonșalanță prefăcută, ca să-mi ascund oboseala, cu palma lângă semnalele scrise: a se suna de trei ori pentru o urgență. Simt metalul rece și granular cu mâna.

— Cred că cineva încearcă să submineze ce fac eu, spun.

Lily îmi imită poziția, sprijinindu-și un braț de perete în batjocură. Se tot ține după mine pe puntea de minerit de când Porter mi-a dat permisiunea de a încerca să repar motorul.

— Deci altcineva e de vină că nu poți tu să-ți faci treaba?

N-o bag în seamă pe Lily și mă adresez lui Porter, care bate darabana cu degetele în picior. Pe față nu i se citește nici teama, nici panica, nici chiar când timpul trece din ce în ce mai repede.

— Vreau să plece toată lumea de pe puntea de minerit, spun eu. Am nevoie de liniște. Trebuie neapărat să gândesc. Nu pot să fac asta dacă se uită lumea la mine.

Porter clatină din cap.

— Nu pot să permit așa ceva.

— Nu avansez deloc.

Scrâșnesc din dinți.

— Și știu că aș putea. *Tu* poți să rămâi. E-n regulă.

Dar el n-are timp. Are atâtea alte lucruri de făcut.

— Trebuie să las pe cineva aici jos, cu tine, spune Porter.

— Atunci las-o pe Lily.

— Pe cine? întreabă Porter.

Lily nu reușește să-și ascundă surprinderea.

— *Poftim?*

— Dacă mi se întâmplă ceva când mă prinde Amiralul, o să fie nevoie de cineva care să știe ce am făcut, spun eu. Și nu cred că poate fi vorba de cineva din echipajul meu.

Mă doare sufletul să o spun. Dar nu cred că un bandit e cel care încearcă să mă împiedice să repar nava. Ce motiv ar avea oricare dintre ei să facă asta?

Arăt spre Lily.

— Dar ea poate să rămână. Atât timp cât nu mă încurcă.

— În regulă, zice Porter. O să le spun celorlalți să plece. Dar nu pot să-ți dau mult timp.

— Asta înseamnă că o să trebuiască să te uiți ce fac, îi spun eu lui Lily, și să mă *asculți*.

Lily își dă ochii peste cap.

Pe buzele lui Porter apare ceea ce s-ar putea să fie umbra unui zâmbet.

— DE UNDE-AI VENIT? o întreb eu pe Lily, în timp ce lucrez.

Îmi dau seama – după accent, după bocanci, după cum se comportă uneori, că nu e nici bandită, nici colonistă. Ce mă intrigă e faptul că e tot ea însăși, tot diferită, dar a găsit un loc în care se simte în largul ei. Porter o respectă. Banditii o consideră parte din grupul lor.

— De ce vrei să știi?

Vreau să știu cum reușești.

În loc de asta, spun:

— Vreau să știu ce mai e pe-afară.

Apăs comutatorul pentru a porni motorul, iar el pornește cu un zumzet.

Superb.

Pun mâinile la ceafă și mă întind satisfăcută, murmurând în ritmul motorului.

Lily se luminează la față.

— Ai reușit!

Câteva minute, stăm amândouă și ascultăm motorul cum merge, sunând din ce în ce mai bine, până când...

Îl opresc.

— Ce *faci*?

Îi fac semn să tacă și ascult cum sună motorul când se oprește. Bag cu grijă mâna înăuntru. Nu e mult loc.

— Ce faci? întreabă din nou Lily.

De data asta, în vocea ei e o notă de curiozitate.

Mă șterg pe mână cu o cârpă murdară și-i fac semn lui Lily să mă asculte cu atenție.

— Fii atentă! Ăsta-i un lucru pe care s-ar putea să fii nevoită să-l ții minte. Am scos piedica de la motor care împiedică elicele să se învârtă la viteză maximă.

— Ce înseamnă asta?

— Piedica are scopul de a împiedica motorul să se ardă. Elicele au fost proiectate în așa fel încât să nu se învârtă într-un raport de unu la unu cu motorul principal.

Lily are mâinile în șolduri, e încruntată, ascultă cu atenție. Încerc să simplific explicațiile cât pot de mult.

— Am scos piedica și am „canibalizat" niște piese din sistemul de minerit, ca să mergem într-un raport de unu la unu.

Când spun asta, ochii ei albaștri îi privesc sclipind pe ai mei, și văd că înțelege. O să ard motorul. Sacrific toată puterea lui pentru elice, pentru viteză.

— Nu avem nevoie să ne țină o veșnicie, spun eu. Doar *suficient*. Și trebuie să ne mișcăm mai repede decât ne-am mișcat până acum.

— Chiar crezi că poți să faci în așa fel încât să mergem suficient de repede pentru a-i depăși pe coloniști?

— Așa sper.

Am studiat motorul. Nu simt nimic în neregulă. Sună destul de bine, dar nu mergem mai repede, ceea ce ar trebui să se întâmple, având în vedere modificările pe care le-am făcut. Deci ce-l reține?

— Ține-mi și mie chestia asta, spun eu, dându-i lui Lily o trusă plină de scule.

Mă bag sub motor, cu spatele lipit incomod de podeaua de metal a navei.

— Locul de unde vin eu, spune Lily, după câteva clipe. Era și bun și rău. Ambele.

— O să te întorci vreodată acolo?

— Nu, spune ea.

— De ce nu? Nu poți să te-aștepți să fie *numai* bine peste tot. Un loc care e și bun și rău pare genul de loc potrivit pentru a rămâne.

— Îmi plac hoinarii, spune ea. E nevoie de tot ce au ca să facă rost de hrană și de adăpost. Dar, cumva, asta nu i-a înrăit.

Ridic din sprâncene în timp ce continui să lucrez. Probabil că-și dă seama la ce mă gândesc, deși nu mă vede, pentru că spune:

— Da, e adevărat. Pot fi nemiloși, atunci când sunt nevoiți să fie. Dar nu sunt cruzi.

Ia te uită! A adăugat cineva un reostat la motor, pentru a reduce puterea pe care motorul *ar trebui* să o recupereze din rezervele bateriilor solare.

— Am nevoie de cheia-gheară, îi spun eu lui Lily.

Lily mi-o întinde.

— Porter și cu mine colaborăm bine, spune ea. Mă respectă.

— Așa e.

Am văzut asta. Am fost invidioasă din cauza asta. Vreau și eu să mă trateze cineva ca pe un egal. Nu mai puțin. Nu mai mult.

— Știe că înțeleg, spune ea. Că accept ideea că e periculos să-i ții mereu pe ceilalți în siguranță.

Nu o spune ca să se laude, ci o spune pentru că e mândră. Mi-aș dori să fiu genul ăsta de om. Să știu că sunt de încredere și respectată, să o pot spune în gura mare.

— Ce anume te-a făcut să fii așa? întreb eu.

— Am murit deja, spune ea.

Strâmb din nas la absurditatea acelei afirmații.

— Doar n-ai de gând să-mi spui că și tu crezi în palingeneză, ca Amiralul.

— Nu, spune Lily.

Vocea i-a devenit serioasă.

— M-am prăbușit. Era cât pe ce să ard. Puteam să pierd totul. Aș prefera să nu mă mai apropii atât de mult de asta. Dar dacă trebuie neapărat să o fac, o voi face.

Fața ei apare dedesubtul motorului, iar părul îi atârnă în ochi. Îl dă la o parte.

— Eu ar trebui să învăț cum să fac ceva aici?

— Fii atentă la mine, spun eu. Și nu-ți face griji. Nu trebuie să știi *cum* să faci totul. Atât timp cât știi *ce* să faci și-i spui mai târziu unuia dintre mașiniști, e în regulă.

— Deci ar trebui să încercăm să ținem măcar un mașinist în viață, spune Lily, sec.

— Și-ar fi bine să te rogi să nu fie unul dintre ei ăla care tot sabotează nava, adaug eu.

— Tu așa crezi? întreabă ea.

— Așa pare cel mai probabil, recunosc eu.

Am terminat de oprit reostatul. Ies de sub motor și activez sistemul de pornire în forță al elicei.

Arunc o privire spre Lily, cu fața transpirată și murdară, apoi zâmbesc atât de larg, încât simt cum fac riduri la ochi.

Nava cântă, luându-și un avânt reînnoit.

O eliberez.

Mai repede. Mai repede. În sfârșit, suntem vii și în mișcare.

— Simți? o întreb eu pe Lily.

Simte.

ÎN URMĂTOAREA ZI ȘI JUMĂTATE, motorul rezistă, dar nu lasă nimeni garda jos. Un echipaj lovește și taie blindajul care-a mai rămas pe partea superioară a punții, demontându-l cum am făcut noi cu cel din lateral.

Ne descurcăm bine, dar tot suntem în *criză* de timp.

Rămân la datorie pe puntea de minerit, ca să păzesc motorul. Lily, Porter sau Mac trebuie să fie în aceeași tură cu mine. Dorm câteva ore pe noapte; Tam îmi aduce mâncarea jos când are ocazia. Mi-e dor să-l văd pe Brig.

— Lumea nu te mai urăște-atât de tare, spune Tam.

— Mersi mult.

— Nu, serios, insistă el. Mulți dintre ei cred că ai luat o decizie corectă. Și cineva a spus că blindajul n-ar fi fost de mare ajutor în fața bandiților, oricum.

— Blindajul meu a funcționat *perfect*.

Mă simt jignită.

— Voia să spună că și dacă ne-am fi adăpostit și am fi mers mai departe cu blindajul funcțional, coloniștii tot ne-ar fi ajuns în cele din urmă, spune Tam. Nici măcar n-ar fi fost nevoie să încerce să urce la bordul navei. Doar c-ar fi așteptat să rămânem fără mâncare și să fim nevoiți să ieșim.

Porter coboară câteva clipe mai târziu și stă în fața motorului, ascultând.

— Muncește din greu, spune el.

— Dar merge bine.

— Nu mai avem mult.

Privirea lui o întâlnește pe-a mea. Îi fac un semn din cap și ridic sculele împrăștiate, pe care le-am luat ca să fac niște mici ajustări. În timp ce le înfășor în mușama și le pun la loc în cutie, îl aud pe Porter spunând:

— S-ar putea să reușim!

Pare surprins.

SIMT NEVOIA DE NIȘTE AER după toată căldura și zgomotul de pe puntea de minerit. Îmi pun întrebări cu privire la ce-a spus Porter

în timp ce urc treptele spre partea superioară a dragei. Oare să fi crezut de la bun început că era imposibil ceea ce voiau ei să facă?

Oricum, eu înțeleg de ce ar încerca el asta. Singurul lucru mai rău decât să te chinui să reușești ceva improbabil e să nu faci nimic. Așa te prind demonii din urmă. Așa te prinzi *tu* din urmă.

Brig e printre cei care stau de pază. Îmi zâmbește, iar eu traversez partea de sus a dragei, care e plină de gropi și de zgârieturi în locurile unde trebuia să fie blindajul.

— E o cu totul altă navă, spune el. Fără blindaj. Și suntem în *mișcare.*

Întinde mâna să atingă o șuviță de păr care mi s-a desprins din împletitură.

— Uite, spune el, privindu-mi părul, care flutură, practic, în urma mea. Nu ne-am mai mișcat niciodată suficient de repede ca să se întâmple asta până acum.

Draga e parcă șlefuită de lumină, portocalie, roz, aurie, și tot nu se poate compara cu cerul, cu copacii, cu tot ce poate face apa cu lumina și culoarea asta.

— Ce urât e afară! zic eu, iar Brig râde.

Norii gonesc în depărtare, iar copacii de pe țărm dansează în lumina apusului. În ciuda brizei, aerul e apăsător și fierbinte. Ușurarea va veni mai târziu, după ce norii vor da pe-afară, iar ploaia va cădea dintre ei. Vreau să fiu aici sus ca să o pot simți, răsuflarea rece de după căldură, descărcarea.

— De ce ați renunțat toți? întreb. De ce v-ați întors la navă după ce bandiții m-au prins? Ați fi putut rămâne acolo, afară. Ați fi putut fugi.

Vreau să știu.

Ce sunteți voi, până-n măduva oaselor?

— Naomi avea nevoie de medicamente, spune Brig. Și Tam a spus că te putem ajuta mai mult dacă ne întoarcem la bord. Eira a fost de acord cu el.

Clatină din cap.

— Bineînțeles, asta era înainte să știm că Tam era mână-n mână cu bandiții.

— Și tu? întreb eu. Cu tine cum rămâne?

— Eu m-am hotărât să mă întorc cu ei.

Brig mă fixează cu privirea.

— Te iubea.

Brig înghite în sec.

— Cel despre care ne-a spus Naomi. Cel pentru care ai ars tu.

Brig știe că mă gândesc la Call. E imposibil să nu mă gândesc la el, când sunt aici, sus, pe punte, în felul ăsta.

— Da, spun eu. Așa e.

— Mi-aș dori, spune Brig.

Ce și-ar dori?

Dar atât apucă să spună. Îi aud durerea în gât. Văd dorința în ochii lui, în felul în care strânge din buze. Părul îi fâlfâie în bătaia vântului; aerul încă nu s-a răcorit.

Acum înțeleg cum e să iubești pe cineva pe care știi că nu-l poți avea. Pe care știi că nu-l vei putea avea *niciodată*. N-o să-i atingi niciodată fața, n-o să-i pui niciodată degetele pe obraz; niciodată n-o să te atingă.

Niciodată.

Și mai înțeleg un lucru.

Cred că Brig știe cât de mult mi-aș dori ca el să fie Call.

Brig și cu mine nu vorbim și nu ne atingem. Stăm unul lângă celălalt, în timp ce soarele dispare după copaci. Durerea mea e uriașă, precum universul, unică precum fiecare stea în parte.

CAPITOLUL 37

În adâncul visului meu, știu că e ceva în neregulă. Mintea mea începe să înoate spre suprafață, spre lumea reală. Departe de Call și de locul în care m-a întâlnit în întuneric, în ultimul loc în care-l pot găsi, jos și ascuns, unde sunt suspendată în somn.

Nava s-a oprit.

Mă ridic în capul oaselor și mă întind după bocanci.

De ce nu merge? Ce s-a întâmplat?

— *Poe!*

Vocea lui Lily se aude în fața ușii mele.

— *Repede!* Ne-au ajuns coloniștii din urmă!

Îmi iau repede bocancii în picioare și trag de ușă ca să se deschidă.

— De ce n-ați sunat alarma principală? întreb eu, luând pușca și cartușele de rezervă pe care mi le dă ea. O luăm pe hol către trepte.

— Nu merge, spune Lily, cu o voce sumbră. A dezactivat-o cineva.

— Cine-i acum pe puntea de minerit? întreb eu.

Lily trebuia să fie acolo în tura de noapte.

— *De ce s-a oprit nava?*

Inima mi-o ia la goană. Oare am făcut altă greșeală? Oare motorul s-a ars pentru că l-am forțat? Credeam c-o să avem mai mult timp de-atât.

— Porter a ordonat să fie oprită când a văzut că se apropie coloniștii, spune Lily.

— De ce să facă așa ceva? întreb eu, nevenindu-mi să cred.

— Hai *odată*! spune Lily, fără să mă bage în seamă, nerăbdătoare. Trebuie neapărat să urce toată lumea care știe cum să tragă cu o armă pe puntea superioară. Coloniștii sunt pe ambele părți ale fluviului.

Mă opresc. Nu pornesc până când nu-mi spune ea.

— *De ce* a ordonat să fie oprit?

Lily mârâie enervată.

— Nu vrea să-i conducă pe coloniști la restul grupului nostru.

Mă jur! Ăsta ne omoară pe toți ca să-i salveze.

— Cine e la motor acum? întreb eu.

— N-o să-l pornești, spune ea. E contrar ordinelor lui Porter.

Nu înțelege. Da, aș vrea să pornesc din nou nava, și să împiedic pe oricine să umble din nou la motor, dar mai e o problemă.

— Cine supraveghează trapa pentru deșeuri?

— Fir-ar să fie! spune Lily. La asta nu m-am gândit!

— La *asta nu te-ai gândit?* întreb eu. *Voi* așa ați intrat!

— Am avut planoare!

— Poate-au inventat și coloniștii ceva.

Am ajuns la trepte.

— Eu cobor acolo, spune ea. Tu du-te sus. A cerut Porter să te duci acolo.

DESCHID UȘA ÎN FORȚĂ și mă târăsc pe punte, spre un loc din partea de vest a vasului, în apropierea celorlalți. Îmi zdrelesc genunchiul de o bucată dură de metal, unde era blindajul meu, și simt tăietura pe piele. Bandiții și membrii echipajului meu se ghemuiesc de-a lungul balustradelor. Când zăresc malul cu coada ochiului, văd coloniștii, în căruțele lor de metal și călare pe cai, venind spre

noi. Sunt înșirați de-a lungul țărmului, pe bancurile de nisip. Se apropie de noi.

— Rămâneți jos! strigă Porter. Așteptăm să tragă ei primul foc.

Îmi verific pușca, să mă asigur că e pregătită. În timp ce fac asta, aud o voce cunoscută în dreapta mea.

— Aproape că am reușit, spune Tam.

— Încă putem reuși.

Se simte o notă de disperare în vocea mea. Încerc să o domolesc, să imit calmul lui Porter.

— Îi eliminăm, unul câte unul, până dispar.

— Ai mai fost implicată în vreo luptă ca asta? întreabă Tam. În primul tău voiaj?

Pare hotărât și speriat. Ochii lui căprui sunt ageri ca o flintă și concentrați pe țărmul fluviului.

Înainte să apuc să răspund, coloniștii deschid focul.

Primele focuri lovesc lateralul navei, dedesubtul balustradei, iar inima-mi bubuie atât de tare în piept, încât pun mâna pe ea. *Poe. Poe. Poe.* În momentul ăsta, știu ce vreau. Știu de partea cui sunt.

— Când reușiți să-i vedeți ca lumea, strigă Porter, foc de voie!

Nu pot să-mi scot din minte cuvintele lui Lily. Cineva a distrus alarma principală. Cineva încă ne sabotează. Oare e sus aici, pe punte? Oare-o să mă împuște și pe mine cineva în spate, așa cum au făcut cu Call?

Un foc de pe nava noastră. Nu reușesc să văd cine l-a tras.

Apoi, o slavă. Din partea noastră și a lor, ricoșeuri, zgomot și gloanțe care-și ating țintele.

Cineva din partea de sud a navei cade.

Gura mi-e uscată. Mâinile, reci.

Fă-o! Grăbește-te!

Ţintesc, mijind ochii.

Uite-l. Un colonist, ghemuit lângă o tufă, cu arma în mână. Trag. Oare-a căzut? Nu-mi dau seama.

Din nou.

Pac. Ţac. Ecou.

Sunetul unei puşti. Al puştii mele.

Pac. Ţac. Ecou.

Iar şi iar, din partea tuturor, pe toată puntea.

Pacţacpacţacpacţacecou.

Sunt atât de mulţi coloniştii! Bandiţii ne-au copleşit echipajul datorită numărului mare. Acum nu mai au acel avantaj, pentru că majoritatea s-a dus în amonte, în siguranţă, la locul lor de întâlnire. Coloniştii au mai mulţi oameni şi mai multe arme. Şi au lunetişti, căţăraţi prin copaci şi pe căruţe. Nu mă uit spre partea de est a fluviului ca să văd ce se întâmplă acolo. Avem bătaie de cap.

Pac. Ţac. Ecou.

Unul dintre ai noştri cade peste balustradă în fluviu.

E surprinzător cât de intimă pare toată experienţa. Cum, deşi râul e larg şi nava e mare, pot vedea feţele coloniştilor, îndreptate spre noi, puştile, braţele ridicate pentru a ucide.

Îmi plăcea mai mult când nu trebuia să-i văd cum mor.

Tam elimină un lunetist, care cade moale dintr-un copac şi se loveşte puternic de pământ.

— Când ai învăţat să tragi aşa? îl întreb eu pe Tam.

— Am crescut în apropierea zonei de antrenament a forţelor armate, spune el.

E iute ca fulgerul când îşi reîncarcă arma, iar eu nu sunt cu mult în urma lui. Fiecare moment contează, fiecare *pac* e un glonţ care se îndreaptă spre noi.

— Trebuie să-i doborâm pe lunetiştii ăştia dacă vrem să le dăm hoinarilor o şansă.

Când Tam vorbește despre hoinari, nu spune niciodată *noi*. Nu e din cauză că vrea să fie separat de ei – e entuziast când vorbește despre ei. Pare mai degrabă că n-ar fi sigur că locul lui e printre ei.

— N-ai fost furat de la hoinari, spun eu. Dar tot i-ai ajutat. De ce?

— Pentru că ei cunosc o lume mai mare decât cunoaștem noi, spune Tam, ridicând arma pe umăr. Și tu ții la ei.

— Ai dreptate, spun eu.

Tam îmi zâmbește, un zâmbet fără umor, dar cu o anume înțelegere. Ridicăm armele între balustrade, luăm în cătare un lunetist care călărește spre noi.

— Unu, spune Tam, doi, dar are țintă perfectă, așa că trage fără să mai spună „trei", iar eu trag imediat după el, și călărețul cade, legănându-se în șa, cu pușca scăpându-i din mâini.

E lovitura lui Tam. A mea face un ocol larg, ratează ținta și împrăștie frunzele din copacul din apropierea călărețului.

— Ce *lovitură!* îi spun eu lui Tam, apoi, cu coada ochiului, îi văd rânjetul, apoi,

apoi,

o pată de sânge,

pe pieptul lui,

și cade.

— NU, NU, *NU*, spun eu, apăsând cu mâna pe rană, încercând să opresc sângerarea.

Am degetele pline de carne și de sânge, iar pielea lui Tam încă e caldă.

— E rănit! îi strig eu Laurei, medicului, care se târăște pe punte cât poate de repede, lăsată în jos.

Dar nu ajută la nimic.

S-a dus și Tam.

De data asta, am văzut când s-a întâmplat.

CAPITOLUL 38

MÂINILE-MI SUNT PLINE DE SÂNGELE LUI TAM. CADAVRUL LUI E PE punte, lângă mine.

Din nou.

Nu pot să mă gândesc la ce să fac.

Pot să mă gândesc la un singur lucru.

Fug, în poziția ghemuit, pe scări în jos. Prin *pacțacecoul* care răsună de peste tot, cineva strigă la mine – cred că pronunță cuvântul *lașă* –, dar nu am timp. M-am gândit la un singur lucru și o să-l fac.

Prea repede. Cad la jumătatea scărilor, dar e în regulă, mă ridic din nou în picioare într-o secundă. Gonesc pe hol, deschid ușa camerei mele, găsesc ce vreau pe birou.

Chipiul meu de căpitan.

Oare coloniștii o să-l vadă de acolo de unde sunt?

Oare contează?

Sfâșii fața de pernă și pornesc în sus pe scări. La jumătatea drumului, mă izbesc de Eira din spate. Are brațele pline de muniție din dulapul cu arme.

În timp ce ne îndreptăm pozițiile, o văd studiindu-mi chipiul, fața de pernă.

— Ce faci? întreabă ea.

— Tam a murit, spun eu, iar ea dă brusc înapoi, de parcă ar fi tras cu o pușcă și ar fi scuturat-o reculul ei, iar de deasupra auzim strigăte și pocnetele estompate ale armelor.

O înghiontesc pe Eira și urc treptele.

Te rog, fă să fac ce trebuie!

Te rog, fă să conteze câtuși de puțin!

CINEVA A TÂRÂT TRUPUL LUI TAM de la locul lui, l-a dat la o parte și l-a îngrămădit cu alte câteva cadavre. În total, am pierdut șapte oameni. Deja. Nu ne permitem mai multe pierderi.

Nu vreau să-l privesc pe Tam mort, dar nu pot să mă abțin.

Îmi pare rău îmi pare rău îmi pare rău!

Îi văd ochii, gura, rana aia cumplită, uriașă, din piept, pe unde-a ieșit glonțul...

Stai așa.

Glonțul a ieșit prin față? Dar noi eram cu fața spre coloniști. Ar fi trebuit să-i *intre* în piept prin față, nu să-i iasă.

Cineva de pe nava noastră l-a împușcat.

Îmi vibrează tot corpul de furie.

Încet.

Mă ghemuiesc și arunc priviri rapide pe toată puntea. Și *o văd.* O mișcare, ciudată și precisă, în toată nebunia.

Cineva se întoarce, cu grijă. Cineva așteaptă până când *pacfac-ecourile* sunt atât de rapide și de nebunești, încât nu observă nimeni, apoi trage, prin toată nava, într-unul dintre oamenii noștri. Un hoinar cade.

E o persoană mică de statură, căruntă, calmă, rece, neobosită.

E *Naomi.*

Cum a putut, de ce face asta? întreabă mintea mea, și mi se rupe sufletul. Nu vreau să cred asta, dar am văzut destul încât să știu. Ea a tras. Unul dintre oamenii noștri a căzut.

Unde e Brig?

Uite-l! Pe balustrada dinspre vest, la câțiva oameni distanță de unde eram eu și Tam. Traversez puntea în goană – cu ochii și cu arma ațintite spre Naomi – și mă vâr lângă el.

— Brig, spun eu, Naomi trage în *noi*.

— Ești sigură? întreabă el și, chiar atunci…

Se întoarce și se uită la mine, și ceva pe față i se schimbă, se așază la locul lui, o expresie de *satisfacție*.

De parcă pe mine m-ar fi căutat în tot acest timp.

O să mă împuște pe *mine*.

De ce acum? mă întreb. *De ce nu m-a omorât mai devreme?*

Dar apoi Naomi coboară ușor pușca. O să mă doboare, dar fără să mă omoare.

De ce?

Ceva în legătură cu tăcerea mea îl neliniștește pe Brig. Îl simt cum se întoarce și, înainte de a trage Naomi, ea cade, ținându-se de braț, iar Brig se pune în mișcare, traversând puntea.

— Spune-i lui Porter, zice el. O încui jos.

— NAOMI OMORA OAMENI pe punte, îi spun eu lui Porter. A împușcat-o Brig.

El aprobă din cap, ridicând pușca, fără să-și ia ochii de la coloniștii de pe țărm.

— Nu e moartă. Doar rănită.

— Rezolvăm noi și asta, spune el, iar eu simt greața cum îmi urcă în gât.

— Și Tam a murit, spun eu, pentru că are importanță, pentru că simt că lumea ar trebui să știe, iar de data asta, Porter se schimbă la față, îi zvâcnește un mușchi, ca răspuns, sau de tristețe.

Dar nu avem timp pentru asta.

— De ce ai oprit nava? întreb eu. Am fi putut să ajungem.

— Nu-i conduc pe coloniști spre restul grupului meu! spune Porter.

— Îți protejezi oamenii și-i pui în pericol pe ai mei! exclam eu.

— Nu e vorba numai despre oamenii mei, spune Porter. Sunt și alții pe-acolo!

Strigă spre ceilalți:

— Se îndreaptă spre nord!

Apoi, către mine:

— Du-te înapoi la locul tău!

— N-o să murim pentru aur, spun eu. N-o să mai murim.

ÎNAPOI LA LOCUL MEU, unde moartea lui Tam a lăsat o gaură în echipaj și balustrada îmbibată în sânge, mă ridic în picioare. Îmi trag cozile pe umeri și îmi îndes chipiul de căpitan pe cap. Dacă privesc coloniștii prin binocluri, o să știe că sunt eu. Ridic fața de pernă albă și o flutur ca pe un steag.

Oare o să simt? Cât de tare o să doară?

Te rog, nu în spate, ca pe Call. Ca pe Tam.

Lovește-mă unde văd. Unde pot să văd sângele înflorind în timp ce mor, și să știu măcar pentru o clipă *că am fost aici, că plec.*

CAPITOLUL 39

Simt niște mâini, încearcă să mă tragă la podea.

— Ce faci?

— Ce naiba?

Apuc balustrada cu o mână, flutur steagul improvizat cu alta.

Un foc de armă lovește balustrada.

— Poe!

E Brig. Mai cade cineva la câțiva metri distanță. Pe țărm, coloniștii par invincibili. Da, sunt cadavre pe pământ, dar cei mai mulți stau în picioare.

Mai sunt atât de mulți! Și iată-l! În spatele celorlalți, aproape în umbre, ieșit din bătaia focurilor de armă.

Amiralul.

Îmi vine să las steagul jos. Să ridic pușca și să încerc să-l nimeresc, indiferent cât e de departe. Indiferent de faptul că a încercat să se pună la adăpost.

— N-o împușcați pe căpitan Blythe! îl aud pe Brig strigând.

Oare câți bandiți și membri ai echipajului aveau armele îndreptate spre mine pe la spate? Nu mă întorc ca să aflu.

— Nu trageți!

— Salvezi cât de mulți poți dintre oamenii tăi! îi strig eu, în tăcerea aproape totală care rămâne în urma fumului de după

împușcăturile noastre, în pauza care n-are voie să dureze. Trebuie să fac la fel pentru ai mei!

— *Poe!* strigă Brig, cu vocea disperată. Ce faci?

— Mă predau, spun eu.

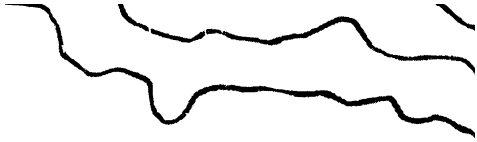

CAPITOLUL 40

Coloniștii ne încuie pe toți în cantină.

Speram să fie vorba de puntea de minerit.

Câțiva dintre membrii echipajului meu m-ar ucide din priviri. Hoinarii scuipă și înjură în direcția mea. Privirea lui Lily e plină de furie, lucru cu care m-am obișnuit din partea ei, și se simte trădată. E ceva nou. N-a mai avut nicio așteptare de la mine până acum, deci n-aș putea să o dezamăgesc.

Îmi pare rău, Lily!

Dar Porter e cel care-a oprit motorul atunci când coloniștii ne-au ajuns prima oară din urmă. El e cel care le-a spus tuturor să rămână la locurile lor când am ridicat steagul. Pe el l-au ascultat. Nu pe mine.

Porter nu e aici, cu noi, ceilalți. Nu știu unde e, și nici ce-i fac coloniștii.

Încă am sângele lui Tam pe mine. Încă am privirea lui în ochi. Nu s-a dus de mult.

S-a dus pentru totdeauna. Nu se mai întoarce.

— Faceți liniște! ne cere o voce pe care o recunosc.

E una dintre membrii Cvorumului. Sora Haring. Poartă bocanci și o uniformă a forțelor armate, iar părul blond îi e ridicat și prins într-un coc. Are mâinile îngrijite și curate, cu unghii netede,

date cu lac. Le observ pentru că are mâinile în șolduri, cu vârfurile degetelor răsfirate precum niște gheare, cu o strânsoare puternică.

În momentul în care a fost clar că ne văzuseră coloniștii predându-ne, Porter a ieșit să negocieze termenii. Nu a durat mult. Nu-mi închipui coloniștii fiind de acord cu orice altceva în afară de a înceta să ne omoare, pentru moment. Când Porter a dat semnalul de pe țărm, am deschis pasarela, iar coloniștii au urcat pe navă. Ne-au luat armele și ne-au mânat de pe punte la cantină.

Sunt atât de mulți coloniști! Deși i-au lăsat pe cei mai mulți pe țărm, par că ocupă fiecare centimetru din navă.

Cred că e clar pentru fiecare dintre noi că Amiralul nu-i aici doar ca să ducă aurul înapoi la Avanpost. Se mai întâmplă ceva.

— Mă ocup de voi toți cu timpul, spune sora Haring. Deocamdată, am nevoie de căpitan Blythe și de secunzii ei. Veniți în față!

Oare o să fim executați imediat? În fața tuturor?

O parte a minții mele procesează: *Nu a întrebat de Eira. E de bine.*

Iar o altă parte spune: *N-o să ne omoare acum. Amiralul nu-i aici să vadă.*

Fac un pas în față. Și Brig face la fel. În agitația și confuzia produse când coloniștii ne-au mânat către cantină, el a ajuns în partea din față a încăperii. Se uită în spate, după mine, iar privirile noastre se întâlnesc, traversând încăperea. E murdar. Umărul îi e plin de sânge. Nu e nici urmă de Naomi. Apoi îmi aduc aminte:

Naomi s-a întors împotriva noastră. Brig a încuiat-o.

— Unde este secundul Naomi Moran? întreabă sora Haring.

Naomi. Ridicând pușca și trăgând în Tam. Având de gând să mă împuște. Văd negru în fața ochilor de furie, mi se oprește inima-n loc.

N-o să spun unde e. N-are decât să putrezească într-o cabină fără geamuri.

Dar o să o găsească. O să verifice fiecare centimetru pătrat al navei.

De la bun început am știut că Amiralul avea să trimită pe cineva care să mă supravegheze, să ne supravegheze pe toți. Mă întreb dacă Naomi avea ordine să ucidă pe oricine avea să-l trădeze. Așa s-ar explica de ce l-a împușcat pe Tam. De ce a-ntors arma spre mine. Ne hotărâserăm să luptăm de partea hoinarilor. Eram niște trădători.

Ce i-o fi promis Amiralul?

Oare *ea* o fi atașat reostatul? Ea o fi încercat să ne oprească să fugim?

În mod sigur.

— Unde este secund Naomi Moran? întreabă din nou sora Haring.

Nu răspund. Nici Brig nu răspunde.

— O să aflăm ce s-a întâmplat cu ea, spune sora Haring, iscodindu-mă din priviri.

Continuă să facă apelul, parcurgând lista cu nume. Apoi ajunge la al lui.

— Unde este Tam Wallace? întreabă ea.

Brig lasă capul în jos. Eu ridic bărbia, mă uit fix în ochii surorii Haring.

Tăcere. Oamenii îl plăceau pe Tam. Hoinari și coloniști deopotrivă. Reacționau la zâmbetul lui, la faptul că-și dorea să te cunoască, la modul în care gătea și avea grijă de toată lumea.

Oare câți dintre ei știu că nu mai e? Și oare știu cine l-a doborât?

— Unde este Tam Wallace? întreabă ea, din nou.

Nu răspunde nimeni.

Ea se îndreaptă spre mine și îi face semn unui gardian să-mi pună cătușe.

— Căpitan Blythe, spune-mi unde este Tam Wallace.

Deschid gura ca să scuip cuvintele:

A murit.

Dar nu pot.

• • •

NE ARUNCĂ PE MINE ȘI PE BRIG într-una dintre camerele destinate echipajului, împreună.

— Îmi pare rău, spun eu.

— Încă nu s-a terminat, spune el.

Îmi sprijin capul de peretele din spatele meu.

— Pentru Tam s-a terminat.

Simt lacrimile stând să-mi răsară în ochi, și nu-mi permit asta. Nu-mi permit ca Amiralul să știe că am plâns. Clipesc, ridicând privirea spre tavan, apoi cobor bărbia și-mi sprijin mâinile pe genunchi.

— Înainte n-a trebuit să-i văd cum mor, zic eu.

— Asta face situația și mai neplăcută, spune Brig.

— Cred c-ar trebui să îi vedem, și cred că ei ar trebui să ne vadă.

Îmi tremură vocea.

— Ar trebui să putem să ne uităm unii în ochii celorlalți.

Hoinarii l-au omorât pe Call în întuneric.

Dacă l-ar fi văzut, l-ar fi cunoscut.

Dar Tam a fost omorât ziua-n amiaza mare. Naomi știa ce face. Îl cunoștea pe Tam, și tot l-a omorât.

— Porter nu te-ar fi lăsat să te predai dacă n-ar fi fost de acord cu asta, spune Brig. Ne măcelăreau ăia acolo.

— O să ne măcelărească aici.

De ce n-am putut să mă gândesc la alt mod de-a proceda? N-am gândit bine. L-am văzut pe Tam murind și-am vrut să opresc totul.

— Trebuie să existe un motiv pentru care nu ne-au omorât încă, spune Brig.

Ridică mâinile, legate în cătușe, și-și freacă fața – pomeții, fruntea. Pieptul și gulerul bluzei îi sunt pline de sânge, dar nu cred că-i al lui.

— Naomi a spus de ce l-a împușcat pe Tam?

— Nu, răspunde Brig. Și nu am întrebat. Voiam să ajung înapoi pe punte cât de repede posibil.

— Dar ai închis-o, spun eu. Chiar dacă nu ai văzut când l-a omorât.

El aprobă din cap.

— Erai sigură de asta.

— De ce ai încredere în mine? întreb eu.

Brig se sprijină cu capul de zid, dar mă fixează în continuare cu privirea. Îi văd pulsul în gât, scobitura de la baza gâtului.

— Faci lucruri bune, spune el, în sfârșit.

Dac-aș putea să râd, aș face-o.

— Construiesc blindaje care rup oamenii în bucăți? Încerc să dau foc satelor?

— Ai făcut tot ce-ai putut ca să scoți echipajul de pe navă când au atacat hoinarii, spune el. Ne-ai ținut evidența tuturor în pădure.

— Acolo a fost vorba de spirit practic, pur și simplu, spun eu. Am vrut să fiți cu toții aproape de mine ca să pot fi cu ochii pe voi. Și ca să mă ajutați să recuperez nava.

— Știi să te schimbi, spune el. Schimbi direcția.

Eu nu m-am văzut niciodată așa. Nu are cum să aibă dreptate. Am fost mereu hotărâtă, am mers drept ca o săgeată, m-am îndreptat spre un singur obiectiv fixat, spre o destinație o dată. *Să fug cu Call. Să-i omor pe banditi.*

— Ai încercat să-i ajuți pe hoinari să scape, spune el. Ai luptat alături de ei.

— Crezi că sunt mult mai bună decât sunt de fapt, îi spun eu lui Brig.

— Poe.

Brig se mută mai aproape de mine, cu cătușele frecându-i-se de oasele de la încheieturi. Degetele-i sunt murdare și bronzate, iar de

aproape, îi văd genele, începutul de barbă care-i umbrește obrajii, curbura buzei superioare.

— Nu…

Ușa se deschide. E sora Haring.

— Poe Blythe, spune ea, cu vocea rece, ca o lamă. Amiralul vrea să te vadă.

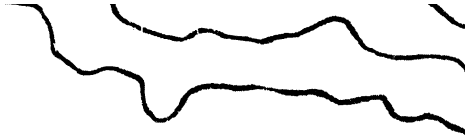

CAPITOLUL 41

AMIRALUL I-A PUS SĂ MĂ ADUCĂ ÎN CABINA LUI.

Care, bineînțeles, e a mea. Cabina căpitanului. A pus stăpânire pe ea.

Felinarul strălucește pe birou. Geanta mea e încă pe comodă. Amiralul stă pe patul meu de campanie și se lasă pe spate, cu brațele încrucișate, cu bocancii puși unul peste altul la nivelul gleznei.

Îi văd sclipirea dinților. Sunt surprinsă. E estompată, ascunsă după teamă, după faptul că știe că Tam nu mai e, dar e acolo. *Amiralul mă vrea pentru un motiv anume. Nu vrea să mor, pur și simplu.*

Așadar, oare de ce mă vrea?

— Ei, *căpitan* Blythe, spune Amiralul, vrei să-mi spui și mie ce s-a întâmplat?

— Am schimbat taberele, spun eu.

— Bineînțeles că ai schimbat taberele. Ai considerat că era în interesul tău să o faci.

Îmi zâmbește, ridică felinarul și îl pune pe patul de lângă el. Acum, toată lumina e în partea lui de cameră.

— Naomi mi-a povestit totul.

— Chiar așa? întreb eu. Și cu ce s-a ales în schimb?

— Va scăpa cu viață.

— Și eu voi scăpa?

— Depinde, spune el. De cât de utilă te-ai putea dovedi a fi.

— Vrei să repar nava.

El dă din mână, disprețuitor.

— Naomi poate repara motorul. Lucrează la asta. Dar nu proiectează nimeni arme așa cum o faci tu.

Se leagănă, aplecându-se, își pune mâinile pe genunchi, iar părul de pe mâini îi sclipește cu nuanțe chihlimbarii în lumină.

— Chiar și-așa, nu sunt foarte încântat de ideea că ai distrus blindajul. Naomi mi-a spus că asta a fost ideea ta.

Înclină capul, mă privește drept în ochi, coboară vocea.

— De ce să faci așa ceva?

— Eu l-am făcut, spun eu. Deci eu am dreptul să-l distrug.

— Ba nu, mă contrazice el. Tu l-ai proiectat, dar n-ai plătit tu pentru el. Dar nu contează. Ai să plătești.

Un uruit, jos și profund. Un tunet mecanic. Nava mea. Prinde din nou forță. Simt vibrația în tălpi, în bătăile inimii mele.

— Ei, face Amiralul și pare încântat. Se pare că Naomi a reușit să pornească motorul. O să mergem cât de departe putem, cât de repede putem. Băgăm nava-n groapă. Apoi, restul drumului, mergem cu căruțele.

Oftează prelung, de satisfacție.

— Totul merge cum trebuie.

Se ridică în picioare, umplând încăperea, cu umerii drepți și cu vocea caldă, o invitație de a trece în rând.

— Avem din nou aurul. La urma urmei, n-am pierdut nimic.

Nimic. Doar pe Tam. Și pe câțiva dintre ceilalți.

Amiralului i se încleștează maxilarul.

— Chiar crezi că poți să te învii din morți? îl întreb eu. Nimeni nu poate face asta.

Sunt sigură de asta, și sunt sigură că o aude în vocea mea. Am văzut morți, cu doar câteva ore în urmă. Am văzut cum arată ochii lor.

Când mori, moare ceva în tine.

Asta e magia, alchimia: elementul primitiv, adânc înrădăcinat, care există în fiecare – care *e* fiecare – și care pleacă în momentul în care mori. Nu-l primești înapoi. Nimic nu-l poate cumpăra. Oricâte lacrimi ai vărsa, nu-l poți readuce acasă.

— Ce tot vorbești acolo? întreabă Amiralul. Nu sunt mort.

— Proiectul cu palingeneza. Mi-a spus Tam despre el.

— Ah, face Amiralul. Tam.

Oare știe că Tam a murit? În mod sigur știe deja.

— Tam a făcut o greșeală.

Amiralul clatină din cap.

— Și-a ales greșit tabăra în lupta noastră cu bandiții. Și nu vreau să trăiesc veșnic.

Râde.

Râsul lui prietenos, profund, pare a restrânge încăperea, a fura aerul din spațiul de deasupra patului, a mesei, a scaunului, dintre noi.

— Căpitan Blythe, mă cunoști mai bine de-atât. Sunt un om pragmatic.

În unele privințe, este. În alte privințe, nu este.

— Proiectul palingenezei poate avea un nume trăsnit, spune el, dar este o chestiune extrem de rațională.

Totul se reduce la asta. Tam avea dreptate. Proiectul ăsta e motivul pentru care Amiralul vrea aurul. Deci, despre *ce* este vorba?

— Ce încerci să faci? întreb eu. Ce vrei?

— Glorie, spune el.

Mi-a răspuns. Cu un singur cuvânt, franc și scurt. Îl cred.

— Ce-o să se întâmple acum? întreb eu. Ne omori imediat pe toți sau aștepți până te-ajutăm să pui mâna pe aur? Sau îi torturezi pe hoinari până când afli ce au de gând?

— Aaa, știm încotro se îndreaptă, spune el. Bandiții ar fi trebuit să aibă mai multă grijă cu cine au făcut înțelegeri. Aceiași oameni au făcut înțelegeri și cu noi.

Zâmbește.

— Cine-ajunge primul la aur, câștigă.

— Ce câștigă?

— Nu pot să-ți spun *chiar* totul, căpitan Blythe, spune el.

Îmi folosește titlul în batjocură, de parcă ar sublinia ce fiasco a fost conducerea mea, de la început la sfârșit.

— Deci. Spune-mi *tu* ceva. Știu de la Naomi că tu ai tras în oamenii noștri pe dragă. Și ți-ai aranjat nava ca să meargă mai repede. *Chiar* voiai să reușească bandiții, sau încercai să ne ajuți pe *noi*?

Aș putea să mint.

Ar trebui.

— Nu știu, spun eu.

Mă lovește atât de repede, că îmi dau seama abia în ultima secundă. Dosul de palmă peste față pare că-mi face dinții și oasele să iasă prin piele, prin creier. Dau înapoi, împleticindu-mă, și mă lovesc de birou, întind mâinile încătușate într-o încercare nereușită de a mă ține în echilibru, dar impactul cu biroul mă aruncă în față. Genunchii mi se lovesc cu putere de podea.

Îngenunchez în fața lui.

— Trebuia să las un semn care să se vadă, spune el. Știi de ce?

Nu răspund. Gura mi-e plină de sânge, și cred c-o să mi se facă rău dacă-l înghit, pentru că mă duce cu gândul la sângele lui Tam, la sângele lui Call, la sângele tuturor.

— Unii dintre membrii Cvorumului consideră că te iau prea ușor, spune el. Se întreabă dacă am vreo legătură cu tine, dacă nu cumva ești vreun membru al familiei. Sincer, nu văd de ce. Nu semănăm, fizic. Semănăm la *comportament*? Despre asta să fie vorba?

Întorc capul și scuip sângele, îi împroșc perna, patul, pătura, lucrurile care erau ale mele.

Amiralul scoate un sunet de scârbă.

— Ca un câine care-și marchează teritoriul, spune el. Foarte bine. N-ai decât să zaci în el.

Iese din cabină și închide ușa după el. Îl aud vorbind cu gardianul de afară, dar nu reușesc să înțeleg ce spune.

E ceva mic și tare în pat, când mă întind pe el. Și o gaură la mine-n gură. Mi-a scos unul dintre dinți.

Nu cred c-o să-mi dea aur pentru unul nou.

CAPITOLUL 42

DIS-DE-DIMINEAȚĂ, MĂ DUC LA CVORUM.

Doi gardieni mă târăsc din camera mea spre cantină. Membrii Cvorumului, din locurile lor, ridică privirile. Îmi dau seama după expresiile de pe fețele lor că vânătaia de pe fața mea își face treaba pe care voia Amiralul s-o facă. Îi face să-și pună întrebări.

— Stai jos aici! spune unul din gardieni.

Scaunul e cât mai departe de Amiral posibil. El urmărește totul din capul mesei.

Am ajuns de la a fi la mâna diavolului la a sta la picioarele lui.

Îmi ocup poziția și privesc spre Cvorum. Cu toții sunt aici. N-a rămas nimeni la Avanpost să guverneze în absența Amiralului.

De ce?

Sora Haring nu zâmbește cu gura, dar ochii ei au o expresie de satisfacție în timp ce-mi observă vânătaia, mâinile încătușate, sângele uscat de pe bluză și din păr.

Episcopul Weaver, care nu m-a plăcut niciodată, face o grimasă de tristețe când îmi vede rana și văd o compasiune înnoită în ochii lui.

Prea târziu. Dacă trebuie să mă vezi frântă și bătută măr ca să-ți pese de mine, mie n-o să-mi pese niciodată de tine. Dacă mă placi doar atunci când sunt dărâmată, mă voi ridica și-ți voi șterge blândețea de pe față.

Aș vrea eu! Sunt în cătușe, pe o navă încuiată.

— Mai avem un singur loc liber, spune Amiralul. Trebuie să alegem persoana care să-l ocupe.

Un loc pentru ce?

— Sunteți sigur că trebuie să fie prezenți candidații când luăm decizia? întreabă sora Haring.

— Cred că s-ar putea să descoperim că situația e grăitoare.

— Eu tot pentru Brig Tanner pledez, spune generalul Dale.

De parcă l-ar fi invocat pe Brig spunându-i numele, ușa se deschide și doi gardieni îl escortează înăuntru. Și el a fost lovit – i s-a umflat nasul, i s-a redeschis tăietura, iar buza îi e spartă. Ni se încrucișează privirile când gardienii îl conduc să se așeze lângă mine. Mi-aș dori să pot să mă întind și să-i ating mâna. Mi-aș dori să pot să-i spun: *Eu sunt în regulă. Dar tu?*

— Din echipajul dragei, îi luăm pe Corwin Revis, Joseph Andrade și Ophelia Hill, spune generalul Foster. Sunt cei mai utili pe partea de inginerie și de navigație.

— Ultimul loc îi revine lui Naomi Moran, spune episcopul Weaver. Am căzut de acord că așa va fi. I s-a promis lucrul ăsta.

— Cred că argumentele în favoarea căpitanului Blythe sunt mai convingătoare, susține generalul Foster.

— Vom asculta toate argumentele, spune Amiralul. Fiecare dintre voi poate vorbi pe rând.

Ușile se deschid, iar gardienii o aduc pe Naomi. Nu e încătușată, ca mine și ca Brig, dar tot trebuie să stea lângă noi. Îmi vine să o omor pentru că l-a omorât pe Tam. Și nu vreau să mai ucid niciodată. Vreau ambele lucruri deodată.

Mă uit în direcția opusă ei și lui Brig. Nu-l cunosc la fel de bine cât mi-aș dori să-l cunosc, și am mai fost trădată, dar cred că știu ceva despre Brig.

Cred că e prietenul meu.

S-ar putea să mă înșel.

— Excelent, spune Amiralul. Acum putem începe.

— Ce se întâmplă? întreabă Naomi.

Fața-i e curată, fără răni. Nu pare tocmai speriată, dar e prudentă.

— Știu că ți-am spus că probabil o să reușim să te luăm cu noi, spune Amiralul, dar generalul Dale îl preferă pe secundul Tanner și se pare că generalul Foster dorește să-i acorde ultimul loc căpitanului Blythe.

Face o grimasă veselă, de parcă ar spune: *După cum vezi, am mâinile legate.*

— *Poftim?*

Naomi aruncă o privire spre Brig, una spre mine.

— După toate câte s-au întâmplat? *De ce?*

— Secundul Tanner are multe abilități, spune generalul Dale. Și-i e loial ofițerului său superior. Într-atât, încât loialitatea-i e aproape un defect.

— N-a făcut ce am făcut eu.

Vocea lui Naomi e calmă, stăpână pe sine. E Naomi pe care-o cunosc eu, care m-a învățat despre navă în primul meu voiaj.

— Am făcut tot ceea ce ai cerut. De ce să o iei pe *ea*?

— Căpitan Blythe s-a dovedit a fi inventivă în fața morții, spune Amiralul.

E absolut politicos, cu mâinile pe masă, fără nimic de ascuns. Ăla de pe inelul lui turcoaz o fi sânge de pe buza mea? Sau petele alea închise la culoare au fost întotdeauna pe piatră?

— S-ar putea ca o asemenea abilitate să ne fie de ajutor.

Generalul Foster răsfoiește hârtiile din fața mea și-mi dau seama ce sunt: schemele pentru blindajul meu.

— Cine știe ce fel de arme o să ne trebuiască pe viitor? Ne va prinde bine să avem pe cineva care să le proiecteze.

— Eu nu proiectez arme, spun eu.

— O, ba da, replică Amiralul. Și dacă te ducem la Palingeneză, asta va fi *sigur* slujba ta.

Dacă mă duc la Palingeneză? E un *loc*?

Orice-ar fi Palingeneza, nu vreau să am nicio legătură cu ea.

— Oriunde v-ați duce, spun eu, nu vreau să vin.

— Mă tem că nu depinde de tine.

Amiralul scoate carnețelul legat în piele pe care-l ține în buzunarul cămășii.

— Pierdem timp. O să țin o socoteală. Cine vrea să fie primul?

— Mă abțin, spune sora Haring. Cu toții sunt compromiși. Ar fi mai bine ca locul să fie oferit altcuiva.

Își strânge gura până când devine o linie subțire. Oare Amiralul o să-i permită acest act de sfidare minoră?

El face un semn în carnețel și trece mai departe.

— Cei în favoarea prezenței lui Brig Tanner.

Un vot. Din partea generalului Dale.

— Cei în favoarea prezenței lui Naomi Moran.

Un vot. Episcopul Weaver.

— Cei în favoarea prezenței lui Poe Blythe.

Un vot. Generalul Foster.

— Văd că de mine depinde să înclin balanța, spune Amiralul.

— Știm cu toții în ce direcție o să mergi.

Vocea lui Naomi e plină de amărăciune.

— A distrus nava și ne-a trădat pe toți, dar ție parcă nu-ți pasă.

În cameră se lasă tăcerea. Mi se pune un nod în gât. Nu o mai iubesc pe Naomi după ce i-a făcut lui Tam, dar nu vreau să o văd moartă. *De ce* îl provoacă așa pe Amiral? Nimeni nu se mișcă, nimeni nu freamătă. Toate privirile sunt ațintite asupra Amiralului și a feței lui bătute de vânt, impunătoare. Nu se citește niciun licăr de emoție pe ea.

Apoi, zâmbește. Direct spre Naomi.

— Acord votul meu căpitanului Blythe.

Îmi iese aerul din plămâni. *Nu.*

Știu că s-ar putea ca Amiralul să observe privirea nebunească, disperată, pe care o arunc în ochii lui Brig, dar nu mă pot abține.

— Am mai mare nevoie de cineva cu o minte inovatoare decât am de un băiat care se pricepe la urmarea ordinelor, sau de o bătrână, spune Amiralul.

Brig nu tresare, dar Naomi respiră adânc.

— Mi-ai *promis*, îi spune ea Amiralului.

— O să trăiești în continuare, zice el. Asta-i tot ce ți-am promis. Și ai noroc că primești și atât. Poți să pornești către Avanpost.

— Dar atunci n-o s-o mai văd, spune ea. *Palingeneza.*

Pentru prima oară în acest voiaj, și de la ultimul încoace, îi simt lacrimile în voce. Vrea să vadă locul ăla, orice ar fi el, la fel de mult cât voiam eu și Call să vedem stelele.

Nu te-ai săturat să auzi mereu aceeași poveste? m-a întrebat Tam, și apoi mi-am adus aminte de cartea cu basme pe care am găsit-o în camera ei.

Nu. Naomi *nu* o să-mi schimbe gândurile. Avea dreptate. Am avut încredere în ea. Mi-a trădat acea încredere. Îmi călesc inima împotriva ei.

Doi gardieni mă ridică în picioare smucindu-mă și mă târăsc cu forța spre ușă. Nu le ușurez situația; îmi imaginez că sunt un sac de aur fără viață, târându-mi greutatea după mine.

— L-ai împușcat pe Tam, îi spun eu lui Naomi în timp ce mă înghiontesc pe lângă ea.

Sora Haring tresare, iar episcopul Weaver își împreunează mâinile a rugăciune. Nu știau că Tam a murit? Cine l-a omorât? Oare s-a sinchisit careva din Cvorum să se uite la cadavre?

— Tam ne-a trădat, spune Naomi.

Sunt palidă de furie. Încearcă să justifice crima aia cu sânge rece, lovitura aia perfect țintită care l-a doborât pe Tam.

— Tam v-a *hrănit*, scuip eu spre Naomi. V-a purtat de grijă. Cu toții am făcut asta. Am avut încredere în tine mai mult decât am avut în oricine altcineva.

— Bineînțeles că așa e, spune Naomi. Am fost cu tine în celălalt voiaj. Cu Call.

Mă privește în ochi.

— Măcar *eu* n-am uitat cine l-a omorât.

CAPITOLUL 43

GARDIENII MĂ LEAGĂ CU CĂTUȘE DE BALUSTRADA DIN SPATELE NAVEI. Nu sunt sigură de ce mă închid pe punte și nu într-una dintre cabine. Oare Amiralul speră că expunerea la elementele naturii mă va epuiza și mai tare? Poate că faptul că a votat pentru mine denotă o slăbiciune pe care acum trebuie să o elimine.

Un singur gardian colonist stă cu mine.

Puntea e un peisaj plin de cicatrici, mutilat unde am distrus blindajul și pătat de sângele vărsat în bătălie. Amiralul nu mă vizitează, iar gardianul nu vorbește cu mine și nu-mi răspunde la nicio întrebare.

Soarele răsare și străbate cerul. La prânz, un gardian îmi aduce medicamente și mâncare – *piuneze* și apă – și încerc să aflu mai multe.

— *Porter?* șoptesc eu. *Lily?*

Deși nu ăsta e numele ei adevărat, îmi amintesc prea târziu. Acum nu pot s-o întreb care e.

— Brig? Eira? Ce s-a întâmplat cu ei?

Gardianul privește chiar prin mine, de parcă aș fi o fantomă.

Cătușele se freacă de arsura de pe pielea mea, care nu se vindecă tocmai cum ar trebui. Nu mai e infectată, dar pielea se strânge cumva, într-un mod asimetric.

Nu contează, îmi spun eu. *Am înțeles la ce folosește asta. Sunt în viață.*

Cine mai e în viață pe navă?

Când mă uit în jos peste balustradă, văd că par a fi căruțele pe țărmul de est, ținând pasul cu noi. Cum au reușit să le treacă pe toate peste râu?

Nu există urme ale celorlalți hoinari, cei care-au fost pe-acolo înainte.

Soarele dogorește. Las capul jos, ca să-mi protejez fața de arsuri prea puternice. Simt căldura pe o parte din scalp, pe umeri. Buzele-mi sunt crăpate și se decojesc, vârful nasului mi-e roșu-aprins. Oare cât mă mai lasă Amiralul aici? Vrea să văd toate astea – inexorabilitatea căruțelor și numărului coloniștilor? Crede că asta o să mă facă să merg cu el, oriunde-ar fi Palingeneza asta?

AMIRALUL VINE PE PUNTE spre sfârșitul zilei, la asfințit.

Doi gardieni vin după el prin trapa spre punte, târându-l pe un hoinar după ei. *Porter*. Arată groaznic. E bătut măr, cu ochii vineți, cu buza spartă, cu pumnii însângerați. Nu mă recunoaște, la început. Apoi, ceva îi apare în ochi și zâmbește.

Îmi zâmbește. După toate câte s-au întâmplat.

— Nu e minunat, căpitane Blythe? întreabă Amiralul. Facem exact cum ți-ai dorit. Îi omorâm pe banditi.

Închid ochii. Nu pot privi orice ar urma să se întâmple. Simt vibrația navei mele, simt cum i se schimbă tonalitatea. *Cât mai durează?* pare a întreba. Dar încă nu imploră. Simt mirosul apei fluviului, al transpirației, al metalului.

Trebuie să privesc. Nu pot să-l părăsesc pe Porter.

Deschid ochii și îl privesc.

— Îmi pare rău! spun eu. Nu am știut.

— Ce nu ai știut? întreabă Amiralul.

— Nimic, îi spun eu lui Porter, iar lacrimile îmi picură pe obraji, pe bărbie, deși nu știu când am început să plâng.

— N-am știut nimic.

Și în ochii lui Porter sunt lacrimi.

— Și acum ce știi? întreabă Amiralul.

Desface batista de mătase înnodată degajat la gât și se șterge pe frunte, înghesuind bucata pătrată de mătase în buzunar.

Limba mea găsește gaura unde-mi era dintele.

— Că ai furat copiii hoinarilor.

— Le-am oferit o viață bună, spune Amiralul. Cu noi trăiesc mai mult decât ar fi trăit aici.

— N-ai de unde să știi asta, spun eu.

— Ba cred că am.

Amiralul se întoarce astfel încât să-l văd din profil, cu fața luminată de soarele care apune.

— Uită-te cât de repede a murit Call când a ieșit pe fluviu.

Întinde brațele mult deasupra capului, arătând că e relaxat, că e puternic.

— Sau să fi avut Naomi dreptate? Ai uitat cine l-a împușcat?

Bineînțeles că nu. N-o să uit *niciodată*.

— N-au știut cine era.

— Dar tu ai știut, spune Amiralul. Și de-asta ai vrut să-i omori. Ai făcut o treabă excelentă, iar blindajul proiectat de tine ne-a ținut aurul în siguranță. E păcat c-ai pierdut nava, dar poți să îndrepți lucrurile acum. Poți să îndrepți *totul* acum.

Le face semn gardienilor să-l aducă pe Porter mai aproape, și simt cum îmi urcă voma în gât. Ce-o să mă oblige Amiralul să fac?

Cred că știu, și genunchii îmi tremură. Cătușele zdrăngănesc pe balustradă. Încerc să le potolesc.

Amiralul face un semn din cap spre gardianul cel mai apropiat de mine, iar gardianul îmi pune cu forța un pistol în mâinile încătușate. E un revolver, o armă veche, grea, care cred că e chiar a

Amiralului. Se simte o anume greutate și calitate la el. N-am mai tras niciodată cu unul.

— Vezi să nu-l scapi, mă avertizează Amiralul. E încărcat, și nu-ți dorești să se descarce. De fapt, cel mai bine-ar fi să nu te miști deloc, pentru moment.

Doi dintre gardieni au puștile ațintite asupra mea.

Încerc să țin arma cum trebuie. Aș avea o singură șansă să-l împușc pe Amiral. O singură mișcare rapidă.

— Aș vrea să te ocupi de Porter, spune Amiralul. N-o să dureze mult. Ai țintă bună?

Am, de la distanță. De aproape, am culoarea ochilor lui Porter, textura pielii lui, tristețea din fiecare rid de pe fața lui.

— Dacă încerci să mă împușți pe mine, spune Amiralul, cu o voce condescendentă, sau pe oricare alt gardian, o să te doborâm înainte să apuci să mai omori pe cineva. Și-i omorâm pe secundul Tanner și pe Eira Clyde. Naomi îmi spune că ții la amândoi.

Amiralul zâmbește.

— De fapt, dacă *nu* îl împușți pe Porter, atunci n-avem decât să-i eliminăm pe Brig și pe Eira. S-ar putea să-ți îndeplinești sarcina cu mai multă eficiență știind treaba asta.

— E-n regulă, spune Porter. E mai bine-așa decât altfel.

Respiră prelung, greoi.

— Gândește-te că o faci pentru Call.

— N-ar fi niciodată pentru Call, spun eu. El n-ar vrea niciodată așa ceva.

Mâinile îmi tremură iar și iar și iar.

Lacrimile curg pe fața murdară, bătută, a lui Porter. Cred că Amiralul n-ar lăsa niciodată pe cineva să-l vadă plângând. Dar Porter nu conduce precum Amiralul.

— Eu l-am împușcat pe Call, spune Porter. Nu i-am văzut fața, dar era neînarmat. Fie că era de-ai noștri sau nu, nu trebuia s-o fac.

Îmi stă inima în loc. A spus cuvintele. Astfel, știu. Mă uit în ochii vii, chinuiți, ai lui Porter.

El e omul care l-a ucis pe Call, care l-a redus la nimic. În adâncul sufletului meu, ceva întunecat vrea ca eu să trag.

— Vreau ca gardienii să se dea la o parte, spun eu. Nu vreau să-i împușc din greșeală.

— S-ar putea să ai dreptate, zice Amiralul. E în regulă, le spune el gardienilor. Faceți un pas în spate. Nu cred că Porter e în stare să fugă.

Îl sprijină de balustradă. Porter a fost mereu în mișcare. Niciodată n-a stat locului. Dar acum, se uită drept în ochii mei. Suntem față-n față. Știu cine e. Ce a făcut.

O să trag ca să-l omor.

Înainte să apuc să trag, să trag în Amiral și să simt gloanțele gardienilor înfigându-se în mine, Porter se întoarce. Pare a se ridica de la sol dintr-o singură mișcare, dintr-un soi de arc uluitor de zbor, dar, de fapt, nu e decât un salt, o ultimă mișcare, un ultim act hotărâtor.

Trece peste marginea navei.

— *Porter!*

Mă chinui cu cătușele, le târăsc cât pot de-a lungul balustradei.

Te rog, fă ca Porter să nu fi ajuns să se prindă în resturile colțuroase ale blindajului meu. Ar fi un mod cumplit, sfâșietor, de a muri. Te rog! Te rog! Te rog!

Cu cine vorbesc?

Cu nava?

Te rog!

Uite-l. Jos, în fluviu. Apoi dispare. Pornirea navei e destul de puternică încât să împingă pe cineva dedesubt, să-l întoarcă astfel încât să nu se mai poată ridica la suprafață, să-i umple plămânii cu apă, să-l izbească de stâncile necruțătoare de pe fundul fluviului.

Nu iese la suprafață.

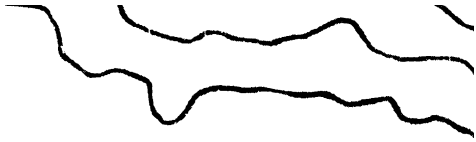

CAPITOLUL 44

MĂ LASĂ TOATĂ NOAPTEA SUS, PE PUNTE. DREPT PEDEAPSĂ PENTRU că nu l-am ucis pe Porter? Pentru că n-aveau alt loc în care să mă bage?

Gardianului de noapte i se face milă de mine și îmi leagă cătușele de partea inferioară a balustradei, astfel încât să pot măcar să mă întind în timp ce tremur de frig, cu genunchii la piept, fără să dorm, gândindu-mă la săritura lui Porter în apa de dedesubt. Oare știa că n-aveam să-l împușc? Ce-a văzut în ochii mei? N-am de unde să știu. *Niciodată* n-ai de unde să știi cu siguranță ce se întâmplă în acele ultime clipe.

În timp ce soarele răsare, gardianul mă ridică în picioare și-mi leagă din nou cătușele de partea de sus a balustradei.

La fix. Aud pași pe trepte. Amiralul intră călcând apăsat pe punte.

— Cum a fost ultima ta noapte pe navă?

— Lungă, răspund eu, iar el dă capul pe spate și râde.

— Trebuie neapărat să-ți arăt ceva, spune el.

Îi face un semn gardianului să-mi scoată cătușele.

Bucuria de-a putea să mă mișc și să mă întind e umbrită de frig, foame, furie și durere.

Ce poți să-mi arăți? îmi vine să urlu. *Ce mai poate exista?*

Oare o să-i aducă pe toți sus, să moară unul câte unul? O să mă oblige să-i omor?

— Nu, spune el, de parcă ar putea să-mi citească gândurile. E ceva frumos.

Amiralul își sprijină coatele de balustrada dinspre est într-un mod aproape amabil, camaraderesc.

— E incredibil ce i-a făcut barca asta fluviului. Am observat în toată perioada cât am călătorit în amonte ca să te găsim. Prăpădul. Stâncile.

Se întoarce să mă privească, dar eu fixez cu privirea apa de sub noi.

— Dar nava asta nu e nimic în comparație cu ceea ce vei vedea.

Vrea să întreb ce anume e. Nu o să o fac.

— Uită-te pe cer, spune el. Aproape de noi, spre nord-est.

Jur că nu mă uit, dar apoi apare o lumină puternică pe cer, o lumină atât de strălucitoare și de bruscă, încât nu mă pot abține. De dincolo de pădure, ceva enorm și sclipitor se înalță, auriu, în lumina dimineții.

Ce e asta?

Amiralul avea dreptate.

E frumos.

— Ce este?

Pun întrebarea cu voce tare.

Nu am mai văzut așa ceva până acum. E de mărimea unei drage, dar e mult mai fuzelată, e extrem de elegantă. E în *aer*. Și se *mișcă*. E enormă, dar ageră. Rapidă.

Plutește pe deasupra noastră, iar eu mă trezesc că mă întind, încercând s-o ating, s-o smulg de pe cer, urmărind cu degetele arcul mișcării ei. Când dispare dincolo de orizont, spre vest, simt durerea în stomac, în inimă. *Fă-o să se întoarcă*, îmi vine să-i spun Amiralului. Trebuie neapărat să o revăd.

— Aceea este *Palingeneza*, spune Amiralul. Magnifică, nu-i așa?

Chiar e magnifică.

O navă. O navă aurie, pe cer.

— Unde s-a dus? întreb eu, cu un nod în gât.

Amiralul râde.

— Ăsta e lucrul care-mi place la tine, căpitan Blythe. Ești pragmatică. O clipă te ucide vina pentru moartea cuiva drag, în alta vezi ceva strălucitor și vrei să te joci cu el.

Ar trebui să plec capul de rușine. Ar trebui să-mi desprind privirea de cer. Dar nu pot.

— O să revină?

— Da, spune Amiralul. Ăsta e un zbor de probă. Când pleacă data viitoare, noi o să fim înăuntrul ei.

O să fim înăuntrul ei. Îmi crește inima. O să fiu pe nava aia, în cer? *Asta* are Amiralul plănuit pentru mine?

— Unde mergem? întreb eu.

— Să clădim un nou Avanpost, spune Amiralul. Într-un loc îndepărtat, un loc care n-a mai fost ocupat de generații întregi. E un zbor lung. Spre celălalt capăt al lumii. Și nu ne vom întoarce.

Râde din nou de expresia de pe fața mea. Sunetul cald, tunător, care a fermecat atâția oameni de când mă știu eu. Toată viața mea, ne-a spus povestea Avanpostului, cum am fost abandonați și adunați laolaltă. Și acum, Amiralul *pleacă*?

— În tot acest timp, tu ai crezut că lucrai pe cea mai importantă navă, spune el. Dar draga a fost doar un mijloc pentru a atinge un scop. Ăsta este scopul. Pentru asta a fost totul.

Are dreptate. Draga e nimic pe lângă ce-am văzut mai înainte.

— E făcută din aur?

Amiralul se apropie. Miroase a săpun și a mentol, a curat. Vreau să mă retrag, să las mai multă distanță între noi, dar trebuie neapărat să știu tot ce se poate ști despre *Palingeneza* zburătoare.

— Nu, spune el. Era de la soare, care se reflecta pe suprafața navei. Dar aurul ne-a fost foarte util în construirea unor componente ale navei. Ne-a ajutat și să plătim călătoria. Și o să și aducem ceva aur cu noi.

Zâmbește.

— E o monedă de schimb care s-a dovedit a fi valoroasă în multe culturi. Și odată cu trecerea timpului.

— Părăsești Avanpostul, zic eu.

— Avanpostul, spune Amiralul, iar expresia îi devine una de scârbă. Toate clădirile noastre dărăpănate, *resturile* pe care suntem nevoiți să le folosim ca să construim orice. Unde toți sunt obosiți, șterși și *murdari*.

Se îndepărtează de balustradă, stă cu brațele sprijinite de ea.

— E timpul să o luăm de la capăt.

— Faci invers decât au făcut ceilalți Amirali, spun eu.

— Nu.

Încrucișează brațele.

— Fac exact ce-au făcut ei, dar la un nivel mai ridicat. Am adunat copiii bandiților. Și când am aflat despre nava asta, am adunat cei mai buni oameni din Avanpost ca să-i iau cu mine.

Apoi înțeleg. Vrea să construiască un lucru pentru care să-și poată asuma meritul. Poate fi nemuritor ca întemeietorul a ceva nou și glorios, nu ca protectorul unui lucru vechi și dărăpănat.

— Cine-a construit *Palingeneza?* întreb eu. De ce ne-ar lăsa să urcăm la bordul ei?

— Un grup dintr-o societate care depășește hărțile noastre, spune Amiralul. Noi am plătit ca să-i ajutăm să o repare. Am plătit drumul. Și le dăm niște aur din voiajul ăsta.

— S-ar putea să ne lase în urmă.

Privesc spre cer.

— Poate că te-au lăsat deja. Poate că nu se mai întoarce.

Îl simt din nou, acel junghi în inimă. Sentimentul ciudat că am pierdut pe cineva.

Ce-o fi cu mine? E o navă, nu un om!

— N-o să facă asta. Nu doar de aur au nevoie de la noi. E vorba de mai mult.

— De ce anume?

— De noi, spune el. De cunoștințele noastre. A trecut mult timp de când erau nevoiți să trăiască asemenea nouă.

Zâmbește.

— Și avem gene noi pe care să le amestecăm cu ale lor. N-are cum să strice.

— N-o să te lase pe tine să conduci, spun eu. Au ei oamenii lor la conducere.

— Asta rămâne de văzut.

Amiralul își ferește ochii de soare.

— Îi luăm cu noi pe cei mai buni dintre cei buni. Cei mai buni mașiniști, soldați, medici, constructori. Și Cvorumul, bineînțeles.

Oare încă mă iau cu ei?

Chiar dacă nu l-am omorât pe Porter?

— Hai, zice Amiralul. Întreabă.

O să mă oblige să o fac. Îmi înghit mândria, teama, furia, sentimentul pierderii. Mă doare-n gât.

— Merg?

— Da.

Rapiditatea răspunsului lui e un șoc pentru mine, la fel ca faptul că nu se joacă cu mine. Îmi spune, direct.

— De ce?

— Cum am spus și mai devreme. Te-ai dovedit a fi inventivă în privința morții. Ai reușit asta la cel mai înalt nivel din istoria recentă. Și asta chiar înseamnă ceva.

Asta am făcut eu. *Asta* e nemurirea mea. Inima mea, care crescuse, începe să se prăbușească. Nu le-am văzut fețele. Dar au murit oricum. Am făcut-o. Pentru Call.

Nu.

Pentru *mine*. Pentru că ideea de răzbunare m-a ținut în viață.

Ce fel de om sunt? Amiralul crede că știe. Ceea ce a spus e adevărat. Nu pot să neg sau să-l contrazic.

— Pe cine trebuie să omori? întreb eu. Spuneai că locul în care mergi e abandonat.

— Pentru moment, e abandonat, spune el, dar vor fi oameni care vor vrea să vină și să ni-l ia.

Un dinte de aur îi sclipește în partea din spate a gurii. Mă gândesc la dintele care-mi lipsește, la cum m-a lovit în cabina căpitanului. Îmi aduc aminte cum m-am luptat cu Tam acolo.

Tam.

Tam era curajos. Voia să știe despre toată lumea. Ne-a aflat numele tuturor. A gătit mâncare hrănitoare pentru oameni. A venit cu noi în pădure. A luptat pe punte. Pe puntea *asta*.

L-am văzut pierind.

— Îmi trebuie neapărat o armă. Una care nu e stricată.

Privirea Amiralului se îndreaptă brusc spre mine.

— Ești stricată?

Privesc fix dincolo de fluviu, spre orizont, unde a dispărut nava aurie. Aici, totul e greșit și distrus. Acolo, e ceva ușor și frumos, care ne poate duce într-o altă lume. Două alegeri, o aruncare cu banul, pecetluită cu aur și sânge.

Și e ceva în depărtare, jos, la orizont. Ceva ce Amiralului s-ar putea să-i fi scăpat.

— Nu, spun eu.

Arăt spre cer, unde nava, *Palingeneza* aurie, se reîntoarce.

— Sunt renăscută.

CAPITOLUL 45

— E TIMPUL SĂ NE LUĂM ADIO DE LA *LILY*, SPUNE AMIRALUL. NE-A fost de folos.

I-a chemat pe toți laolaltă, hoinari și coloniști deopotrivă, și s-a urcat pe platforma punții de minerit ca să ni se adreseze.

Ne-a expirat timpul. Am ajuns la capătul voiajului. Motorul e silențios pentru moment, oprit de mașiniști la ordinul Amiralului. A ținut destul. Îmi vine să mângâi învelișul care înconjoară motorul, să șoptesc *Bună treabă.* Deși, bineînțeles, nu e viu. Deși ne-a dus într-un loc de unde s-ar putea să nu fie cale de întoarcere. Nava a făcut ceea ce i-am cerut să facă. Acum, toată lumea știe despre cealaltă navă, despre *Palingeneză.* Dar numai Amiralul știe sigur cine va fi la bordul ei când pleacă de tot.

Cine va muri? Cine va trăi? Cine va fi ales să plece și să o ia de la capăt.

— E timpul să scoatem draga la mal, spune Amiralul. După ce facem asta, descărcăm aurul în căruțe prin trapa pentru deșeuri.

— Dacă scoatem nava la mal, o s-o distrugem.

În momentul în care scot cuvintele pe gură, îmi trag și o înjurătură. Ar trebui să încerc să-i *fac pe plac* Amiralului, nu să-mi pierd locul pe *Palingeneză.*

— E cel mai ușor și mai rapid mod de încărcare a căruțelor.

Amiralul își sprijină piciorul pe un sac cu aur, cu genunchii îndoiți.

— Și nu mai avem nevoie de *Lily*. Și-a îndeplinit scopul.

— O să fie periculos pentru oricine rămâne la bord să cârmuiască nava, spune Corwin. Forța impactului va fi colosală.

Îl fixez cu privirea pe mașinistul meu șef, care a îndrăznit să vorbească în numele oricui ar primi sarcina de neinvidiat și periculoasă de a o distruge pe *Lily*. Cvorumul l-a ales să meargă cu ei. Oare știe? Dacă știe, e bucuros? Are o expresie indescifrabilă pe față.

— Așa este, aprobă Amiralul. Dar noi avem pe cineva care cunoaște fiecare colț al navei și care se poate ridica la nivelul provocării.

Parcă am o piatră în stomac. Amiralul se ridică din nou în picioare și face un gest larg, atotcuprinzător, în direcția mea. Eu stau alături de restul grupului. Nu mai sunt la stânga lui.

— Căpitan Blythe se va ocupa de problemă.

Amiralul îmi zâmbește, iar dinții și ochii îi strălucesc de-a lungul întregii încăperi.

— Cunoaște draga. O va aduce pe uscat. Noi, ceilalți, o vom aștepta pe țărm.

Desigur. N-o să mă lase cu adevărat pe *Palingeneză* până nu dovedesc de ce sunt în stare. Am dat greș la testul cu Porter, acum îmi dă altul. Amiralul vrea să fac asta mai întâi.

Să supraviețuiesc naufragiului navei mele.

AMIRALUL MĂ DUCE SUS, pe puntea de comandă. Spre surprinderea mea și a gardienilor, îi lasă la ușă și le spune că pot aștepta afară. Imediat ce pleacă, Amiralul scoate un pistol din buzunar și-l pune în micul seif de metal zidit în perete. Îl încuie și-mi dă cheia.

— Pentru tine, spune el.

— De ce?

— Vei vedea.

Amiralul mă studiază. Poartă o cămașă și un sacou curat în dimineața asta, nu o haină de lucru. E o ocazie specială.

— Sper să supraviețuiești naufragiului, spune el. Cred că vei supraviețui. Și când termini de făcut ce-ai de făcut pe nava asta, poți veni cu noi pe cealaltă.

Are nevoie de cineva care să știe cum să scoată draga la mal. De care să se poată descotorosi dacă moare. Asta sunt eu.

Mereu sunt eu, și m-am săturat.

Încă o dată.

O să fac tot ce trebuie să fac, încă o dată, ca să obțin ce vreau.

Imediat ce terminăm de vorbit, Amiralul și gardienii lui se vor folosi de bărcuțele ușoare ale hoinarilor pentru a se îndepărta de navă. Imediat ce Amiralul e în siguranță, eu ar trebui să pornesc motorul și să merg invers spre țărm, spre un banc lung de nisip care se întinde până în fluviu. O să fac în așa fel ca draga să eșueze acolo, iar transportorul să stea deasupra uscatului, nu a apei. Apoi, coloniștii vor urca la bord și vor scoate aurul prin transportor, direct în căruțe.

— Tot ce trebuie să faci e să duci nava pe țărm și să te asiguri că transportorul nu e distrus, spune Amiralul. Orice alte pagube nu contează.

— Înțeleg.

Și chiar înțeleg. Dacă supraviețuiesc, îi voi fi utilă. Dacă nu, tot voi fi dus la îndeplinire sarcina pe care avea nevoie să o îndeplinesc.

— Bine.

Amiralul își suflecă mânecile, împăturind fiecare manșetă peste antebrațe, frumos, o dată, de două ori.

— Ne vedem pe țărm.

Deschide încet ușa de la puntea de comandă și aruncă o privire în urmă, spre mine.

— Încearcă să nu te sinucizi. Mi-aș dori să te văd pe cealaltă navă.

Nu închide ușa după el. Îi ascult pașii în timp ce merge pe hol, spre trepte, în timp ce i se alătură gardienii, în timp ce coboară pe trepte spre bărcile care-i vor duce în siguranță de-aici. Imediat ce nu mai pot să îi aud, privesc pe fereastră. Bucăți din dinții de metal care înconjurau cândva nava au rămas, gata să sfâșie pe oricine care încearcă să urce sau să coboare, dar cea mai mare parte a blindajului nu mai e. Cupele și mecanismul de minerit au rămas undeva pe fluviu. Am lăsat o urmă ce se-ar putea vedea din noua navă de pe cer.

Suntem plini de cicatrici, bătuți măr, vineți. Aproape terminați.

UN COLONIST DE PE ȚĂRM trage două focuri în aer. Ăsta e semnalul: Amiralul a sosit!

A venit momentul să-mi fac datoria. Plec de la puntea de comandă și o iau pe trepte, spre puntea de minerit. Ating cu mâna balustrada, pe lungime, observ niturile din podea. Pot să jur că aud vocile membrilor echipajului meu printre mașinării, acolo, jos. Bucuria lor de-a găsi aur. Timp de câteva zile, am fost un echipaj adevărat. Înghit în sec.

Ușa care duce spre puntea de minerit e deschisă. Vocile din mintea mea devin mai puternice, iar eu clatin din cap ca să le alung, enervată de propria imaginație.

Apoi, mă trezesc stând în prag, lângă panoul de control principal, privind fix în sus.

La niște fețe. La oameni legați cu cătușe de balustradele de pe platforma de pe puntea de minerit.

Lily. Brig.

Și trei hoinari.

Nu mai trebuia să fie nimeni pe navă.

— Ce căutați aici? întreb eu.

— Tu cam ce crezi? se răstește Lily. Așa ne-a lăsat Amiralul! A spus că tu l-ai omorât pe Porter.

Vocea ei e dincolo de ură, dincolo de dispreț.

— Și-acum o să faci la fel și cu noi.

Bineînțeles. Deci *de-asta* mi-a lăsat Amiralul arma sus. De-asta a spus: *Vei vedea.* Testul nu a fost doar pentru a vedea dacă pot să-mi nimicesc nava și să supraviețuiesc naufragiului. Vrea să vadă și dacă pot să-mi omor prietenii și pe hoinari. Față-n față. Trebuie să îndeplinesc aceste sarcini înainte să mă lase să urc la bordul acelei nave frumoase, aurii.

M-am săturat până peste cap de jocurile lui. De modul în care mă folosește.

Bărbații ăștia! Care joacă un joc al gloriei și aurului și cărora nu le pasă pe cine nenorocesc atât timp cât pot să ia, să ia și iar să ia. Care-i văd pe alții ca pe dreptul lor, ca pe pionii lor.

Dacă-i văd.

Când nava aia a început să plutească pe cer, iar eu am privit spre orizont, aproape de fluviu, am știut ce aveam de făcut. N-o să mă oprească nimic.

Nimic.

Și nimeni.

— Porter a sărit, spun eu.

Lily râde.

— Și tu te-aștepți să te cred?

— Unde sunt cheile de la cătușe? întreb eu.

Brig îmi răspunde, cu ochii blânzi, cu vocea calmă:

— Le-a luat Amiralul cu el.

Bineînțeles că le-a luat. Mă îndrept cu pași mari spre unul dintre dulapurile prinse de perete.

Te rog, să fi lăsat coloniștii ceva echipamente în urmă!

Au lăsat.

Scot una dintre cutiile cu scule și iau câteva dintre instrumentele mai mici și mai complexe. O șurubelniță mică, o lamă ca de bisturiu, cu vârf îngust.

— Îndepărtați-vă cât puteți de balustradă, le spun eu lui Lily și celorlalți. Trebuie să ne grăbim! Amiralul o să-și dea seama că e ceva în neregulă dacă nu pun nava în mișcare cât de curând posibil.

Sparg încuietoarea cătușelor lui Lily, apoi pe a lui Brig. Lily se îndepărtează, de parcă n-ar suporta să fie lângă mine. Brig stă chiar lângă mine, cu umerii drepți.

— Eu urmez, zice unul dintre hoinari. Apoi, pot să te strâng de gât!

— Ne *ajută*! spune Brig.

— Trebuie să pornesc motorul, le explic eu. Trebuie să aduc nava la mal. Ei așteaptă.

Următorul hoinar e liber. Mai sunt doi. Îl las la urmă pe cel care m-a amenințat.

— O să ne omoare imediat ce ajungem pe țărm, spune Lily. Nu ne-ai ajutat să câștigăm mult timp.

— Tu nu vii cu mine, îi spun eu.

Alt hoinar e liber. Mă ghemuiesc lângă ultimul, ferindu-mă de ochii lui.

— Ce vrei să spui cu asta?

Lily se face albă la față. Chiar are impresia că aș împușca-o? După toate astea?

— Am un plan, spun eu. Dar mai întâi, mergeți după planoare. Câteva dintre ele sunt în depozit, lângă puntea de minerit.

Lily se pune în mișcare înainte să apuc măcar să termin fraza.

— Haideți *odată*! le spune ea celorlalți hoinari, peste umăr.

Ei o urmează afară.

Brig rămâne în urmă.

— Unde-i Eira? întreb eu.

— E cu coloniștii, spune Brig. Vrea să meargă cu nava zburătoare.

Zâmbetul îi dispare, dar nu de tot.

— De ce n-ar merge? E o lume cu totul nouă de cartografiat. Și de văzut.

— Asta schimbă totul, spun eu.

Brig dă din cap și se sprijină pe peretele din apropierea noastră, cu spatele lipit de pancartele de semnalizare. Mi-aș dori să pună mâinile pe mine. Mă surprinde gândul. Dar a trecut atât de mult timp de când nu m-a mai atins cineva așa cum a făcut-o Call. Doi ani. Doi ani fără nimic adevărat.

O aud. Liniștea de a fi cu Brig. Liniște, ca aceea împărtășită cu Call.

Îmi imaginez. Buzele lui Brig pe gâtul meu.

Nu am nevoie de cineva să mă țină. Am nevoie de cineva să-mi vină în întâmpinare, așa cum a făcut-o Call, să potrivească nevoie cu nevoie, putere cu putere. Cred că Brig ar putea face asta.

Tot nu știu să iubesc pe altcineva.

Dar încep să învăț să-mi doresc.

Niște pași duduie pe treptele de metal. Lily și ceilalți intră în goană. Îmi crește inima când văd planoarele de pe umerii lor. Lily are două.

— Sunt mai multe sus, spune ea. Dar nu ne putem hotărî dacă avem destulă încredere-n tine încât să te lăsăm să vii cu noi.

E o anume hotărâre, o anume fermitate, în vocea ei.

— Stai liniștită, spun eu. Nu vin cu tine.

— Poe, spune Brig.

— Tot nu văd cum o să meargă treaba asta.

O notă de îndoială se luptă cu speranța din vocea lui Lily.

— O să săriți de pe puntea navei. În față.

— O să tragă în noi și o să ne doboare.

— Nu și dacă sari exact când scot eu nava la mal, spun. Ei o să aștepte în spate, pentru că aia-i partea cu care vor să izbesc țărmul de est al fluviului. De-asta nu poți să ieși prin trapa pentru deșeuri. O să cazi direct în mâinile lor.

Fac o pauză.

— Dar cred că te așteaptă altcineva.

— Ce tot vorbești?

Expresia lui Lily e prudentă.

— Am văzut câteva dintre bărcile voastre.

Acela a fost momentul renașterii mele. Am văzut nava aceea aurie pe cer și m-a amețit, așa cum l-a amețit și pe Amiral. Pentru o clipă, n-am avut ochi pentru altceva, dar apoi am observat ceva mergând pe apă și pe pământ, nu pe cer. Bărci, foarte mici, în depărtare, chiar aproape de țărm, mult sub nava aceea minunată, strălucitoare.

Oamenii chiar se întorc după cei dragi.

— Erau în amonte, de-a lungul țărmului de vest. Cred că restul hoinarilor a venit după tine. Cred că și-au dat seama că ceva nu e în regulă.

— Ești sigură?

— Nu, spun eu.

S-ar fi putut să fie o iluzie din cauza luminii, o reflexie a soarelui în apă, stânci de-a lungul țărmului, nu bărci. S-ar putea să fi fost multe lucruri. Dar știu cum mi s-a părut mie.

— O să te omoare dacă ne dai drumul, spune Lily.

— Știu, spun eu. Urcați pe punte. Lăsați-vă în jos. Când simțiți că ne apropiem de mal, *săriți*.

Expresia de pe fața lui Lily se îmblânzește în timp ce mă privește, și e atât de neașteptat, încât îmi sare inima. Oare înseamnă că nu mă urăște? După toate cele întâmplate?

— Cândva, a crezut toată lumea că am murit, în mod sigur, spune Lily. Dar n-am murit.

O clipă, vocea-i e ezitantă. Apoi, îndreaptă umerii.

— S-ar putea ca tu să supraviețuiești, îmi spune ea, împingând un planor spre Brig.

El nu îl ia.

— Eu nu merg, spune el. Eu o să duc nava la mal. Poe poate merge.

Are o anume privire și face o grimasă pe care n-am mai văzut-o; nu e un rânjet, ci e o declarație, un semn al hotărârii.

Dar eu nu mă mișc.

— Nu, spun eu. Nu merg.

— *De ce?*

Enervarea face ca vocea lui să sune sălbatic, iar timpul se scurge cu fiecare secundă. Cât mai durează până când Amiralul trimite o barcă înapoi la dragă ca să vadă ce s-a întâmplat? Să vadă de ce nu am omorât oamenii de jos, de pe punte și nu am pornit motorul?

— Cineva trebuie să aducă nava la țărm ca voi, ceilalți, să puteți fugi, spun eu. Eu trebuie să închei povestea asta.

— Nu e vina ta că a murit Call, spune Brig. E vina Amiralului că l-a luat și a bandiților că l-au împușcat. Iar pe Tam l-a omorât Naomi. Nu tu.

— Eu i-am omorât pe toți hoinarii ăia cu blindajul meu, spun eu. Pot să mai salvez astăzi câțiva.

Îi simt mâna pe umărul meu, blândă și fermă. Maxilarul i se încleștează, iar vocea îi e gâtuită. Simt prin bluză căldura degetelor lui.

— Brig, spun eu, du-te!

— Nu trebuie să încerci să faci pe eroina.

Vocea lui e aspră și scăzută.

— Nu încerc, spun eu. Sunt.

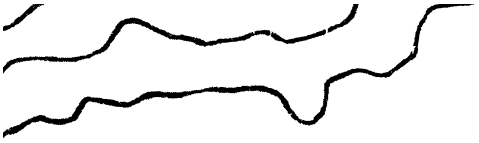

CAPITOLUL 46

E MOMENTUL SĂ-MI DISTRUG NAVA DE TOT.

Motorul vibrează. Apuc cârma, aruncând o privire în urmă spre seiful cu arma încuiată înăuntru.

Brig crede că sunt mai bună decât sunt.

Amiralul crede că sunt mai rea.

Call m-a văzut pe *mine*.

E ceva de care merită să ai parte, măcar o dată.

Viața mea n-a fost un nimic. A fost totul pentru mine.

Oare hoinarii sunt pregătiți, sus, pe punte? Brig stă lângă Lily? O să vină cineva să-i salveze când sar?

Dau drumul accelerației.

Dacă m-am înșelat în privința bărcilor? M-am mai înșelat de atâtea ori.

Dar vreau să cred că nu mă înșel. Vreau să cred că oamenii se întorc unii după alții.

Aproape am ajuns. Țin cârma bine.

— Îmi pare rău, *Lily*! îi șoptesc eu navei.

Motorul se pune în funcțiune și, adânc în interior, aud un scrâșnet, ca un geamăt prelung și ascuțit.

În timp ce draga și pământul se sfâșie unul pe altul, în timp ce lumea se sfârșește, eu închid ochii.

Cum ar fi să ai pe cineva care să vină după tine?
Call nu a putut. Nu e vina lui că nu a putut.
Dar.
Nu e nici vina mea că nu a putut.

CAPITOLUL 47

MĂ RIDIC ÎN ȘEZUT.

Mâna bună îmi atârnă ciudat, dar nu cred că e ruptă, ci numai sucită și învinețită, pentru că pot să-mi mișc degetele. Doar capul mă doare, la tâmple și la ceafă.

Sunt în viață.

Nava geme și se oprește. Se aud strigăte de afară și sunetul trapei pentru deșeuri. Coloniștii sunt deja la bord și scot aurul.

Amiralul stă în pragul ușii care duce pe punte.

Are fața arsă de soare și chipiul dat pe spate. Nu mai pare atât de ordonat. Are cravata strâmbă, iar sacoul lui are o dâră de murdărie pe el.

— Am reușit, spun eu. Am adus nava la mal. Cum ai cerut.

Sângele îmi picură în ochi. Mă întreb cât de tare m-am tăiat.

— Banditii s-au dus, spune el. Unde?

Îmi vine să râd.

Amiralul mă trimite în voiajul ăsta, îmi spune să-l omor pe Porter, lasă arma aici, pe punte. Crede că trebuie să îi trec testele ca să dovedesc de ce sunt în stare.

Sarcinile și testele nu înseamnă nimic.

Eu sunt cine spun eu că sunt.

Eu sunt Poe Blythe.

— Nimic n-o să te mulțumească vreodată, îi spun eu Amiralului.

Înțeleg lucrul ăsta în legătură cu el. Pentru că nimic n-o să fie vreodată suficient pentru mine. Pot să omor iar, iar și iar, și tot nu e suficient încât să-l primesc înapoi pe Call.

Sau pot să mă opresc.

Pot să mă opresc, pur și simplu.

— Pleacă de pe nava mea! îi spun eu Amiralului.

— Poftim?

Și iat-o, în sfârșit și imediat. Furia. Omul dinăuntru. Adevăratul Amiral. Își arată dinții; privirea i se înăsprește. Ațintește pușca spre mine.

— Ți-am dat toate șansele, spune el. Dar ești un animal. Deci n-ai decât să mori de foame ca un animal. Să te tai bucăți când încerci să ieși pe fereastră. Să te izbești cu capul de perete până-ți sar creierii din cap. N-ai decât să mori pe nava asta! Noi o să zburăm, iar tu n-o să mai vezi decât camera asta.

— Nu sunt animal, spun eu. Și nici arma ta nu sunt. Nu sunt *nimic* pentru tine!

Amiralul își mută pușca. Bagă mâna liberă în buzunar și scoate o cheie.

— Ai dreptate, spune el. Nu ești nimic.

Închide ușa punții și o încuie în urma lui.

CAPITOLUL 48

CALL ȘI CU MINE AR FI TREBUIT SĂ FUGIM CÂND AM AVUT OCAZIA. AR fi trebuit să ne strecurăm prin întunericul plin de stele. Ținându-ne de mână, râzând, speriați și în viață.

Dar am așteptat prea mult.

Eu ar fi trebuit să fug când am avut ocazia. Când eram în pădure, cu Brig, Tam și ceilalți, aș fi putut să plec pe furiș și să nu mă uit în urmă.

Dar n-am putut trece cu vederea. Ce i-au făcut hoinarii lui Call. Nava.

Lucrurile de care m-am folosit ca să mă mențin în mișcare, ca să mă mențin în viață reprezintă acum ceea ce mă ține în loc. Ceea ce mă va omorî.

Nu știu de ce plâng. Pentru că Amiralul a fost persoana cea mai apropiată de un tată pe care am cunoscut-o, deși nu mi l-am dorit de tată? Pentru că, dacă nu ar fi făcut lucrul ăla cumplit, dacă nu i-ar fi luat pe copiii hoinarilor, eu nu l-aș fi cunoscut niciodată pe Call?

Pentru că Amiralul m-a respins? Pentru că genul ăsta de persoană e singurul gen de persoană care s-a întors vreodată după mine?

Mi-e foame, mi-e sete și mă doare fiecare părticică din corp. Coloniștii și-au încărcat căruțele și cei mai mulți au plecat.

Zgârii și mă împleticesc la ușă, exact cum a spus Amiralul că o să fac. Încerc să sparg lacătul cu orice găsesc. Reușesc să desprind seiful de pe perete și sparg geamul cu el, iar briza și mirosul fluviului intră să mă întâmpine.

Din ce în ce mai mult, mă întreb ce-aș avea de pierdut dacă aș ieși pe fereastră. Poate că nu m-ar rupe de tot în bucăți și aș reuși să sar în apă și să înot spre țărm.

Îmi aduc aminte când a murit Call, când am privit în ochii lui morți, pierduți, spre fața lui frumoasă, spre mâinile lui nemișcate.

M-am gândit: *N-o să mai pot iubi niciodată pe cineva.*

M-am gândit: *O să-i omor pe cei care ți-au făcut asta.*

Și m-am gândit: *O să fac tot ce trebuie ca să rămân în viață.*

Am întors spatele cadavrului lui și am hotărât că o să trăiesc, cu orice preț.

Dacă încerc să ies pe fereastră, măcar voi muri încercând. Mă ridic în picioare și mă uit pe fereastră, având grijă să nu ating marginile de metal. Văd fluviul dacă aplec capul și cerul dacă îl înalț.

Aha.

O scânteire aurie trece pe lângă fereastră.

Fără să mă gândesc, mă apropii mai mult. Metalul îmi mușcă mâna într-o parte. O duc la gură. Gustul sângelui meu e puternic.

Nava.

Pleacă.

În timp ce trece pe lângă soare pe cer, ceva se aprinde, alb, incandescent. Îmi iau mâna de la gură ca să-mi feresc ochii. Sângele îmi picură pe gene.

Oare arde *Palingeneza*?

Sau e doar o iluzie, din cauza soarelui?

În orice caz, nava

s-a dus.

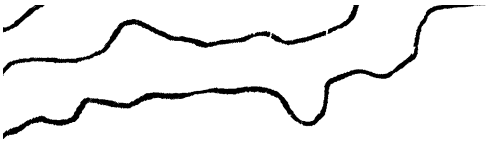

CAPITOLUL 49

N-O SĂ MAI PUN PICIORUL PE NAVA AURIE. N-O SĂ MAI VĂD CE E înăuntrul ei și n-o să mai văd lumea înălțându-se sub mine.

Mă prăbușesc în genunchi și îmi lipesc obrazul de metalul rece al ușii. Miroase cum e sângele meu la gust.

— Suntem doar noi două, *Lily*, îi spun eu dragei.

— Nu așa mă cheamă, spune ea.

Stai. Vorbește draga? Cu mine? După ce-am distrus-o pe malul fluviului?

Nu. E o voce din cealaltă parte a ușii.

— Poe? spune altcineva. Avem aparat de tăiat metalul. Pleacă de lângă ușă.

Cunosc vocea *aia*. E Brig.

Și cealaltă – era Lily? Adevărata Lily, nu nava?

Mă îndepărtez, împleticindu-mă, cu spatele lipit de perete. Îmi duc mâna la capul rănit. Nu-mi închipui chestia asta. *Chiar* nu mi-o închipui. Mă doare capul și am sânge uscat, de culoare închisă, pe mâini și pe față, iar de partea cealaltă a ușii chiar *e* cineva.

Apoi, ușa se desprinde din țâțâni, cu un miros de foc și de metal.

Lily. Și Brig. Stau în fața mea, el cu un aparat de tăiat în mână, ea cu o pușcă.

S-au întors.

— *Poe.*

Brig se lasă în genunchi lângă mine, într-o parte, iar Lily face la fel, de cealaltă parte. Fiecare mă apucă de câte un braț; mă ridică.

— Te-am prins, spune Lily.

— Brig, zic eu, Lily!

Apoi îmi aduc aminte. *Lily* e nava.

— Ăsta nu e numele tău adevărat. Care e?

— Indie, spune ea.

CAPITOLUL 50

— Repede, spune Indie. Nu suntem singurii care s-au întors după tine.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Coloniștii.

Își mută greutatea ca să mă poată sprijini mai bine.

— Unii dintre ei sunt afară. Cei pe care Amiralul nu i-a ales să meargă pe *Palingeneză*.

Mi-e frig, sunt plină de sânge și sunt obosită. Trebuie neapărat să mă gândesc. Presiunea brațelor lui Brig și ale lui Indie pe brațele mele îmi amintește unde mă aflu în corpul meu, îmi arată că sunt pe nava care-a rămas, nu pe cea care-a plecat fără mine.

— Cred că știu că suntem aici, spune Indie. Cred că așteaptă să ieșim cu tine.

Reușim să facem trei pași, aproape până la ușă, când se dovedește că Indie are dreptate.

— Căpitan Blythe!

O voce, amplificată cu o portavoce, răsună prin geamul spart.

— Vă rugăm, ieșiți! Sunteți în siguranță! Nu vă facem niciun rău!

— Nu trebuia să vă întoarceți.

Îndrept spatele, las mai multă greutate pe picioare. Rezistă.

— Sunt de acord, spune Lily.

Indie.

Trebuie să țin minte că are alt nume.

— Dar am venit.

— Puteți să vă aduceți prietenii cu voi, spune vocea.

Nu e Amiralul. E cineva mai tânăr, iar pentru o clipă, îmi stă mintea-n loc și mă gândesc: *Tam?* Apoi mi se rupe sufletul.

Tam.

Era de-ai noștri, și n-o să-l uit niciodată.

Zâmbetul lui. Modul în care ne-a dat mâncare într-un luminiș. Profilul lui, când ridica arma ca să tragă, sigur și rapid.

Credea că sunt genul de persoană care să se răzgândească. Genul de persoană care să fie interesată de alte povești.

M-ai citit bine, Tam.

Mă ustură ochii de lacrimi și înghit în sec.

— Putem să ridicăm un steag alb pe punte și să-i așteptăm să vină la noi, spun eu. Lăsați-i să urce la bord, dacă vor să vorbească.

Nici Brig, nici Indie nu spun nimic. Știu că puntea e locul în care a murit Tam. Știu că e locul în care a murit Call, pe altă navă. Știu că e sânge acolo. Dar vreau să fiu pe dragă, în spațiu deschis, în momentul în care mă predau. Nu vreau să fiu pe terenul lor. Vreau să fiu pe al meu.

— O să hotărâm împreună, zic eu. Nu am dreptul la alegere.

— Tu ești căpitan, spune Brig.

— E nava ta, adaugă Indie.

Luăm un cearșaf dintr-una dintre camere, urcăm pe punte, îl legăm de balustradă și așteptăm. Pe țărm, câteva căruțe sunt trase spre transportorul de deșeuri. Coloniștii care-au venit tocmai până-n amonte cu Amiralul și apoi au rămas în urmă când n-a mai avut nevoie de ei.

Mă întreb cum s-au simțit când nava și-a luat zborul.

Steagul alb flutură puternic în vânt. Brig și Indie mă țin strâns fiecare de câte-o parte, ca nu cumva să cad. Nu pot să ating balustrada ca să mă sprijin de ea; am ambele mâini rănite, dar nu mă așez.

— De ce m-a lăsat Porter să mă predau coloniștilor? întreb eu.

— A avut încredere în tine.

Indie își dă la o parte o șuviță de păr bătută de vânt.

Deși nu suntem în mișcare, vântul se joacă prin navă, de parcă ar vrea să ne ajute să ne prefacem că suntem.

— Și-a dat seama că e probabil să fii persoana care să știe cel mai bine ce gândește Amiralul. Ce ar fi în stare să *facă* el. S-a gândit c-ar fi bine să luăm exemplu de la tine.

— Pentru că eu semăn cu Amiralul.

Cuvintele-mi sunt acre de greață pe limbă.

— *Nu!*

Vocea lui Brig e puternică, și-l simt privindu-mă, deși eu fixez țărmul cu privirea.

— Dacă tu cunoști bine pe cineva, nu înseamnă că ești ca el.

— De ce voiau de fapt hoinarii aurul? o întreb eu pe Indie. Și voi voiați să mergeți pe *Palingeneză*?

— Nu, spune Indie. Știam că Amiralul vrea aurul. Știam ce avea de gând cu el. Deci am vrut să i-l luăm, să ajungem la punctul lui de întâlnire. Dacă *noi* am fi avut aurul de care el avea nevoie, și protecția celorlalți care locuiau acolo, puteam negocia cu el. Puteam încerca să ne recuperăm copiii.

— De-asta voiau hoinarii aurul din primul nostru voiaj? întreb eu.

Ea aprobă din cap.

— Aveam nevoie de el pentru câteva lucruri, spune ea. Și așa i-am mituit pe unii pentru a obține informații despre Amiral și planurile lui.

Respiră adânc.

— Dar încă nu aveam destul pentru a-i aduce pe toți acasă.

Amiralul voia aurul ca să înceapă o lume nouă, să zboare spre glorie și putere, departe de haosul și ruinele din Avanpost. Hoinarii îl voiau pentru a construi, pentru a negocia pentru propriii copii.

— O să încerci să-i găsești în continuare, chiar și fără aur?

— Nu m-am hotărât încă.

Indie își încrucișează brațele pe piept.

— Și tu? îl întreb eu pe Brig, tot fără să-l privesc. Ai spus că ai rude la Avanpost.

— Încă nu știu nici eu, spune el.

— Sinceri să fim, atât am reușit să facem, spune Indie. Să te-ajutăm să evadezi. Ceea ce, de fapt, n-am făcut încă.

— Și cu ei cum rămâne? îi întreb eu pe Brig și pe Indie, privind spre coloniștii de pe țărm.

Vorbesc între ei, arătând spre steag și spre noi, pe punte.

— Cu cei pe care Amiralul i-a lăsat în urmă. *Ei* ce vor?

Brig nu mă mai atinge, dar umărul îi e la câțiva centimetri de al meu.

— Cred că te vor pe tine.

CAPITOLUL 51

CINCISPREZECE COLONIȘTI ȘI NOI TREI. STĂM PE PUNTE, UNII CU fețele spre ceilalți. Aproape că văd fantome în seara care se-ncălzește și se răcește, în schimbarea aerului și a luminii.

Call, aici, sus, de pază. Tam țintind cu pușca lui cu lunetă spre țărm.

— Nu suntem aici ca să vă facem rău, spune o colonistă cu părul lung și negru.

Pare-a fi purtătoarea de cuvânt a grupului și a avea vreo douăzeci de ani. Acum, că e mai aproape, o recunosc – a fost medicul din voiajul nostru. Laura Seng.

— Ne întoarcem la Avanpost, căpitane Blythe. Vrem ca tu să ne conduci.

Nu cred că vorbesc serios. Îmi mut privirea de la un colonist la altul și aștept să râdă. Dar nu văd decât fețe serioase care mă privesc, care așteaptă.

— *De ce?* întreb eu, trecându-mi mâna prin părul lipicios de la sângele uscat și de la transpirație.

Confuzia și furia trec peste mine de parc-aș fi o piatră din fluviu.

— N-ați văzut cât de bine a mers toată treaba ultima oară când am fost la conducere?

Fac un gest spre ruinele navei în care stăm.

Unul dintre coloniști se încruntă.

Dar Laura se ține de planul ei.

— Ne descurcăm noi cumva, spune ea, întorcându-se pe jumătate, astfel încât să mă vadă și pe mine, și pe coloniștii care stau în spatele ei.

— O să spunem că bandiții i-au ucis pe Amiral și pe membrii Cvorumului, și pe toată lumea care nu se mai întoarce. O să le spunem coloniștilor că, atunci când Amiralul era pe moarte, a spus că la conducerea Avanpostului trebuie să fie căpitan Blythe. Apoi o să o vrea.

Dă din cap spre mine.

— O să te susținem. Toți. O să spunem aceeași poveste.

Indie pufnește și-și încrucișează brațele.

— Deci o să dai vina pe noi pentru tot.

— Meritați! se zburlește unul dintre bărbații din spatele Laurei. Voi, bandiții, ați furat nava. Ne-ați omorât câțiva bărbați și femei!

— O, *da*, spune Indie, cu vocea ca un cuțit curat și rece. Hai să vorbim despre ce merităm cu toții! Hai să trecem în revistă relele ambelor tabere. Vreau și eu să văd cine iese în față!

— Stați!

Ridic mâna învinețită.

— Câți coloniști a lăsat Amiralul în urmă?

— Mai suntem douăzeci și trei, spune Laura. Ceilalți s-au întors pe țărm, așteaptă.

Brig trage aer în piept lângă mine, iar eu încerc să-i atrag atenția. Și el a observat numărul. Atâția eram pe *Lily* când am pornit la drum.

Dar nu înseamnă nimic. Nu e nicio prevestire și niciun semn.

— Naomi? întreb eu.

Laura strânge din buze.

— Stă pe câmpul de unde-a fost lansată *Palingeneza.* Crede că o să se întoarcă.

Naomi a omorât pentru nava aia. Acum o să moară așteptând-o.

— Ceilalți dintre noi ori au murit în lupta cu bandiții, ori au plecat cu Amiralul.

Laura încrucișează brațele.

— Ne trebuie cineva care să ne țină laolaltă, altfel Avanpostul va cădea pradă haosului. Liderii fostei structuri nu mai sunt. Amiralul a luat tot Cvorumul cu el.

Lily scârțâie, parcă ar geme a protest sau de durere. Mă întreb cât o fi de stabilă, eșuată pe țărm cum e. Oare fluviul încearcă să ne recupereze?

Cum îmi pot cere asta? Să iau locul Amiralului?

Eram, în sfârșit, gata să fug.

Închid ochii ca să ascult. Vântul, apa, nava.

Ce-o să creadă lumea despre dragă dacă, după ani și generații întregi, o să dea din întâmplare peste ea? O s-o vadă fără blindaj, eșuată pe țărm, făcută bucăți și lăsată fără nimic de folos. O să vadă ce a distrus de-a lungul fluviului. Cum a nenorocit totul.

Dar, dacă va trece destul timp, poate că fluviul se va fi vindecat un pic. Poate că nava o să fie acoperită de mușchi și de cuiburi de păsări și plină de orice intră prin crăpăturile și hăurile care se cască în ea.

Deschid ochii.

— Nu, spun eu. Nu dăm vina pe hoinari. Spunem adevărul.

Oare coloniștii o să vrea să facă asta? Oare-o să m-asculte cineva din Avanpost?

— Poe.

Brig rostește cu putere cuvântul, apoi pune cu blândețe mâna pe brațul meu. Are o privire îngrijorată, iar barba țepoasă crescută în zilele în care s-a luptat și s-a întors după mine îi umbrește pielea.

— Nu le datorezi nimic.

— Chiar te gândești la treaba asta?

Indie e furioasă, nu-i vine să creadă.

— După ce-am riscat totul ca să venim după tine?

Mă gândesc la Avanpost. La cum s-a urcat Amiralul în nava aia magnifică, elegantă, ca să lase totul în urmă. S-a îndepărtat de haos.

Și eu am făcut asta. Am proiectat un blindaj menit să ucidă și să schilodească și l-am pus pe o navă menită să nenorocească. Am dat foc unor copaci din care casele atârnau precum niște coconi.

E mai ușor să ucizi decât să salvezi.

E mai ușor să-ți imaginezi o lume nouă decât să ai grijă de cea pe care o ai.

Oare am ajuns tocmai până aici numai ca să mă întorc?

Credeam c-o să pot să iubesc o singură persoană. Pe Call. Credeam c-o să pot să fac un singur lucru. Blindajul, ca să omor.

Dar dacă e mai mult decât atât?

Dacă pot să fac altceva?

Dacă pot să iubesc pe altcineva?

Dacă m-aș întoarce, aș putea să construiesc în loc să distrug. Aș putea să-i ajut pe hoinari să-i găsească pe copiii care le-au fost luați.

— O să vin cu voi la Avanpost, spun eu. Dar n-o să conduc decât dacă oamenii vor să conduc.

Indie răsuflă iritată. Privirea lui Brig e clară și dreaptă, fixându-mă. Încercând să mă înțeleagă.

Cred că va reuși. Gândul îmi aduce un licăr de speranță, iar eu mă surprind întinzând mâna ca să-i ating ușor degetele.

— Mulțumim, căpitane Blythe! spune unul dintre coloniști.

Sunt șocată de ușurarea din vocea lui și de pe fețele celor mai mulți dintre coloniști. Inclusiv a Laurei, care a fost în voiajul meu și care știe cât a mers de prost. Oare ce motiv le-am dat să creadă atât de mult în mine, să ceară atât de mult *de la* mine?

Și de ce cred *eu* că pot să fac asta? Că trebuie să încerc? Că *eu* aș putea să schimb atât mitul, cât și adevărul, care aparțin atât Avanpostului, cât și mie – că am fost abandonați, părăsiți?

Call mă iubea. E o parte din adevăr, dar nu e tot. E vorba de nava distrusă, de rămășițele lui *Lily* de sub mine, din spatele meu. De casele din copaci ale hoinarilor și de copiii lor pierduți. E vorba de echipajul improvizat, care m-a urmat când am plecat de pe navă în pădure. Poate că Naomi m-a trădat, iar Eira a plecat, dar Tam și cu mine am luptat umăr la umăr. Indie și Brig s-au întors.

Asta s-a întâmplat, asta a rămas.

— Trebuie să știți un lucru, le spun eu coloniștilor. Îmi iau nava cu mine.

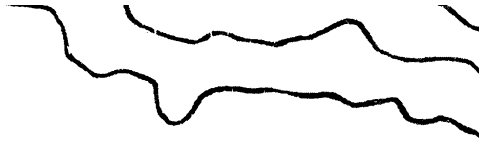

CAPITOLUL 52

INDIE E ÎNCĂ FURIOASĂ. E CA UN FELINAR DIN CASELE DIN COPACI. *Unii oameni ard mereu.* Naomi avea dreptate în legătură cu asta.

Dacă Indie e un felinar, atunci ce e Brig?

Nu e omul Amiralului până în măduva oaselor, ci e cineva care îmi aduce aminte de creațiile hoinarilor. Aplecat, îndoit, în copac, în apă. Se încordează, se relaxează, dar nu cedează.

Stau pe pasarela navei. Brig și Indie sunt la câțiva metri distanță, pe țărm, cu unii dintre ceilalți hoinari și coloniști. Câțiva sunt cu mine pe dragă – Mac, dintre hoinari, Laura, dintre coloniști, un mașinist, un hoinar care se pricepe la reparații. E o alianță tensionată în timp ce toată lumea colaborează pentru a o duce pe *Lily* la apă.

Am luat tot ce-am putut de pe navă și am dat. Ceilalți hoinari cu care ne-am întâlnit au luat câteva lucruri. Alți oameni, prietenii hoinarilor, au luat restul.

Am aflat că pe lângă așezarea permanentă a hoinarilor, mai către nord, sunt alte câteva grupuri care trăiesc la est de fluviu. Ne-au urmărit în timp ce oamenii cu nava zburătoare au venit să facă negoț, să adune și să-i lase în urmă.

Mi-au arătat câmpul pe care-a aterizat *Palingeneza.* Sunt arsuri în iarbă și gropi adânci acolo unde roțile au atins pământul la

aterizare și la plecare. Chiar și o navă atât de grațioasă, una care poate zbura, lasă cicatrici.

Totul pare atât de mărunt acum! Avanpostul, viața pe care am trăit-o, lucrurile despre care am crezut că erau adevărate. Amiralul a refuzat să împărțim ceea ce aveam cu oamenii din jurul nostru, n-a fost interesat să învețe de la ei. Dar ei au fost aici de la bun început – oameni care au reușit să supraviețuiască fără să vină la Avanpost –, ceea ce ni s-a spus că e ca și imposibil.

— Când au venit oamenii de pe *Palingeneză*, căutau aur, mi-a spus Mac. Auziseră că aveam aur aici. Și căutau oameni noi care să vină cu ei.

Amiralul știa ce face. Ce se dovedise valoros prin diverse epoci și culturi? Aurul. Chiar și înainte ca Amiralul să știe la ce avea să-l folosească, l-a adunat. A acumulat resurse pe orice cale posibilă. A nenorocit un fluviu. A furat un copil.

Laura și ceilalți coloniști au pus cap la cap încă ceva din poveste vorbind cu alte grupuri.

— Imediat ce Amiralul a auzit despre *Palingeneză*, a trimis emisari ca să afle tot ce se putea. I-a întrebat pe oamenii de pe navă ce voiau. Și se pare că el avea tot ce aveau ei nevoie, nu doar aur. Amiralul i-a convins că oamenii noștri sunt mai buni decât cei oferiți de hoinari sau de orice alt grup.

— Cum se numesc? am întrebat eu. Cei din grupul care-a adus nava?

Laura a ridicat din umeri.

— Nu prea păreau să aibă vreun nume. Își ziceau ultimii din Societate.

Când Laura a spus asta, Indie s-a îndepărtat fără o privire în urmă și fără un cuvânt drept explicație. Am strigat-o, dar nu s-a oprit deloc în timp ce se îndrepta spre una dintre bărcile hoinarilor, în timp ce se îndepărta de noi vâslind ușor, prelung, pe râu.

Am crezut c-a plecat de tot. Dar în dimineața următoare, era pe nava noastră, dând ordine, încercând să-și dea seama cum am putea s-o readucem cel mai bine la apă.

— *Chiar* te-ai fi dus pe *Palingeneză*? îl întreb eu pe Mac.

— Nu știu, răspunde el. Mi-ar fi plăcut să am ocazia.

— S-ar putea să fie încă la Avanpost, spun eu.

— Știu, zice el.

Dar înțeleg de ce ezită, de ce s-ar gândi să meargă pe navă și să lase în urmă posibilitatea de-a-și revedea fiica. Atunci când inima ți-e frântă, e greu să tot cauți.

— S-a întâmplat ceva când a zburat *Palingeneza*, spun eu. Ați văzut? Când a trecut de soare?

— Câțiva cred că a ars, zice el. Alții cred că a fost o iluzie din cauza luminii – sclipirea soarelui pe metal. Nu știu ce-a fost.

Știu că Amiralul era la bord, cu Cvorumul. Îi urăsc pe toți. Eira era pe nava aia, și alții din echipajul meu, și nu pot decât să sper că au reușit să ajungă unde-au vrut.

Și că nu o să se mai întoarcă niciodată.

Mac îmi pune ceva în mână. Desfac degetele și găsesc o bucată de hârtie cu un nume pe ea.

Eva.

— Dacă o găsești, spune el, dă-mi de știre.

— Așa o să fac, spun eu. Trimit vorbă.

E momentul să plecăm.

Mac și ceilalți care au ajutat la pregătirea dragei pleacă de pe pasarelă spre țărm. Arunc o privire spre *Lily*. Stă, impunătoare, în spatele meu, o epavă funcțională, lipsită atât de ceea ce ținea cândva în ea, cât și de ceea ce o proteja.

Tot ce-a mai rămas la bord sunt lucrurile de care voi avea nevoie ca să supraviețuiesc drumului până la Avanpost. Scule ca să repar motorul dacă se strică. Niște mâncare. Câteva pături și saltele.

Nava e complet expusă. Și acum e momentul să aflăm dacă e destul de ușoară încât să ajungem acasă.

Coloniștii au legat draga de cai și de căruțele mecanizate. O să o tragă în amonte de-a lungul malului, spre un loc unde apa e mai adâncă. Apoi o să-mi dea drumul, iar eu o să pornesc motorul. Sper să funcționeze planul. S-ar putea să funcționeze.

Nivelul fluviului a tot crescut.

— Ne vedem la Avanpost! le strig eu Laurei și celorlalți de pe țărm, iar inima-mi bubuie.

Oare pot să fac asta? S-o aduc pe *Lily* înapoi de una singură? Oare pot să mă îndepărtez de hoinari, de Mac, de Brig și de Indie, poate pentru totdeauna?

Urc pe pasarelă și dau să o închid. Aud pași în spatele meu. Mă întorc. E Brig. Bocancii lui lasă urme prăfuite pe metal.

— Credeam că rămâi cu hoinarii.

— Mă gândeam să rămân, spune Brig. Dacă rămâneai și tu.

Lumina soarelui se reflectă în apă, în metalul din jurul nostru. Ochii lui parcă dansează, parcă speră.

Ce spune? Oare sunt cuvinte ascunse după cuvintele lui? S-ar putea să fie. Dar nu știu ce să fac în legătură cu asta. În pieptul meu înmugurește o sămânță, se desface o frunză.

Mi-e teamă să las rădăcinile să se prindă.

— Bineînțeles, spun eu. Ai rude în Avanpost.

— Nu e..., începe el.

Apoi, apare și Indie, aproape năvălind pe rampă.

— De ce faci asta? întreabă Indie. Cine zice că n-o să te omoare oricum când ajungi acolo?

Se încruntă la mine, cu mâinile în șolduri.

— E vina voastră, spun eu, încruntându-mă la rândul meu. Eu nu m-aș duce la Avanpost dacă voi nu v-ați fi întors după mine. N-a mai făcut nimeni chestia asta pentru mine.

— Am făcut-o noi, spune Brig. Când puneai focurile în pădure. Și atunci ne-am întors.

Are dreptate. Chiar așa a fost.

— Deci faptul că noi te-am ajutat te-a determinat pe *tine* să vrei să-i ajuți pe coloniști?

Indie dă ochii peste cap.

— Nu sunt nevinovați, să știi.

— Nici eu nu sunt.

— Nimeni dintre noi nu e, spune Brig.

Nu sunt în stare să-l privesc, să văd sau să nu văd ceva anume la el. Dar vocea lui răsună în jurul meu, trimite un murmur de la tălpi spre vârful capului. De parcă nava ar merge, dar ar fi silențioasă. Încă n-am pornit-o.

Indie își încrucișează brațele la piept.

— Tot n-are nicio logică după mine.

— Tu nu trebuie să vii, îi spun eu. Locul tău e alături de hoinari.

— Eu n-am niciun loc al meu.

— Știi bine la ce mă refer, spun eu. Ei țin la tine. Tu ții la ei.

Și-a găsit un loc unde se simte în largul ei, în ciuda tuturor celor întâmplate. De ce ar pleca?

— Și cum Porter nu mai e, au nevoie să-i conduci tu.

— Îl au pe Mac, spune ea. Și am luat-o de la capăt de mai multe ori.

Face o pauză.

— Credeam că e trist. Și chiar e. Dar înseamnă și că știu că pot s-o fac din nou. Nu mi-e teamă să văd în continuare ce-i acolo, afară.

Indie ridică din umeri.

— Trebuie să aflu tot ce pot despre copii. Mă pot întoarce dacă nu-mi place.

Ar putea. Știe unde locuiesc hoinarii. Dar tot nu se poate întoarce și să fie totul cum era. Și e conștientă și de asta.

— Ar trebui să plecați amândoi, spun eu. Să fugiți!

Mai am multe înăuntru, cuvinte, gânduri și sentimente, dar nu le pot spune din cauza nodului din gât. Rădăcinile mi s-au prins de inimă fără permisiune.

— O să ai nevoie de ajutor.

Indie respiră adânc. Apoi bate în partea laterală a navei.

— Pe lângă asta, chestia asta-i numită după mine.

NOI TREI SUNTEM SUS, pe punte, eu cârmuiesc nava cu mâinile bandajate, Indie și Brig strigă către coloniști în timp ce ei ne târăsc nava de-a lungul țărmului, spre vâltoare. La început, cred că n-o să putem să ne lansăm la apă, deși o aud lovindu-se de metalul dragei, o simt dedesubt. Dar apoi – cu căruțele și caii forțându-se, cu coloniștii și hoinarii strigând – partea din spate a navei zgârie țărmul și se îndepărtează, iar noi începem să plutim. Toți trei izbucnim în urale. Brig mă cuprinde cu un braț. Fără să mă gândesc, mă sprijin de el, aproape că-mi las fruntea pe umărul lui. Mișcarea îl surprinde – îl simt cum tresare –, și mă surprinde și pe mine. Eu nu-mi permit să fiu vulnerabilă. Nu-mi permit să-i ating pe ceilalți.

— Indie, poți cârmui nava? întreb eu, îndepărtându-mă.

— Bineînțeles că pot.

E ușor indignată.

— Am pilotat mașinării mult mai complicate decât *asta*. Să o cârmuiesc pe *Lily* e ca și cum aș cârmui o balenă, în loc de o pasăre colibri.

— În regulă, spun eu, nefiind sigură ce vrea să spună cu asta.

— Cu pasărea colibri e mai greu. Alea-s rapide. Pe *Lily*, poți să vezi de la un kilometru și jumătate ce vine în fața ta.

Face un gest spre fluviu, în jos.

Pe hoinari nu i-am văzut venind. Dar nu subliniez lucrul ăsta. Îl știe.

— Brig, du-te și adu-ne harta din cabina căpitanului, spun eu. Aia e cea mai bună. Adu-o sus, pe punte. Eu mă duc să pornesc motorul.

Niciunul dintre ei nu întreabă dacă am nevoie de ajutor, sau dacă să vină cu mine.

Înțeleg. Vreau să fiu singură.

JOS, PE PUNTEA DE MINERIT, apăs pe comutator. Motorul pornește, începe să murmure mecanic. Chiar și fără echipamentul de minerit, e mult zgomot în adâncul navei, în timp ce refrenul motorului se lovește de pereții de metal. Nu e nici pe departe o melodie plăcută, ușoară, ca un cântec de leagăn. E genul de imn cu tonalitate scăzută pe care te trezești că-l fredonezi ca să te menții în mișcare sau ca să-ți păstrezi calmul când ești înspăimântat, sau pur și simplu ca să-ți aduci aminte că ai o voce, chiar dacă tu ești singurul care o aude.

Mă așez lângă motor. Am o gaură în cracul drept al pantalonilor. Încă am sângele lui Tam pe bluză. Și sângele meu.

Nu tu aur. Nu tu blindaj. Nu tu Tam. Nu tu Call.

Doar nava și cu mine, cântând.

— MOTORUL SUNĂ BINE, spune Indie când ajung sus, pe punte.

Brig se uită peste umăr din locul în care agață harta pe perete cu o piuneză. Nu știu dacă vreunul dintre ei aude rămășițele de lacrimi din vocea mea.

Indie îmi face semn să-i iau locul.

— E rândul tău, zice ea. Mi-e foame.

Părul ei lung și roșcat e rebel, iar hainele-i sunt aproape la fel de murdare ca ale mele. Brig a terminat cu harta și vine să ni se alăture la cârmă.

— Mac mi-a dat asta, spun eu, scoțând foaia de hârtie ca să le-o arăt.

— Eva.

Indie atinge hârtia.

— Fiica lui Mac.

— Orice altceva s-ar întâmpla, o să încercăm să-i găsim, spun eu.

Ea aprobă din cap, frecându-se cu o mână la ochi, apoi iese prin cadrul înnegrit al ușii. Nici Brig, nici eu nu o strigăm sau nu ne luăm după ea. E rândul lui Indie să fie singură.

Pun mâinile pe cârma navei. Noi trei ne vom asigura cu rândul de păstrarea cursului.

— Va trebui să găsim și familia lui Tam, îi spun eu lui Brig, fără să mă uit la el. Să le spunem ce s-a întâmplat.

Brig se îndreaptă spre fereastra de lângă mine. Privește spre fluviul din fața noastră, frecându-se la ceafă cu mâna lui puternică, pătată. Are numai arsuri și tăieturi pe dosul palmei, pe încheietură și pe antebraț. Privirea mea se plimbă pe mâna, gâtul, părul lui creț, umerii lui drepți, și sunt surprinsă când se întoarce.

Înghit în sec.

— Asta era în cabina căpitanului, spune el, băgând mâna în buzunarul cămășii. Probabil că a găsit-o cineva și ți-a pus-o la loc.

Îmi desprind privirea de fața lui și mă uit la ce ține în mână.

Rigla lui Call.

O iau. Când fac asta, vârfurile degetelor mele ating vârfurile degetelor lui Brig. Strecor rigla în buzunar. Mi se taie răsuflarea când privesc în sus. E o sclipire în ochii lui, un licăr în inima mea.

CAPITOLUL 53

— *Promiteți-mi*, le șoptesc eu lui Brig și Indie. *Promiteți-mi că, dacă e nevoie, putem fugi!*

— Promit, spune Brig, iar Indie aprobă din cap.

Ne apropiem de Avanpost. Luminile-i licăresc în depărtare. Mâine, vom ajunge la el. Opresc motorul ca să putem să venim sus s-ascultăm liniștea și să vedem pentru ultima oară o stea sau două.

Respir aerul. Simt în el gustul fluviului și al pădurii de dincolo de fluviu.

Ți-am prins gustul.

Call a spus asta, și altele.

Termină-l pentru mine.

E singurul mod în care o să vezi lumea, Poe.

Du-te, mi-a spus el. *Apoi, poți să te întorci aici, sus.*

Îmi bubuie inima.

Asta ți-ai fi dorit pentru mine, Call? gândesc eu, în timp ce stau înfrigurată pe puntea unei nave pustii. În timp ce număr stelele din înaltul cerului. În timp ce îl simt pe Brig, cald, lângă mine, în timp ce o văd pe Indie la câțiva metri distanță.

Da.

Call.

Am vrut să-ți termin visele.

Dar asta face parte din tragedia de-a fi plecat dintre noi prea curând.

Nu apuci să le termini, și nimeni altcineva nu o poate face în locul tău, oricât de mult ar încerca. Dar oare trăiești în continuare dacă persoana pe care ai iubit-o, persoana care te-a iubit continuă să-și trăiască visurile?

Cred că da. Cred că ăsta e cel mai bun mod în care trăiești mai departe.

Ești în inima mea când se avântă. În mâinile mele când fac ceva nou. În răsuflarea mea când alerg.

Și într-o bună zi, până și astea vor dispărea.

Vei fi undeva adânc în sângele și în oasele mele, parte din mine, dar eu voi fi mers mai departe.

Chiar purtându-te cu mine, te voi fi lăsat în urmă.

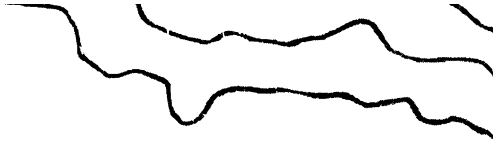

MULȚUMIRI

ÎNTÂI DE TOATE, RECUNOȘTINȚA MEA SE ÎNDREAPTĂ CĂTRE SOȚUL meu, Scott, și către cei patru copii ai noștri: Calvin, Ian, Truman și Lainey. Cu toții aveți poveștile și modurile voastre de-a vă comporta în lume, și învăț de la voi în fiecare zi. Este o onoare și un privilegiu pentru mine să pot fi parte din această familie.

Le datorez foarte multe și părinților mei, Robert și Arlene Braithwaite, care m-au dus mereu în locuri frumoase și sălbatice și mi-au spus să privesc cu atenție.

Jodi Reamer a fost agenta mea încă de la bun început și sunt recunoscătoare în fiecare zi pentru înțelepciunea și umorul ei. Jodi mi-a schimbat viața în bine în atât de multe moduri, și e unul dintre cei mai înțelepți oameni pe care îi cunosc. Este o onoare că-i sunt asociată și că am reușit să o conving să se dea pe Matterhorn la Disneyland. Le sunt foarte recunoscătoare și lui Alec Shane și Ceciliei de la Campa de la Writers House pentru ajutorul și susținerea oferite de-a lungul anilor.

Aceasta este a șasea mea carte la care colaborez cu editoarea Julie Strauss-Gabel și, de fiecare dată, procesul este o revelație. Nimeni nu pune întrebări ca Julie. Mă face să mă gândesc la miezul poveștii mele și să găsesc cele mai potrivite cuvinte pentru a o spune. Sunt recunoscătoare pentru genialitatea și generozitatea

ei. Le sunt datoare și următorilor: Anna Booth, Venessa Carson, Maggie Edkins, Theresa Evangelista, Melissa Faulner, Felicia Frazier, Alex Garber, Carmela Iaria, Jen Loja, Shanta Newlin, Emily Romero, Felicity Valence, Natalie Vielkind și tuturor celor de la Penguin Young Readers. Sunt norocoasă să pot lucra cu voi.

Una dintre marile plăceri ale carierei mele este ocazia de a cunoaște profesori, bibliotecari și librari minunați. Rose Brock, Gene Nelson, Anne Holman și Margaret Neville, vă mulțumesc pentru eforturile voastre neobosite în numele cititorilor și comunităților voastre.

Scrierea acestei cărți m-a provocat să ies din zona mea de confort în multe moduri. Am fost suficient de norocoasă încât să am parte de sprijinul experților care să-mi ofere sfaturi și idei. Corwin Revis m-a ajutat să mă descurc cu elementele de mecanică și logistică ale unei nave futuriste inspirate de dragele de minerit din trecut și din prezent, și a fost absolut mereu inteligent, răbdător și interesant prin comentariile și sugestiile sale. James Worthington mi-a răspuns la mesaje aleatorii legate de cum ar putea fi eficiente scenele cu schimburi de focuri, și n-a râs niciodată de mine (cel puțin nu când puteam eu să-l aud). Mii de mulțumiri lui, soției lui, Amy, și minunaților lor copii, pentru că sunt niște prieteni și vecini extraordinari.

De când a fost lansat cel mai recent roman al meu la Penguin, m-am întors la școală ca să obțin un masterat în arte frumoase, specializarea scriere creativă, și a fost unul dintre cele mai bune lucruri pe care le-am făcut vreodată. Iubiții mei colegi de la Vermont College of Fine Arts au fost o surpriză și un dar; n-aș fi putut niciodată să-mi imaginez cât de adevărat este acest lucru! Cercul Biletelelor Dispărute are un loc deosebit în inima mea. Multe mulțumiri Salimei Alikhan, lui Robin Galbraith și lui Brendan Reichs, colocatarii mei cât am studiat. M-ați încurajat

când am fost cu moralul la pământ și m-ați făcut să râd cu poftă, să mă gândesc la lucruri mari și să stau trează mult prea mult. Vă voi fi mereu recunoscătoare. Recunoștința mea se îndreaptă și către sfătuitorii și mentorii pe care i-am avut la VCFA. A fost o onoare desăvârșită să lucrez cu profesori, scriitori și oameni atât de talentați. Mulțumiri îndeosebi lui An Na, Keklei Magoon și lui Susan Fletcher.

Ash Allan, Mikayla Kirby și Mylee Edwards: ați avut atât de multă grijă de copiii mei cât timp am lucrat, iar viețile noastre s-au îmbogățit foarte mult avându-vă pe voi alături.

E periculos să faci o listă cu scriitori prieteni dragi, pentru că mi-e teamă c-o să uit pe cineva, dar sprijinul și prietenia lor au însemnat totul pentru mine. Le sunt profund îndatorată lui Renée Ahdieh și Sabaa Tahir, pentru sprijinul și încurajările lor legate de acest manuscris. Ally Carter și Jenny Han, vă mulțumesc pentru invitația la centrele de retragere unde am putut absorbi din geniul vostru și lucra la acest roman. Prietenilor mei scriitori locali – Ann Dee Ellis, Shannon Hale, Veeda Bybee, Lindsey Leavitt Brown, Emily R. King, Bree Despain, Rob Wells, Emily Wing Smith, Brandon Mull, Julie Olson și Erin Summerill – vă sunt profund îndatorată pentru că ați sprijinit WriteOut, pentru cinele și prânzurile luate în localurile preferate, și pentru că ați mers în drumeții, ați vorbit și ați râs cu mine. Am găsit ceva luminițe la capătul unor tuneluri în perioade grele.

Margaret Stohl, îți mulțumesc că m-ai luat sub aripa ta și m-ai învățat cum să dau înapoi ce-am primit și să merg mai departe. Consiliilor de administrație de la toate Yall-urile: sunteți prea faini și deștepți pentru binele vostru. Nu vă schimbați niciodată, vă rog frumos!

Nu știu cum am reușit să fiu atât de norocoasă încât să-i am ca prieteni pe Brendan Reichs și pe Soman Chainani, dar sunt mai

mult decât recunoscătoare. Uneori, cred că nu mai am cuvinte, sau că sunt singură, și-mi reamintiți că niciuna dintre aceste variante nu e adevărată. Brendan, a scrie și a lucra cu tine este un proces educațional și un dar. Soman, tu ești Serena Williams a literaturii pentru copii. Vă mulțumesc amândurora pentru tot!

Pe durata scrierii acestei cărți am fost suficient de norocoasă încât să pot să înființez o tabără de scris pentru copiii din zona rurală a statului Utah. Nu am cuvinte să mulțumesc Consiliului Director WriteOut pentru nenumăratele ore de serviciu și muncă în numele taberei și al copiilor participanți. Scott Condie, Ann Dee Ellis, Krista Bulloch, Denise Lund, Brian Jackson, Amy Jackson și Brian Jameson – vă mulțumesc că v-ați făcut timp să vă gândiți la burse, că ați cărat cutii cu o mașinuță de golf, că ați organizat vânători de comori pentru scriitori, că ați alcătuit programe, că ați gestionat finanțe, că ați conceput grafică și că ați executat o mulțime de alte sarcini cu un umor de calitate și idei grozave. Bridget Lee, îți mulțumim pentru generozitatea de care ai dat dovadă când ni te-ai alăturat și ne-ai ajutat să înțelegem cum să pornim nava asta. Mulțumesc enorm tuturor voluntarilor de pe teren care ne-au ajutat cu părțile complicate. Și profunda mea recunoștință se îndreaptă spre uimitorii adolescenți din tabără, care se poartă cu atât de mult respect, bunăvoință, generozitate și bucurie unii cu ceilalți.

În cele din urmă, și mereu, mii de mulțumiri cititorilor. Voi sunteți motivul și calea. Vă mulțumesc că faceți posibilă această slujbă pe care o iubesc! Vă mulțumesc că țineți la cărți, la lumea înconjurătoare și unii la ceilalți!

Pentru comenzi și informații, contactați:
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

Depozit
Str. Gării nr. 11, Mogoșoaia, jud. Ilfov
Tel.: 0758.053.416
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

Format: 16/54x84;
Coli tipo: 19
Tiparul executat la:

EVEREST
TIPOGRAFIA

Foto © Erin Summerill

ALLY CONDIE este autoarea trilogiei LEGĂMINTE, bestseller *New York Times*, și coautoare a seriei DARKDEEP. A scris, de asemenea, *Summerlost sau visul unei vacanțe de vară*, roman finalist al Edgar Award, apărut în traducere în limba română la Corint Junior. Fostă profesoară de engleză, Ally Condie locuiește împreună cu familia sa în apropiere de Salt Lake City, Utah, are un masterat (MFA) la Vermont College of Fine Arts și este fondatoarea și directoarea fundației nonprofit WriteOut.

O puteți găsi on-line
pe AllyCondie.com
și pe Twitter @AllyCondie.

CINE DEVII ATUNCI CÂND NU ȚI-A MAI RĂMAS NIMIC DE PIERDUT?

Există ceva ce tânăra Poe Blythe, noul căpitan al ultimei nave miniere a Avanpostului, își dorește cu mai multă ardoare decât aurul extras din albia râului Serpentine.

Răzbunare.

Poe a promis să-i nimicească pe banditii care l-au ucis pe Call, iubirea vieții sale, și au lăsat-o astfel fără nimic. Dar în timp ce navighează pe apele nesigure ale râului Serpentine, fata trebuie să ia seama și cine a devenit, cine vrea să fie și cum poate dragostea să te schimbe și să te modeleze. Chiar și atunci când crezi că totul este pierdut.

O poveste cu o intrigă complexă, încărcată de emoție, despre călătoria unei tinere care încearcă să depășească durerea și furia care au pus stăpânire pe ea și să găsească forța interioară de a-și stabili propriul drum în viață.

„O călătorie deopotrivă fascinantă și sinuoasă
în inima durerii, despre felul în care aceasta poate distruge
totul în jur și ce înseamnă să supraviețuiești."
SABAA TAHIR, autoarea romanului
Elias și spioana Cărturarilor

„Punând într-un mod minunat sub semnul întrebării
stereotipiile de gen și prin personajele sale dureros de reale,
Ultimul voiaj al lui Poe Blythe îi poartă pe cititori
într-o călătorie epopeică, pentru a descoperi adevăratele
comori ale vieții. Ally Condie a făcut o treabă excelentă!"
RENÉE AHDIEH, autoarea romanului *Urgia și zorile*

ISBN: 978-606-95080-4-6
9 786069 508046
www.edituracorint.ro

12+